REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
IIII 24.4
NUMĂR SPECIAL

SACUL LUI MOȘ CRĂCIUN

AUREL CĂRĂȘEL • ANAMARIA BORLAN •
DAN POPESCU • DANIEL TIMARIU •
DANIEL BOTGROS • TRAIAN BĂDULESCU •
CRISTIAN CÂRSTOIU • CONSTANTIN D. PAVEL •

BIBLIOTECA

Sacul lui Moș Crăciun

de Aurel Cărășel

Bernard Roger Catillin fusese reGenerat de treisprezece ori până în acel moment, dar niciodată nu se simțise atât de rău. Tocmai terminase de mestecat cu lingura de plastic prin supa ușoară, recomandată de dietetician, când paznicul droid îi adusese vestea.

Pentru că era un deținut de drept comun, avea posibilitatea să aleagă locul unde voia să mănânce – la cantină sau în celulă. Alesese celula deoarece colegului său de detenție îi fusese administrată doza de panamicină și dormea. Așa că putea să mănânce și să viseze la locurile pe care urma să le viziteze după încheierea pedepsei. Numai că nu avusese parte de prea mult vis. Nu apucase decât să soarbă de două ori din lichidul gălbui și razele roșii de energie, care formau ușa celulei, se întrerupseseră fără avertisment, iar locul lor fusese luat de silueta mătăhăloasă a paznicului.

— Deținut 877 Catillin, ești bine?

— Cred că da, răspunsesese cu precauție, reușind să înghită conținutul lingurii fără să se înece. De ce?

Droidul nu păruse să audă întrebarea. Întinsese brațul drept și lăsase un letto mare cât o unghie să cadă pe marginea patului.

— Deținut 877 Catillin, ai dreptul să utilizezi timp de 10 minute fanta lectorului celulei. Letto-ul se va autodistruge

după timpul afectat, așa că ar fi bine să reții totul de la prima lectură. Ai vreo întrebare?

Oho! Și încă câte! De pildă, cum ar fi putut să reușească să evadeze de pe Salvation fără să poată fi recapturat; sau cum să-și creeze un cont bancar în Rețea fără să atragă atenția dispecerilor; ori poate... Știa însă că droidul era setat doar pentru răspunsuri referitoare la misiunea sa, așa că renunțase la ele.

— Cred că nu.

— În regulă. Termină-ți masa și lecturează mesajul.

Ieșise din celulă, iar razele care-l țineau captiv se reactivaseră. Se uitase o clipă în urma lui, după care revenise la mâncare și se străduise să înghită fără să-și pună întrebări cu privire la mesaj. În patul de alături, Sharneo dormea cu ochii deschiși și sforăia ușor.

Interesant mod de a-ți petrece mai ușor starea de detenție, își spuse Bernard Roger Catillin, în timp ce se scobea între dinții cariați cu unghia. Faci oleacă pe nebunul, înghiți câteva calupuri de săpun, te apuci să rozi tencuiala de pe ziduri și capeți panamicină, care te ajută să dormi și să visezi frumos mai bine de 70% din anii de ispășire a pedepsei. El nu dorea însă să-și petreacă viața în brațele somnului. Chiar și într-o celulă strâmtă realitatea era mai frumoasă decât visul.

Aruncă vesela de carton în incinerator, după care se așeză pat și se uită lung la bucățica de siderit. Putea să conțină un nimic precum cele zece cărți de geografie și istorie spațială pe care le primise în urmă cu aproape doi ani, ca premiu de la un institut de cercetare a stării de sănătate mentală a deținuților. Sau, dimpotrivă, era posibil să fie ceva spectaculos, care să întrerupă șirul monoton al anilor „far niente". Un premiu, de pildă. Da, un premiu ar fi fost grozav.

Răsuci lettoul între degete, apoi ridică din umeri. Indiferent ce-ar fi fost, obligatoriu era de bine. Veștile rele le primea întotdeauna altfel. Trase scaunul până în dreptul vizualizatorului și introduse pătrățelul în fantă. Așteptă ca aparatul să-și termine reglajele, apoi atinse senzorul de lectură. Ecranul se ilumină și rulă un mesaj clasic: „Felicitări! Tocmai ai fost ales pe funcția de Moș Crăciun pentru persoana Clement Clarke Moore, născută în secolul al XIX-lea, Era preCosmică, anul 1779, în localitatea New York. Cursa va porni spre locație peste trei ore, 17 minute și 37 de secunde și te va lăsa pe un câmp, în apropiere de cartierul East Island, în anul 1823, pe data de 24 decembrie. Echipamentul și instructajul, la sala nr. 112, etajul –4. După împlinirea misiunii, pedeapsa ți se va diminua cu 11 ani, două luni și trei zile. Nu uita de *Sentinel*. Felicitări și drum bun!"

Înghiți în sec și reciti mesajul. Auzi foșnetul saltelei, semn că Sharneo se agita în somn.

Se retrase din fața vizualizatorului și se așeză pe patul său. Ar fi trebuit să se bucure, dar nu simțea nimic de felul acesta. Își amintea foarte clar că textul nu specifica nimic despre consecințele neîndeplinirii misiunii. Și nici despre locul unde ar fi trebuit să execute restul de pedeapsă, în cazul în care o ducea la bun sfârșit.

Își frecă tâmplele cu degetele mari și se strădui să-și pună ordine în gânduri. Sigur că știa despre *Loteria anuală a Moșilor*. Până să fie prins și condamnat, urmărea vrând-nevrând jurnalele de știri. Dar nu-și închipuise nici chiar în cele mai rebele și optimiste vise ale sale că el ar putea să fie cel ales. Acum, când faptul se consumase, singurul lucru care-l interesa era doar statistica afișată după Crăciun: dintre Moșii plecați în Cronologic să distribuie cadouri, 6% nu reveneau în stațiile de îmbarcare. Nimeni nu punea nicio

întrebare și nimeni nu oferea vreo explicație. Uneori, când sărbătoarea magică a Crăciunului se apropia, se gândea că unii dintre Moși refuzau pur și simplu să se mai întoarcă. Poate că se simțeau bine în epoca în care îi azvârlise întâmplarea sau poate că voiau să scape de ceea ce îi aștepta de unde plecaseră. Se întrebă cum ar proceda el și nu știu ce să-și răspundă.

Auzi un sfârâit și din lector ieși un firicel de fum albăstrui, semn că lettoul se autodizolvase. Sharneo gemu și se răsuci pe partea cealaltă.

— Tu ce spui, merită efortul? îl întrebă, fără să privească spre el.

Și, pentru că nu primi niciun răspuns, se ridică și se apropie de lector. Tastă un „da" nehotărât și așteptă, cu mâna dreaptă rezemată de perete. Razele roșii pâlpâiră o clipă, apoi se stinseră. Ieși pe coridor și așteptă. În urma sa, razele reveniră pe poziție. O săgeată fluorescentă se contură pe podea, iar în fața ei apărură cuvintele: „Spre lift". Merse încet prin fața celulelor. Câțiva deținuți îi aruncară priviri neutre, dar majoritatea nu îl luară în seamă. Era ceva obișnuit ca unii să primească bonusuri pentru activitate suplimentară și să poată să se deplaseze în interiorul penitenciarului spre zonele de agrement.

Liftul îl aștepta cu ușa deschisă, așa că intră și adăstă din nou. O voce îl întrebă ce destinație dorea să aleagă.

— Sala 112, etajul –4, răspunse.

Preț de câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi cutia aceea porni în jos cu mare viteză, făcând să-i urce stomacul la gură. Nu coborâse niciodată până atunci în zona de la subsol, dar auzise de la alți deținuți că nu se deosebea prea mult de cea de la suprafață, singura diferență fiind legată de iluminat.

Ușa se deschise și constată încă o dată că nu-l aștepta nimeni. Coridorul lung care se întindea în fața sa avea ușile cu numere pare dispuse de o parte și cele cu numere impare de cealaltă. Cea cu numărul 112 era a patra de la lift. Ciocăni, dar nu răspunse nimeni. Ciocăni din nou, mai energic.

— Intră, se auzi o voce de femeie.

Împinse în tăblia de metal și ușa se deschise. În față se întindea o sală foarte lungă, cu un număr nedeterminat de mese pe mijloc. O femeie, cu părul legat la spate în coadă de cal, îmbrăcată într-un halat albastru, punea o serie de materiale într-un rucsac.

— Ești 877 Bernard Roger Catillin?

Se holbă la ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor: nu mai văzuse o femeie în carne și oase de peste 10 ani și habar nu avusese că penitenciarul ar fi avut vreuna angajată la interior.

— Chiar el, răspunse după o vreme, urmărindu-i fascinat mișcările mecanice ale mâinilor, care umpleau spațiul gol al rucsacului.

— În regulă. Chestia asta e a ta. Are cam tot ce îți va trebui pentru o săptămână de petrecut în Cronozofic, după ce vei părăsi *săltărețul*. Mai puțin vreun instrument de comunicare. Așa că va fi nevoie să te descurci de unul singur, în situații neprevăzute. Și te asigur că vor fi. Așa că nu putem risca să fie interceptat vreunul și Secolele Întunecate să realizeze astfel că în Sus-Timp există și alții. Adică noi, cei ce putem călători prin Temporalitate.

Îi întinse rucsacul și se aplecă spre masă, ca să ia un paralizor. Deschizătura uniformei lăsă pentru o clipă să se zărească despicătura dintre sâni și Bernard se holbă fascinat la ei. Femeia îi zări căutătura și se redresă, cu un zâmbet rece pe buze.

— Ce te holbezi așa?

— Chestiile alea sunt țâțe adevărate?

— Doar nu crezi că sunt implanturi, nu? Ține-ți privirile acasă sau îți fac raport și nu mai pupi misiunea asta.

— Ca lumea! făcu el, dar nici tonul și nici atitudinea nu lăsară să se întrevadă dacă aprecierea se referea la sânii ei sau la expediție. Ce-i aici, sala de echipare pentru Moși?

— Poți să-i spui și așa, răspunse femeia și-i întinse paralizorul. Nu îl folosești decât în cazuri extreme. Este setat numai ca să producă paralizii temporare și orice încercare de a trece peste acest prag conduce la întreruperea alimentării. După care îl poți folosi numai ca baston de polițist. Pentru orice întrebări ai avea, vei găsi un răspuns în punctele următoare de instructaj.

Se gândi câteva clipe, cu privirile fixate pe fața ei cu trăsături ascuțite.

— Ce cadou trebuie să-i înmânez și de unde-l iau?

— Instructajul, se mulțumi să răspundă femeia. Până la săltăreț o să te conducă un bot. Dancer, ai un client.

Imediat, dintr-o nișă în peretele îndepărtat pe care nu o observase până atunci se desprinse o bilă cât un pumn, care se rostogoli fără zgomot până la picioarele lui.

— Hei, Catillin! Sunt Dancer, ghidul Moșilor de serviciu prin labirintul Subteranului. Ești drăguț să vii după mine?

Părea că vocea de copil vine din toate părțile, așa că se uită aiurit către stânga, apoi către dreapta sa.

— Efectul de ventriloc, Moșule, va trebui să te obișnuiești cu el. Este foarte practicat în epoca în care vei ajunge. Grăbește-te, Dancer, trebuie să i se facă și instructajul lingvistic, și cel comportamental. Apoi să ajungă la Depozit. Vezi, să-l conduci mai întâi la Machiaj, va trebui să arate asemenea oamenilor din vremea aceea, nu?

— Da, doamnă, răspunse botul din toate părțile. Haide, Catillin, ai auzit că ești în întârziere.

Își agăță rucsacul pe un umăr și porni în urma bilei strălucitoare care se rostogolea deja către partea opusă ușii pe care intrase. Dumnezeule! se zgribuli bărbatul lungind pasul ca să se poată ține după bot. Cât de mare era pușcăria asta și de ce exista chestia asta în interiorul ei? Nu era însă un răspuns, așa că nu se mai obosi să-l caute.

După aproape o sută de metri, botul coti la dreapta, pe lângă un dulap metalic, și se topi pur și simplu în perete. Bernard se frecă uluit la ochi, dar bila nu reapăru și trebui să admită că dispăruse în perete. Se apropie șovăitor și întinse mâna. Degetele pipăiră doar aerul, fără a întâlni nimic material. Era doar o hologramă, pesemne tot atât de veche pe cât era și clădirea. Își luă inima-n dinți și păși prin ea. Dincolo era o altă încăpere, mult mai redusă ca dimensiuni, în mijlocul căreia se găsea o structură chirurgicală de înaltă precizie.

Botul fluieră ceva într-un limbaj pentanumeric și sări direct în scaunul înclinat.

— Vino aici, îi spuse. Dispozitivul medical va începe să te analizeze în exact un minut și douăzeci de secunde. Scoate-ți salopeta.

Se dezbrăcă, apoi se introduse în structură, având grijă să nu se așeze pe bot. Se întinse în scaun cât era de lung și aștepta. După câteva zeci de secunde, ledurile din jur prinseră viață și mai multe tipuri de gaz ieșiră prin duze ascunse de jur-împrejurul lui, palpându-l cu degete invizibile. Apoi gazul se opri și mai multe brațe coborâră din partea superioară și începură să-l maseze ușor, provocându-i o stare de somnolență. Sau poate că de vină era gazul, apucă să-și mai spună, înainte să se lase furat de somn.

Când se trezi, descoperi că se găsea tot în scaunul înclinat. Pielea albă, palidă din cauza luminii artificiale, căpătase o nuanță închisă, iar pe dosul palmei drepte îi apăruse o cicatrice.

— De la ultima bătaie, sâsâi botul, sărind pe podea. Intră în setul de amintiri inserate și vei ști ce s-a întâmplat.

Chiar așa, descoperi, după o clipă. Fusese o bătaie între muncitorii greviști de la fabrica Sanders, de pe strada 49, colț cu Metropolitanul, și polițiștii călări care voiau să-i împrăștie și să-i aresteze pe capii revoltei. Ridicase brațul să se ferească de un baston de lemn și nimerise cu dosul palmei în cuțitul lui Harrin, care tocmai voia să taie cureaua de piele de sub burta calului unui polițist.

— În regulă, am acces la amintiri. Ce trebuie să fac acum?

— Să te ridici, să te îmbraci cu echipamentul de pe masă și să mă urmezi.

Echipamentul consta într-o pereche de pantaloni strâmți, din lână, o haină groasă și uzată în coate, cu un nasture lipsă, și o șapcă verzuie de postav, pe care și-o așeză pe o ureche. Se privi într-un sistem holografic rotativ și descoperi că nu-i stăteau tocmai rău. Se încălță în bocancii pingeluiți și își aranjă părul sub borul îngust al șepcii.

— Sigur așa arătau bărbații prin vremurile alea?

Botul Dancer îi dădu ocol de câteva ori, apoi i se opri în dreptul ochilor. Bâzâitul aproape inaudibil era probabil o formă de comunicare cu alte sisteme asemănătoare lui.

— Nici un bot nu a ajuns până acum într-un timp revolut, îi răspunse. Câmpurile pe care le străbate *săltărețul* până sosește la destinație ar distruge orice tipar energetic nonnatural. Dar înregistrările efectuate automat relevă faptul că tipul acesta de echipament este specific clasei muncitoare din acel New York.

Bernard Roger Catillin se mai admiră o dată în oglindirea holografică. Hainele din epocile preistorice aveau parfumul lor exotic, trebuia s-o recunoască. Deși nu înțelegea la ce anume i-ar fi putut servi buzunarele hainei, de exemplu, sau șlițul de la pantaloni. În cele din urmă, întrerupse reprezentarea și își vârî mâinile în buzunare.

— Sunt gata, anunță.

— Urmează-mă. Instructajul lingvistic este la Nivelul –1.

Urcară pe o serie de scări metalice în spirală și pătrunseră într-un coridor cu o tentă nefiresc de albastră. Parcă ar fi plutit direct prin cer, aprecie Bernard, care nu mai văzuse bolta de aproape șase ani. Biroul de instructaj era foarte aproape de scară, pe partea dreaptă. Era o încăpere lungă și îngustă, cu un pat medical pe mijloc. Deasupra acestuia atârna un clopot de sticlă, ce părea iluminat în nenumărate culori.

— Întinde-te acolo, îi comunică Dancer. Închide ochii și gândește-te la ceva frumos.

— La o gagică pe o plajă cu nisip alb? sugeră el, în timp ce se întindea, cu mâna dreaptă sub cap.

— Nu e recomandat să te gândești la ceva care te excită, ci la ceva care te calmează și îi lasă creierului multă energie disponibilă. E în regulă plaja, dar să nu o populezi cu femei.

— Mda, bănuiam eu că raiul nu este chiar așa o chestie pentru cei impuri, bombăni Bernanrd și închise ochii.

Când simți imboldul să clipească și deschise pleoapele, constată că alături de Dancer aștepta un fel de cutie lunguiață, cu un cârlig metalic la unul din capete.

— El este Vixen, spuse Dancer și dădu ocol patului. Rolul lui este să te conducă la Instructajul comportamental. Mi-a părut bine că te-am întâlnit, Bernard Roger Catillin. Să ai grijă de tine.

— O să încerc, mormăi el ridicându-se de pe pat și încercând să-și aranjeze hainele. Am altă posibilitate?

Vixen o luă bâzâind înainte, îl scoase de pe coridorul albastru și îi făcu semn să urce o altă scară în spirală. Când în cele din urmă se opri, transpirase și își ținea șapca în mână. Ceea ce îl surprindea cel mai mult era lipsa completă a gardienilor și a sistemelor de securitate, de care închisoarea era plină. Și era sigur că nu ieșiseră dintre limitele ei.

Instructajul comportamental se ținea într-o grădină publică. Mai exact, locul copia întocmai o alee cu nisip, mai multe ronduri cu flori, câteva pâlcuri de ulmi, frasini și stejari tineri, capătul unui lac și o terasă la ale cărei mese stăteau mai mulți copii, însoțiți de adulți, și serveau ciocolată caldă, ceaiuri și sucuri.

Pe apa lacului pluteau două lebede și mai multe rațe. Botul Vixen se îndreptă direct spre o masă la care stătea o fetiță, cu două cozi groase căzându-i pe umeri. Era îmbrăcată într-o rochie albă cu buline roșii și mânca dintr-o prăjitură cu frișcă.

De unde naiba știu eu că aceea e o prăjitură cu frișcă? se întrebă îngrijorat Bernard, urmându-l îndeaproape pe ghidul său mecanic. Apoi își aduse aminte de ședința de lingvistică și dădu din cap. Cuvintele veneau la pachet cu imaginile. În mod clar, holograma făcea parte din peisajul secolului al XIX-lea, în care urma să ajungă. Iar comportamentul nu putea fi deprins numai pe cale neurochimică, asemenea limbajului desuet al unei epoci apuse. Era necesară practicarea gesturilor și a limbajului trupului.

— Înainte să i te adresezi, îl interpelă brusc botul, trebuie să dai „bună ziua" și să îți scoți șapca. Femeile, chiar și în forma lor de fetițe, au fost foarte respectate înainte de Era Cosmică.

Făcu așa cum fusese sfătuit și întrebă dacă se putea așeza la masă. Fetița ridică privirea de pe prăjitură, se uită la el curioasă, apoi răsuci capul spre stânga și începu să strige după maică-sa. O femeie îmbrăcată într-o rochie crem, lungă până la pământ, și cu o pălărie încărcată de flori așezată pe creștet, se desprinse dintr-un cerc format numai din pălării de toate formele și culorile și se apropie de masă, cu o figură surprinsă.

— S-a întâmplat ceva, Anastasia?

— Domnul... – se înecă fetița, străduindu-se să se țină dreaptă în scaun. Puse linguriță de argint pe marginea farfurioarei. Domnul acesta... zice că vrea să stea la masă.

— Mă scuzați... ăăă... doamnă... căutam un loc liber să-mi odihnesc ciolanele. Am ginit aci un scaun, dar n-am vrut să vă tulbur odrasla, pe parola mea!

— Prezintă-te! îi ceru botul. Și nu folosi limbajul de mahala, aici ești într-un parc în care vine numai lume bună: funcționari, bancheri, negustori, preoți și mămici cu odraslele lor. Se presupune că trebuie să vorbești și să te porți exact ca ei. Adică să te adaptezi la ceea ce întâlnești în cale. Nu trebuie să ieși prin nimic în evidență, pentru că nu dorești să atragi atenția nimănui asupra ta, cu atât mai mult pe a autorităților.

Femeia și fetița nu păreau că-l văd decât pe el, ignorând complet prezența lui Vixen.

— Voiam să spun... ăăă... voiam să-mi cer iertare pentru că am fost... cum se spune?... ah, da, nepoliticos și am uitat să mă prezint: mă numesc Bernard Roger.

Stătu o clipă în cumpănă dacă să folosească și cel de-al treilea nume, apoi renunță. La urma-urmei, avea de-a face doar cu niște holograme manipulate de o IA, nu cu persoane adevărate, iar numele său oricum nu ar fi contat.

— Domnule Roger... – se înclină femeia puțin, în timp ce-și făcea vânt cu evantaiul. Pot să vă ajut cu ceva?

— Voiam numai să mă odihnesc un pic, dar... observ că masa e ocupată și nu doresc să deranjez. Voi căuta un alt...

— Nu mă deranjați deloc, zâmbi ea puțin strâmb și închise evantaiul. Mă numesc Dolores Clayborne, iar soțul meu este judecătorul de pace Phillip Clayborne. Va ajunge și el cât de curând la picnic. Până atunci... V-am mai cunoscut undeva, domnule Roger?

I se părea ciudat să-și audă prenumele rostit ca un nume de către o femeie. Deși știa că nu era o femeie adevărată, se simțea tulburat și făcu greșeala să se rezeme de spătarul celui mai apropiat scaun.

— Nu te comporta ca un mitocan! îl repezi vocea încordată a lui Vixen. Trebuie să stai drept și să îi acorzi doamnei întreaga atenție. Altfel, te vei trezi cu un polițist pe cap, care te va scoate din parc și te va duce la închisoare pentru o săptămână.

— La închisoare?! făcu el acru, răsucindu-se furios către bot. La închisoare ai spus? Ce e asta, un fel de glumă proastă?

— Ați spus ceva, domnule Roger?

Femeia se holba la el din spatele evantaiului pe care-l ridicase preventiv, în dreptul feței, ca pe un scut de mătase. La capătul îndepărtat al aleii își făcu apariția un polițist cu șapcă neagră și centură cu diagonală pe piept. Pantofii proaspăt văcsuiți luceau în lumina mierie a amiezii. Se apropia fără grabă, dar cu pași mari. Doamnele își răsuciseră pălăriile care în direcția lui, care către masa lor. Fetița se ridică speriată și se refugie în spatele rochiei învoalate a mamei sale.

— Cred că am încurcat rău de tot borcanele, se strâmbă fără vlagă Bernard, trăgându-se un pas înapoi.

Secvența încremeni, imaginea tremură preț de o clipă, apoi se stinse. Se găseau la capătul scării în spirală. Botul se îndepărtă câțiva pași de el, țiuind.

— Scena comportamentală doi, spuse el clar, când își încetă fluieratul asucțit.

Sala de judecată se întindea de jur-împrejur, copleșindu-l prin grandoare. Pentru că era anume proiectată astfel încât să te impresioneze și să te strivească, făcându-te să crezi că nu erai nimic altceva decât un gândac peste care se lăsa o talpă uriașă, se gândi bărbatul, în timp ce înainta printre cele două șiruri de bănci pline de un public pestriț, în care pălăriile femeilor erau rare, aproape scufundate în marea de pălării negre și cafenii, cu borul îngust, purtate de bărbații îmbrăcați în redingote și în haine de tergal. Gardianul îl ținea ferm de cotul drept, dirijându-l către banca îngustă și lipsită de orice confort a acuzaților. Când se așeză, alături de avocatul apărării, simți o adevărată ușurare. Celălalt nu-i aruncă decât o privire scurtă și continuă să citească ceva în dosarul pe care-l ținea peste mapa de piele neagră.

— Onoratul jude Phillip Clayborne va judeca speța 114, în care pârâtul Bernard Roger este acuzat de lipsă de bunăcuviință și de folosirea unui limbaj neadecvat în raport cu situația dată, anunță aprodul, făcând un pas în față, cu chipul spre public, bifând cu un creion butucănos ceva în caietul gros, cu coperte din piele, pe care îl ținea deschis în mâna dreaptă. Pârâtul să se ridice și să-și spună numele, locul și anul nașterii și profesia.

Gardianul îi făcu semn cu bastonul. Bernard se ridică, uitându-se curios la avocat, dar acesta își nota de zor ceva într-un carnet și se prefăcea că nu îl ia în seamă.

— Bernard Roger mă cheamă, spuse, răsucindu-se către judecătorul care își aranja cu un gest plictisit peruca pe cap.

M-am născut într-un holonder din Portul Spațial Iowa, acum 38 de ani, 11 luni și 14 zile. Sunt liber-profesionist, iar când nu găsesc de lucru, mă ocup cu gătitul. Mai e nevoie de ceva, pentru a încheia procesul acesta de rahat?

— Da, zise judecătorul, privindu-și cu atenție unghiile. Va trebui să ne spui de unde ai venit în orașul nostru și de ce a trebuit să te porți ca un mitocan cu onorabila doamnă Clayborne, reclamanta acestei spețe?

Publicul începu să murmure și vreo două voci strigară să-l spânzure fără să-i mai pună alte întrebări. Cine nu știa să le respecte pe fiicele Evei nu merita să trăiască și să respire aerul din Down City.

— Onorabila doamnă Clayborne?! ridică Roger vocea, simțind că se sufocă. Care lege îi dă dreptul soțului acestei doamne să îl judece pe cel despre care se afirmă că ar fi jignit-o? Nu cumva e o încălcare a principiului legii care susține...?

— Pârâtul să fie redus la tăcere! porunci judele Clayborne și lovi cu ciocanul de lemn în masă.

Gardianul ridică brațul și îl izbi pur și simplu cu bastonul peste gură. Durerea violentă îl năuci brusc și se trezi căzut pe banchetă, cu buzele strivite și cu fața plină de sânge. Avocatul apărării își ridică privirile din carnet, apoi vârî două degete în buzunarul de la piept și îi întinse batista albă, cu monogram.

— Șterge-te, domnule Roger. Dacă înfățișarea dumitale îl ofensează pe domnul judecător, riști să primești un an de pușcărie, fără dreptul de a face apel.

Se șterse și puse batista de olandă înroșită pe bancă. Era năucit și nu înțelegea cum reușea lumea holografică din montaj să interacționeze cu cea reală atât de... Probabil că de când se afla el la pârnaie, tehnica făcuse câțiva pași des-

tul de importanți înainte, luându-l cu adevărat prin surprindere.

— Repet întrebarea, reluă judele, punându-și ochelarii și privindu-l din spatele lentilelor ca pe un gândac fixat în insectar cu un ac. De ce te-ai purtat ca un mitocan cu onorabila doamnă Clayborne, reclamanta acestei spețe? Ridică-te în picioare când ți se adresează un judecător al Statelor Unite!

Gardianul îi înfipse bastonul în coasta stângă, silindu-l să se ridice în grabă. Publicul masculin râdea, iar doamnele șușoteau în spatele evantaielor.

— Liniște! bătu din nou cu ciocanul în masă judele. Altfel voi cere să fie evacuată sala, iar procesul va fi judecat fără public.

Murmurele se potoliră încetul cu încetul. Se mai auzea doar fâșâitul evantaielor.

— Onorată instanță, spuse, fără să fie sigur că buzele sale sparte reușeau să pronunțe corect cuvintele. Îmi cer iertare dacă am fost lipsit de bună-cuviință atunci când m-am adresat fiicei doamnei Calyborne, cerându-i permisiunea de a mă așeza la masă. Nu a fost cu... rea intenție. Și poate că oi fi scăpat vreun cuvânt nepotrivit. Nu știu, nu sunt un om prea educat.

— Recunoști, deci, că ai folosit un limbaj lipsit de cuviință atunci când te-ai adresat doamnei Clayborne și fiicei sale Anastasia?

— Nu recunosc, răspunse repezit și își șterse buzele cu dosul palmei. Doar că nu îmi mai amintesc toate detaliile.

— Răspunde numai la întrebare și nu bate câmpii. Ai folosit sau nu un limbaj necuviincios?

Se uită cu coada ochiului în sală. Bărbații se aplecaseră, curioși, peste speteaza băncilor către el, de parcă așa l-ar fi auzit mai bine.

— Spune-i ce vrea să audă și să încheiem scena asta, i se adresă botul Vixen, apărând de sub bancă lângă piciorul lui. O să te condamne la două luni de închisoare și la plata cheltuielilor de judecată și totul se va termina aici.

— Ba nu! se opuse, cu ochii sticlind de furie. Nu am făcut nimic rău, așa că n-o să mă las strivit de bruta asta bețivană, care doar profită de faptul că are un ciocan în mână!

— Ți-ai recunoscut cumva vina, domnule Roger? Judecătorul întinse mâna, luă cana de metal de lângă ciocan și bău îndelung din ea. Dacă da, putem să trecem la speța următoare. Grefier, notează că pârâtul Bernard Roger, din statul Iowa, a recunoscut că a săvârșit infracțiunea de...

— N-am recunoscut nimic! țipă Bernard exasperat. Nimic!

— Gardian, fă-l să tacă pe nenorocit! ordonă judele. Speța următoare va fi judecată fără asistență. Scoate-i afară pe mitocani!

Bastonul de lemn îl lovi în cap și întunericul năvăli peste el ca o maree înaltă. Se prăbuși peste avocatul apărării, care de-abia avu răgaz să ridice brațele. Publicul începu să huiduie, iar o doamnă leșină în momentul în care polițiștii năvălira înăuntru și prinseră să împingă mulțimea către ușile duble.

Când se trezi, se afla din nou la capătul scării, iar botul îi bâzâia ușor pe lângă urechea dreaptă, pulverizând un fel de lichid către creștetul său. Din cauza durerii, lumina i se părea aproape neagră. Se ridică greu în șezut și își duse mâna la rană. Un fulger orbitor îi străbătu globii oculari când o atinse. Leșină din nou, dar se trezi suficient de repede ca să-l vadă pe bot apropiindu-se din nou cu o trusă de prim-ajutor.

— Ce fel de hologramе sunt acestea care pot să interacționeze fizic cu lumea reală? întrebă încet, iar cuvintele îi provocară o durere aproape la fel de insuportabilă ca atin-

gerea. Când m-au adus la „Noua Catalonie" nu aveau decât o interacțiune verbală cu omul.

— Asta a fost în urmă cu 31 de ani. Între timp, IA-urile din cercetare au reușit să materializeze fotonii. Vixen deschise trusa, atingând-o cu o undă de lumină verde. Înghite capsula asta cu perixotin, te rog. Va întrerupe legătura nervului care răspunde de centrul durerii cu restul organismului. Va trebui să te grăbești, din cauza reacției din sala de tribunal suntem în întârziere cu șapte minute.

Înghiți pastila și după numai câteva secunde durerile încetară cu totul. Se ridică în picioare, clătinându-se. Bănuia că partea vătămată din creștet nu se vindecase complet, dar experiența anterioară îl făcea să nu mai fie atât de curios încât să încerce să palpeze locul.

— Și acum?

— Mai sunt trei secvențe în program, răspunse botul de la nivelul podelei. Sala de teatru, postul de factor poștal, cu distribuția scrisorilor și ziarelor într-un cartier muncitoresc, și seara de Ajun pe străzile ninse ale orașului.

Restul programului se derulă ca într-un vis din care nu reținu decât fragmente aleatorii. La un moment dat se gândi că asta se întâmpla datorită oboselii sau poate că de vină era lovitura din creștet, care îi produsese pesemne vreo leziune neurologică. Când totul se încheie și reveni pentru ultima oară la capătul scării, în memorie îi mai rămăsese doar o secvență în care o doamnă făcuse istericale pe rândul din mijloc din sala de spectacol, își dăduse ochii peste cap și țipa cu voce ascuțită, de parcă ar fi înjughiat-o cineva. În mod surprinzător, nu-și mai amintea cum reacționase și nici dacă acțiunea sa fusese pe măsura așteptărilor celor care realizaseră programul de antrenament comportamental. Și parcă mai era ceva cu doi borfași care-l atacaseră cu cuțitele pe un

individ ce se deplasa pe jos prin Brooklyn, iar el... ce naiba făcuse el? Spera din toată inima că nu intervenise și că-și văzuse de drum. Începuse să înțeleagă că scopul antrenamentului era acela de a-l determina să rămână cât mai inactiv cu putință, pentru că rolul său nu era de a modifica istoria, ci de a o ajusta numai în punctul în care se stabilise a priori că se poate interveni fără ca asta să creeze modificări ale axei evenimentelor.

Vixen se apropie și se frecă de pantalonul său.

— Îți mulțumesc pentru atenție și pentru adaptarea la program, Bernard Roger Catillin. Înțelegerea comportamentului tău în situațiile date a fost foarte folositoare. Sper că ne vom mai revedea cândva. Mult succes în derularea viitoarei misiuni!

— Stai, stai! strigă el, aproape cu disperare. Ce se va întâmpla cu mine de-acum?

Botul i se rostogoli la un pas de picior. Licărea ușor și chiar i se păru că fluiera, semn că încerca să comunice cu cineva. Sau cu ceva, își luă el seama.

— Nu știu. Misiunea mea s-a încheiat și de aici vei fi preluat de Prancer.

— La naiba, cine mai e și Prancer?

— Paznicul Depozitului. De acolo îți vei lua cadoul pentru Clement Clarke Moore, cel care ți-a fost desemnat prin loterie.

— Și unde este acest Prancer?

— Unde dorește el. Niciun bot nu trebuie să dea socoteală vreunui uman, ci numai IA-ului coordonator. La revedere, omule Catillin.

Se lăsă să cadă pe prima treaptă a scării, apoi gravitația făcu restul, ajutându-l să dispară în câteva secunde din raza sa vizuală. Bernard căută din priviri o altă sferă de metal,

dar locul părea pusiu. După câteva clipe, se așeză pe treapta cea mai de sus și încercă să își imagineze cum urma să se desfășoare lucrurile pe mai departe. Nu reuși. Era gata să renunțe și să încerce să se întoarcă în celula sa, când auzi un zgomot în spatele său. Se răsuci pe jumătate și se uită surprins la bărbatul în haine de deținut. Un individ fără cap, descoperi, în timp ce se ridica încet, neștiind cum să reacționeze.

— Te-a decapitat cineva sau așa e moda pe-aici, să-ți lași capul acasă?

Celălalt făcu un pas mai aproape. Dacă ar fi avut cap, ar fi fost cât el de înalt, constată. Și, în mod sigur, nu fusese decapitat: suprafața expusă a gâtului era acoperită cu o peliculă plastică, netedă și întunecată.

— Să nu-mi spui că ești Prancer, că nu te cred! își linse el buzele strivite, strâmbându-se. La urma-urmei, ce fel de lighioană mai ești și tu?

— Un android, răspunse corpul cu voce subțire. Din a doua generație. Prima a ieșit atât de asemănătoare oamenilor, încât pentru a nu exista confuzii, următoarea generație a fost făcută fără cap. Numele meu este Prancer. Am fost trimis să te conduc până la Depozit și să te îndrum în alegerea unui cadou de Crăciun.

Întinse brațul, într-un gest foarte uman și Bernard șovăi, neștiind dacă era cazul să strângă degetele unei unelte-auxiliare sau să-i întoarcă spatele. În cele din urmă, își înfrânse repulsia și îi scutură mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Bernard Roger Catillin. Îmi dai voie să-ți spun mai simplu Bernard?

Dădu din cap, în semn că era de acord, apoi spuse și un „da" lipsit de vlagă, gândindu-se că dacă nu avea cap, androidul nu ar fi putut să vadă propriul cap mișcându-se.

— Te rog să mă urmezi, Bernard. Vom ajunge la Depozit în aproape cinci minute.

Drumul dură într-adevăr puțin și la prima intersecție de coridoare urcară într-un lift și coborâră la nivelul –1. Prancer îl conduse către o bandă de transport care îi duse până într-o hală uriașă, înțesată de rafturi până la tavan, pline cu pachete de diferite dimensiunui, gata ambalate, pe care erau lipite etichete cu coduri liniare.

— Depozitul, anunță Prancer, ajutându-l să coboare. Cum se numește omul tău?

— Omul meu?! se miră Bernard.

— Clientul căruia trebuie să-i înmânezi cadoul. Folosește carnetul, dacă nu-ți aduci aminte.

Scoase carnetul și îl răsfoi. Pe lângă ei treceau în toate direcțiile boți minusculi, droizi mecanici, androizi umani și chiar segmente robotizate care pluteau deasupra podelei pe platforme antigravitaționale.

— Clement Clarke Moore, spuse și vârî carnetul la loc în buzunar.

Androidul se răsuci spre el. Dacă ar fi avut cap, l-ar fi privit plin de curiozitate, constată el.

— Ah, pastorul Moore, făcu vocea de copil, apoi trupul reveni la prima poziție și porni printre rafturi. Urmează-mă, Bernard.

— Îl cunoști? întrebă el fără să se urnească din loc.

— Cine nu-l cunoaște pe inventatorul Moșului? întrebă retoric androidul și dispăru după un colț.

— Inventatorul Moșului?! se miră Bernard, rămânând cu gura căscată. Cum adică inventatorul Moșului?

Îl ajunse din urmă în dreptul unui stand foarte înalt, ale cărui rafturi erau protejate de grilaje metalice și de încuietori mecanice duble. Prancer răsucea în ele o cheie cu geo-

metrie variabilă, a cărei formulă se modifica la fiecare două secunde, până ce umplea golurile din mecanism. După mai multe zeci de secunde se auzi un declic și cadrul grilajului alunecă încet în lături. Androidul se întoarse spre el și așteptă.

— Ei, bine, doar nu-ți închipuiai că istoria asta s-a autoinventat.

— Nu chiar, se arătă el de acord, trecând fâstâcit de pe un picior pe altul. Doar că am crezut...

— Ce? Că este adevărată? Că Moș Crăciun există în realitate?

— Păi nu există? se trezi întrebând debusolat. Dacă am fost ales să-l întruchipez, înseamnă că pentru oamenii de acolo, din Era preCosmică, el chiar există. Îl văd, îl aud și chiar primesc cadourile aduse de el.

Vocea de copil a lui Prancer râse încântată. De undeva din spatele rafturilor îndepărtate îi răspunse un hohotit prelung și gros, care se stinse aproape imediat.

— Ai dreptate, până la un punct Moșul chiar există. Nici nu contează cine sau ce este în realitatea imediată. În marea, unica și irepetabila realitate a Cronologiei el chiar există și face cadouri. Dar până ca asta să se întâmple, Moșul a fost numai un gând. O idee frumoasă în mintea unui pastor. În ce an trebuie să ajungi?

Bernard scotoci după carnet și îl deschise din nou.

— În 1823, Era preCosmică.

— Moore avea atunci 44 de ani. Tocmai ieșise din pușcărie și reușise să-și găsească o slujbă de paznic la o fabrică de porțelan. Cadoul pe care i-l vei duce îi va schimba viața. Pentru asta ai exact 24 de ore. Iar cadoul este...

Întinse mâna și luă un fel de sac din material grosolan, legat la gură cu un șnur roșu.

— ...acesta.

— Pot să-l văd? întrebă curios. Un cadou care să schimbe complet viața unui om nu-i de ici de colo.

— Cât timp te afli în „Noua Catalonie" nu ai această permisiune. În timpul misiunii ești însă propriul tău stăpân. Te sfătuiesc să aștepți până în momentul sosirii în New York.

Bărbatul ridică sacul și îl cântări în mână. Era destul de ușor și se întrebă ce fel de cadou ar fi putut să aibă o astfel de greutate. Se dădu bătut și îl puse pe umăr. Prancer îi așeză o mână pe braț.

— Și te-aș mai sfătui ceva: să asculți mereu de instinctul tău uman. Istoria a dovedit că a făcut întotdeauna alegeri mai bune decât rațiunea. Urmează-mă, te rog, către ieșire. La ușă te va prelua Comet, care te va conduce direct la *săltăreț*.

O luă înaintea sa, ocoli câteva rafturi, o apucă printr-un fel de tunel mărginit de cadouri ambalate în staniol sclipi-

---

Îți place să scrii SF, fantasy, horror?
Trimite-ne scrierile tale la
redactia@colectiasf.ro!

Condițiile manuscrisului:
litera utilizată – Times New Roman, corp 12;
cu diacritice; evidențierile cu *italic*, **bold** și/sau „ghilimele";
textul aliniat la stânga;
autorul nu va face paginare în
documentul word, doar dacă materialul o impune;
titlul cu Times New Roman, corp 18, bold;
numele autorului sub titlu;
informațiile de contact vor fi trecute
la finalul manuscrisului (nume și prenume,
adresa, telefon, e-mail).

tor, depășiră o platformă foarte lungă, pe care mai mulți boți puneau în cutii de carton obiecte misterioase și ieșiră în dreptul liftului. În partea dreaptă, o cutie cu o formă ciudată aștepta probabil un manipulator care să o introducă în lift. O platformă antigravitațională trecu prin dreptul lor, purtând o piramidă de obiecte rotunde, prinse unele de altele cu bandă adezivă.

— Ce sunt acelea? întrebă curios.

— Cadouri senzoriale pentru locuitorii din secolul al XX-lea al Erei preCosmice.

— Aha, spuse, deși nu pricepuse nimic. Prancer, pot să te întreb ceva? Se sprijini de peretele metalic și se uită în jos către el. Ceva... mai personal.

— Poți să întrebi orice, umanule. Dacă programarea nu-mi va permite să-ți răspund, nu o voi face. Dar tu ai libertatea să pui oricâte întrebări poftești.

Arăta ca un om, se gândi Bernard Roger Catillin. Numai că nu avea cap. Cum ar fi arătat un om fără cap? Probabil că mort, rânji, în timp ce își trăgea răsuflarea, pregătindu-se să-și formuleze gândul.

— Cum se face că „Noua Catalonie" arată la suprafață ca o închisoare, iar în subteran ca un loc de unde pleacă minuni înapoi în Cronologic? De fapt, vreau să te întreb dacă toate închisorile sunt asemenea ei.

Androidul își încrucișă brațele la piept. Prin spatele lui trecură fluierând în tonalități stridente doi droizi cu picioare de păianjen. Așteptă până ajunseră la oarecare distanță și își drese vocea subțire.

— Cred că, de fapt, ceea ce vrei tu să mă întrebi este dacă nu cumva rostul pușcăriilor e acela de a furniza material uman pentru generarea de Moși de-a lungul axei Cronologicului.

Bernard simți cum inima îi bate cu putere.

— Și dacă ar fi exact așa? Nu cumva, în cele din urmă, toți deținuții sunt aleși să îndeplinească această funcție, iar asta le este simultan și pedeapsa și ispășirea?

— Îmi pare rău, nu sunt documentat ca să răspund la o astfel de întrebare. Mult noroc în Cronologic, domnule Catillin, și să te întorci cu bine!

Corpul fără cap îi întoarse spatele și se îndepărtă printre rafturi, dispărând în cele din urmă în spatele unuia. Bernard mai întârzie o vreme, privind în urma lui. Înghiți în sec, dorindu-și să fi refuzat oferta Administrației și să se afle în patul său, legănat în brațele somnului și ale sforăitului slab al lui Sharneo.

— Nu ai curaj să intri, domnule Catillin?

Cutia prinse să se desfacă, prin răsucire spre dreapta, transformându-se treptat într-o femeie îmbrăcată în uniformă de paznic. În mâna stângă ținea un electroșoc, pe care-l atingea de tivul uniformei.

— Sunt Comet, ultimul însoțitor pe drumul spre Cronologic. Și utimul sfetnic. Încă ai posibilitatea să renunți la aceeastă aventură, dacă asta îți dorești cu adevărat.

— De unde știi ce îmi doresc? mormăi, supărat că lăsase să i se citească gândurile.

— Pentru că toți umanii care ajung până aici se gândesc la asta înainte să apar. Intri în lift sau te întorci în celulă?

O femeie frumoasă, cu ochi codați, de culoare violetă, cu părul roșu-flacără tuns scurt și o aluniță pe tâmpla stângă. Bernard oftă. Avea parte numai de surogate în ultima vreme. Măcar acesta era unul la care se putea uita cu plăcere. Făcu doi pași și intră în lumina galbenă a liftului. Comet îi zâmbi și îl urmă îndeaproape.

— Cred că ai făcut alegerea bună, spuse în vreme ce își lipea palma dreaptă de cititorul-de-identitate. Nu mi-ar fi plăcut să te escortez în celulă.

Nu i-ar fi plăcut... remarcă bărbatul, privind-o cu atenție. Vorbea exact ca un om, avea opțiuni și manifesta preferințe. Dar și Prancer se mișcase exact ca un om, atâta doar că nu avea cap și știa despre el că era un android.

— Nu sunt o umană, râse Comet și, Dumnezeule – râdea ca o femeie adevărată!

Dar mai știa el oare cum arăta o femeie adevărată? Atâtea reGenerări făcuseră să pălească majoritatea amintirilor anterioare. Iar o femeie în carne și oase nu mai văzuse de pe vremea piratului Hata.

— Ar fi trebuit să mă aștept, răspunse. Dar Prancer mi-a dat de înțeles că generațiile de androizi perfect asemănătoare umanilor au fost scoase din producție. El însuși a fost creat fără cap, tocmai pentru a nu fi confundat cu unul.

Androida se aplecă spre el, lăsând șuvița de păr a bretonului să-i atingă fruntea. Mirosea tulburător a piele asudată și a apă de colonie.

— Nu te-a mințit. IA-urile din Consiliul de Administrație au ajuns la concluzia că este bine să mai fie păstrate câteva exemplare, dintre cele mai reușite. Întotdeauna există misiuni în care prezența umanilor sau a unor substituți identici ai lor este obligatorie. Ca de pildă aceasta.

Liftul cobora în viteză, făcând podeaua să vibreze sub picioare. Bernard se sprijini cu umărul de perete.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Cum crezi că ți-aș putea apăra spatele dacă aș arăta ca un bot tehnic și aș fi văzută de umani pentru care el ar fi echivalentul unui extraterestru?

Bărbatul înghiți în sec.

— Să înțeleg... că mă vei însoți în Cronologic?

— Toți Moșii sunt însoțiți de un gardian atunci când revin provizoriu în societate. Acesta e regulamentul puș-căriilor, conceput în urmă cu aproape cinci secole de către un uman psiholog, cel care a pus bazele Ruletei Moșilor, a creat *săltăreții* și a deschis drumul prin Cronologic până la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

— Dancer mi-a spus că boții nu pot să traverseze câmpul Cronologic.

Femeia ridică din sprâncene. Era, într-adevăr, frumoasă, se gândi Bernard, hotărât să nu se lase impresionat. La urma-urmei, era doar o entitate silico-carbonică înzestrată cu logiciale IA.

— Dancer ți-a spus ceva corect în ceea ce-l privea. Eu însă nu sunt un bot. Câmpul Cronologic nu îi poate afecta pe oameni. Iar eu sunt structurată ca un uman. Niciodată nu reușește să facă diferența. Rezultatul este că trecem amândoi.

Nimic nu era precum presupusese, iar schimbările bruște de direcție păreau a fi la ordinea zilei. Comet se uita la el de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile. Dădu din cap și se hotărî să reorienteze cât de cât discuția.

— Cât de mult se întinde câmpul acesta Cronologic spre trecut?

Comet râse din nou și își trecu degetele prin breton.

— De ce presupui că ar trebui să cunosc aceste informații? Ele aparțin domeniului uman. Uneltele-auxiliare îndeplinesc sarcini, nu dețin alte informații decât pe cele legate de îndeplinirea lor.

— Chiar tu ai afirmat că ești structurată asemenea unui uman. Ar trebui să știi tot ce știe un uman. În cazul acesta, un uman aflat la comandă.

— Bine punctat, aprecie ea. Oricum, nu e un secret: până în anul 1779 preEC.

— De ce fix până în acel an? De ce nu până în 1449 sau chiar în anul 1 preEC?

— Pentru că atunci s-a născut pastorul Moore, despre care ți-au vorbit Vixen și Pranser.

Își linse buzele uscate și se hotărî să nu amețească exact în clipa aceea. Dar senzația era aceea a unui laț care se i se strângea pe gât. Chiar își pipăi baza gâtului, acolo unde îi ieșeau în evidență cele două oase ale coșului pieptului.

— Iar pastorul Moore este... răsuflă el, după câteva clipe.

— Creatorul Moșului. Și al nebuniei aceleia feerice care poartă numele de Sărbătoarea Crăciunului și care ar trebui, teoretic, să-i facă mai buni la suflet pe umanii cărora li se adresează. Pe aici, domnule Bernard Roger Catillin.

Și Comet făcu un gest cu bastonul electroșoc către ușa care tocmai se retrăgea în peretele lateral. Coridorul care se întindea în fața lor era scurt, iluminat în galben la capete de două globuri plutitoare. Ieșiră aproape simultan și din câțiva pași ajunseră în dreptul unei fante înguste, tăiată în peretele din stânga. Bernard își trecu palma peste față.

— Am mai fost pe aici vreodată?

— Nu e atât de important dacă ai mai fost, ci dacă îți mai amintești de asta. Mai există încă vreo astfel de reminiscență în memoria ta?

Femeia se oprise chiar în dreptul fantei și-l privea stăruitor. *Poate chiar îmi citește gândurile,* se sperie Bernard și înghiți în sec.

— Nu știu. Mi se pare... cum să spun? Că am văzut asta (și arătă cu bărbia către deschiderea din spatele ei) într-un vis începețoșat, iar acum nu mă surprinde atât de mult să o descopăr în realitate.

— În mod normal, după 13 reGenerări și ștergeri programate ale memoriei nu ar trebui nici măcar să mai știi cum te numești. Va să zică acestea trebuie să fie „amintirile dintr-o altă viață". Ai idee ce se află în spatele zidului?

Închise ochii și își sondă memoria. O strălucire albastră îi inundă pleoapele. Clipi și se trezi în fața androidei.

— Este o încăpere, iluminată în albastru.

— N-ar fi trebuit să știi asta. Comet clătină din cap și se trase într-o parte. Intră.

Făcu doi pași și pătrunse direct în lumina albastră, rece ca o bucată de gheață. În mijlocul încăperii se găsea un cilindru vertical, translucid, în interiorul căruia domnea întunericul.

— *Săltărețul*, șopti el. Mă face să vărs când ajung la destinație.

Întinse degetele și atinse suprafața netedă. Tresări de parcă ar fi fost electrocutat. Comet îl prinse de cot și îl sprijini să nu cadă.

— N-ar fi trebuit să-ți amintești nici asta, se strâmbă androida. Îl împinse către tub. Oricum, nu cred că are prea multă importanță, amintirile nu au dereglat niciodată deplasarea prin Cronologic. Intră în el, așează-te pe scaun și închide ochii. Eu voi intra în cealaltă secțiune. Nu te îngrijora, totul se va încheia mai înainte să-ți dai seama că a început.

Îl susținu până ce trecu peste pragul înalt și așteptă să ia loc pe șaua ciudată, care avea partea din spate mai înaltă decât cea din față. Poate pentru a-i ține dreaptă șira spinării, realiză Bernard, în timp ce își punea palmele pe genunchi și închidea ochii. Auzi geamătul ușor al celuilalt scaun și știu că se apropia momentul de care se temuse cel mai mult: acela al saltului într-un loc și într-un timp necunoscut. Spre care știa deja că mai călătorise de 12 ori și din care revenise

teafăr, de fiecare dată, dar ale cărui amintiri îi fusese înlăturate definitiv.

Cumva, descoperi el, era mereu alt om, unul proaspăt născut, cu celulele corpului regenerate și lipsit de memoria vieților anterioare. Se agăță de ideea asta și se străduí să-și închipuie un procedeu prin care să stocheze amintirile și în altă parte decât în memorie. Dacă următoarea ștergere programată avea să-i facă din depozitul menmonic o pânză albă goală, atunci informațiile păstrate pe un alt suport urma să dăinuiască acestui proces invaziv. Dar ce suport ar fi putut avea la îndemână?

Întrebarea încă îi răsuna în minte, când bâzâitul *săltărețului* deveni grav, iar cilindrul se prăvăli în meandrele timpului asemenea unei sticle sigilate, furată de apele săltărețe ale unui râu.

☆ ☆ ☆

Strada 42 se termina în Goose Park, un fel de dumbravă în mijlocul căreia se afla o baltă plină de stuf și de gâște sălbatice. Aici veneau elevii de la Professional Carpentry School să caute lemne bun pentru cioplit, dar și muncitorii de la The West Railway Station Construction Site, în pauza de prânz, să bea bere și să rezolve probleme sindicaliste. Și tot aici se abăteau, când și când, polițiștii călare de la Secția 42, în căutarea deținuților evadați și a contrabandiștilor, care făceau comerț cu tutun și cu bumbac adus din Virginia, prețul acestora căzând cu mai mult de 60% pe majoritatea pieților din Nord, din cauza lor.

Era deja amiază, când începuse să bată vântul dinspre nord-est, care umplea totul de un praf gălbui și omora fluturii. Vânt care aducea cu el ploi cu brotăcei verzi și mili-

oane de crenguțe și de frunze de acacia-umbrelă, din cauza cărora mulți credeau că venea dinspre Munții Apalași. Iarna însă ploaia umezea totul, transformând praful într-un nămol clisos, care se lipea de bocanci și de cizme, asemenea aluatului în care pui prea multă apă.

Bernard Roger Catillin se îndrepta către coliba dintre fagii uscați crescuți la marginea Goose Park-ului, acolo unde, la căderea serii, se adunau muncitorii negri și mulatri de la turnătoriile din Bell Ing, beau vin acrișor, prizau tutun și cântau în surdină cântece de sclavie. Uneori discutau despre vasele care intrau în portul din Long Island, despre Isus Christos, cel care urma să vină și să mântuiască lumea de sclavie și de alte rele, dar și despre președintele James Monroe, care promisese, la instalarea la Casa Albă, că va discuta cu marii proprietari de sclavi despre o posibilă eliberare condiționată a negrilor, a mulatrilor și a metișilor, cu condiția ca statul să-i despăgubească prin vânzarea de pământuri la preț redus.

Ajunsese de aproape o săptămână la punctul de rematerializare cronozofică și încă nu reușise să dea de urma lui Moore. Oamenii nu purtau cipuri de identificare automată și nu existau liste cu evidența populației la vreo autoritate de stat. Iar ca să întrebe pur și simplu din casă în casă, așa cum încercase în primele două zile, se dovedise a fi cea mai proastă metodă de a găsi pe cineva. Nu-și închipuise niciodată că existaseră vremuri pe Pământ în care găsirea unei persoane să fie aproape imposibilă. Singura manieră în care ar fi putut presa norocul să-l ajute era să meargă în locurile de adunare publice, fie că erau cele agreate de autorități (târguri, iarmaroace, piețe de produse agricole și de pescărie), fie că erau semiclandestine, precum coliba de care se apropia și a cărei existență îi fusese destăinuită de William-ochi-

albi, un negru bătrân și aproape orb, pentru o pungă de tabac.

— Ciorile află tot, domnu', îl asigurase după ce reușise să se oprească din tusea tabagică și scuipase o flegmă neagră pe pământ. Dacă omu' matale e un alb și zici că s-a făcut popă, tre' să fi auzit vreunul, asta e musai. Dacă știai la ce biserică slujește, era mai ușor...

Nu știa, așa că luase drumul de ieșire din cartierul de colibe și o ținuse drept către Goose Park. Avea în sacul de spate două sticle cu whisky prost, cumpărat într-o tavernă din City, și aproape un kilogram de tutun de prizat. Și lipit de spate, cu vârful înfipt în centură, paralizorul îi copia orice mișcare a șoldurilor. Drumul fusese lung, dar în afară de el și de o turmă de oi nu mai zărise pe nimeni care să meargă în aceeași direcție.

Ce-l neliniștea cel mai mult era că nu știa unde se afla Comet. Când se despărțiseră, la câteva zeci de metri de punctul de rematerializare, androida îi spusese că avea să fie mereu în preajma lui, ca să-i asigure protecția. Dar de atunci n-o mai văzuse și aproape că se îndoia că îl supraveghea îndeaproape, așa cum îl asigurase. Pe de altă parte, era la fel de adevărat că nu-l amenințase niciun pericol imediat. Așa că, dacă îl proteja în secret, nu părea că avusese vreun motiv să se arate până atunci.

În momentul în care ajunse la marginea bălții, soarele apunea dincolo de rogozul înalt din fața lui. Aerul mirosea a apă stătută, a nămol și plante putrezite. Zări un fir de cărare care ocolea balta, pe sub crengile plecate ale unui pâlc de sălcii, și o apucă pe el. În depărtare, chiar pe malul apei, o șfară de fum se ridica în aer, semn că acolo se aflau ființe umane. Se apropie cu fereală, la adăpostul precar al trestiilor legănate de vânt. Se auzea o balalaică, acompaniind mai multe glasuri bărbătești care cântau o melodie tărăgănată.

Din când în când, cineva fluiera în contratimp, stârnind orăcăielile broaștelor.

Făcu un pas greșit și călcă peste o creangă uscată care trozni puternic. Balalaica își încetă acordurile, iar glasurile amuțiră. Se blestemă în gând pentru neîndemânare și își făcu loc printre firele verzi, ieșind în poiana din fața colibei. Vreo douăzeci de bărbați închiși la culoare și cu părul creț stăteau în jurul unei vetre din care se ridicau flăcări firave. Roiuri de musculițe și de țânțari se învârteau bâzâind pe deasupra, dar nimeni nu le alunga. Toți se holbau la el ca la o arătare din poveștile cu strigoi și fantome. Câțiva așezați mai către margine se întoarseră cu spatele. Pesemne că erau sclavi fugari, își spuse, în vreme ce se apropia, cu pași tot mai lipsiți de vlagă. Se întrebă dacă nu făcuse o greșeală venind acolo; la urma-urmei părea ciudat de tot să cauți un alb în mijlocul unor sclavi negri, dar nu mai era rost să dea înapoi.

Le dădu binețe și își ceru voie să se așeze la foc. Cei mai apropiați se priviră unii pe alții, apoi un negru în vârstă, cu părul cenușiu legat în codițe subțiri, îi făcu semn să ia loc. Scoase din sac tutunul tăiat în cubulețe și îl împărți cu dărnicie în stânga și-n dreapta. Oamenii îl luau, dar continuau să îl țină în căușul palmelor de parcă n-ar fi știut ce să facă cu el. Îl priveau în tăcere, complet inexpresivi, asemenea unor statui din abanos. Dar se dovedi de ajuns să scoată prima sticlă și să o pună la picioarele desculțe ale bătrânului, că atmosfera se detensionă imediat. Balalaica își reluă armoniile, în surdină, acompaniată cu vocea de către stăpânul ei, în timp ce mai multe palme prinseră să bată tactul, domol.

Bernard îl întrebă pe bătrân cum se numește, dar acesta clătină din cap.

— Eu sunt Bernard Roger, insistă el. Nu vreau să știu cum îi cheamă pe ceilalți, ci numai pe tine, ca să știu cu cine o să vorbesc.

Bătrânul dădu încă o dată din cap, în semn de negație, dar când văzu cea de-a doua sticlă poposind alături de prima își linse buzele și spuse cu voce răgușită de tabac:

— Eteroclus.

— Ei bine, Eteroclus, nu am bătut atâta drum până aici ca să caut sclavi fugari. Așa că spune-le tovarășilor tăi că se pot întoarce cu fața încoace și pot să cânte ca și până acum. Am venit singur și am alte treburi decât să vânez oameni.

— Nu știm asta, spuse încet Eteroclus, apoi luă sticla, îi trase dopul cu dinții săi albi și sorbi o gură de alcool. După care dădu sticla mai departe. Te superi dacă trimit pe cineva să cerceteze locurile?

— N-ai decât. Și până se întoarce omul tău, poate vrei să afli ce mă aduce aici, la Goose Park.

Bătrânul se răsuci și spuse ceva repede într-o limbă din care nu înțelese nimic. Probabil că era vreunul din idiomurile care îi însoțise din Africa, pe drumurile sclaviei, învățat pe cale orală din tată-n fiu. Doi dintre bărbații mai apropiați de el se ridicară și porniră către cărarea care-l condusese pe el până acolo.

— Ce te aduce, domnu', pe malul bălții ăsteia puturoase?

— Caut un bărbat alb, la fel ca mine. Îl știi pe William-ochi-albi?

Eteroclus înclină din capul său mare. Între timp, una dintre sticle se întorsese la picioarele lui. Goală.

— El m-a trimis la voi. Spunea că e posibil să-l cunoașteți sau măcar să fi auzit de el. Se numește Clement Clarke Moore și este preot.

Balalaica se opri pentru câteva clipe, iar vocile se stinseră imediat după ea. Trestiile și bețele înalte ale papurii se mișcară puternic și cei doi negri reveniră, cu picioarele murdare de noroi. Le spuse că peste tot era liniște. Se trântiră pe pământ și a doua sticlă ajunse ca prin minune alături de ei.

— Dacă te-a trimis orbul...

Eteroclus se săltă în picioare și își plimbă privirile peste trupurile vânjoase, acoperite cu cămăși rupte și pantaloni cârpiți. Le vorbi în dialect, pronunțând de câteva ori numele lui Moore. Bărbații întinși pe burtă sau pe spate dădură din cap, iar unii spuseră „nu", cu glasuri care abia se auziră. Eteroclus insistă, iar unul rezemat cu spatele de coliba dărăpănată întrebă ceva. Bătrânul se răsti la el și negrul tăcu, cu un rânjet pe buze.

— Ce a întrebat? se arătă curios Bernard.

— Nimic interesant, domnu', e doar băut și spune prostii.

Nu avea ce să facă mai mult decât făcuse deja. Probabil că aveau dreptate și că nu auziseră de numele pastorului. Trebuia să încerce în altă parte, dar n-avea habar de unde să înceapă. Și mai erau doar două zile până la Crăciun. Aveau să bată clopotele în toate bisericuțele, iar oamenii aveau să iasă noaptea pe străzile de pământ, cu ramuri de brad în mână și cu clopotele de aramă de la gâtul oilor și al vacilor. În mulțimea aceea întunecată îi va fi imposibil să dea de urma unui alb oarecare. Doar dacă...

Se gândi o clipă, în vreme ce cântecul balalaicei reîncepu tânguitor, risipindu-se deasupra apei care-i înconjura din două părți. Doar dacă nu mergea în oraș, să caute administrația bisericilor din regiune. Era posibil ca acolo să existe liste cu preoții parohi și chiar cu adresele lor.

Se ridică în picioare și își luă rămas bun de la cei de față. Unii mormăiră câte ceva, în semn de salut, dar cei mai mulți

rămaseră muți, cu ochii fixați pe jocul flăcărilor din vatră. Dădu mâna cu Eteroclus și se îndepărtă încet, urmând firul potecii ascunse în iarbă.

Seara se lăsa cu repeziciune și aerul devenea din ce în ce mai rece. Vârî mâinile în buzunarele hainei jerpelite și grăbi pasul. În urma sa se auzi neclar un cântec religios care spunea ceva despre Isus ridicat pe cruce și soldatul roman care-i zgândărise rănile cu sulița. Apoi balta se încenușă de tot, în stânga sa, iar corul broaștelor îl acoperi cu totul pe cel uman.

Când ajunse la marginea Goose Park, dincolo de care se întindea un câmp cultivat peste vară cu napi, auzi pași alergând în urmă-i. Se opri și se întoarse, pregătindu-se de ce era mai rău. Încă o dată, afurisita de Comet nu se afla în apropiere ca să-l protejeze. Duse mâna la spate și atinse vergeaua subțire a paralizorului. Nu dorea să-l scoată, doar să se asigure că era la locul lui. Încă nu știa cu cine urma să aibă de a face, dar era sigur că după ce avea să-l deplieze, putea să înfrunte doi-trei agresori înarmați cu cuțite și bâte.

Din penumbra tot mai groasă care preceda lăsarea nopții se ivi silueta unui bărbat. Nu reuși să-i zărească decât albul ochilor, dar îi fu de ajuns ca să știe că era un negru. Probabil unul dintre cei care stătuseră în jurul vetrei, lângă colibă. Răsuflă ușurat, însă rămase în stare de alarmă.

Omul se opri la câțiva pași de el și ridică palmele pentru a-i dovedi că nu avea nimic de ascuns.

— Domnu'... acolo, la baltă, ați întrebat despre pastorul Moore, nu-i așa?

— Am întrebat, încuviință el din cap. Știi ceva în legătură cu el?

Negrul mai făcu un pas, apoi se opri precaut. Încă nu-i vedea bine fața, dar chiar și peste zi i-ar fi venit destul de greu să distingă un anumit negru dintr-o mulțime.

— Poate că știu, domnu'. Sau poate că nu. Depinde de ce treabă ai cu el. Și de ce câștig eu din asta.

Bernard tresări, recunoscând vocea. Era negrul la care se răstise Eteroclus, atunci când îi întrebase în dialect despre pastor. Nu părea deloc băut, remarcă el și se destinse. Îi făcu semn să vină mai aproape.

— Sunt marinar și am venit din Lumea Veche cu un vas comercial.

Făcu o pauză, examinându-l pe cel din fața lui. Părea destul de sclav ca să nu fi văzut prea multă lume până atunci, iar el arăta destul de străin pentru ca minciuna să prindă.

— Un văr de-al lui, auzind că voi sta o vreme la New York, m-a rugat să-i dau un pachet. Vărul ăsta mi-e prieten și vreau să-i îndeplinesc dorința. Dar nu mai pot rămâne pe aici decât până a doua zi de Crăciun, după care vasul o să plece spre Florida, iar eu trebuie să ajung la bord. Dacă nu îl găsesc, va trebui să mă întorc cu pachetul în Europa. Asta este treaba mea cu Moore. Iar ție o să-ți plătesc serviciul. Am să-ți dau o sticlă de whisky și o masă bună la o tavernă, în oraș.

— Nțț, făcu celălalt, clătinând din cap. Joseph e fugar de pe moșie și nu vrea să-și arate fața prin taverne. Iar de băut, nu bea nici whisky, nici altceva.

— Atunci spune-mi ce vrea Joseph și să vedem dacă pot să-l ajut.

Negrul se apropie și mai mult, iar Bernard simți mirosul de trup asudat și de haine nespălate. Își duse mâna la spate, ca din întâmplare, dar nu se clinti din loc.

— Joseph vrea să scape de cei care-l caută. A auzit ce a spus președintele Monroe despre sclavi și poate că are noroc și reușește să trăiască până când tata James îi eliberează pe toți frații lui.

Bernard Roger Catillin rămase cu gura căscată. Ia te uită, urma să ajungă și tăinuitor de sclavi! Simțea cum încurcătura în care se găsea devenea tot mai dificil de descurcat.

— Și cum vrei tu să fac asta? întrebă după un timp, umezindu-și buzele cu vârful limbii. Nu pot să urc la bord cu tine și să spun că te-am găsit pe drum.

Jospeh clătină din cap, cu ochii sticlind în întuneric.

— Nu, dar poți să spui că sunt negrul tău.

— Și cum să fac asta?! se miră. Sclavii se vând în fața unui notar public, care întocmește acte.

— Poți să mergi cu mine la un notar public și să declari că ai fost jefuit, iar actele mele se aflau în punga în care-ți țineai banii. Joseph râse, sticlindu-și dinții albi. Iar eu o să spun că m-ai cumpărat din Maine, de pe moșia lui Arkonsis Vladimir, un moșier care a vândut o parte din terenuri și sclavii care lucrau pe el.

— Doar nu crezi că un notar o să creadă tot ce-i îndrugă un marinar sărac și un negru dubios.

— Nu o să creadă, râse iar negrul. O să mă închidă în celulele pentru fugari, apoi o să trimită o scrisoare notarului din Maine și o să-i pună întrebări. Iar acesta o să-i confirme tot, pentru că așa s-a întâmplat.

— Dar o să-i scrie și acelui Vladimir, protestă Bernard, simțind că lucrurile o apucaseră deja pe un făgaș ireversibil.

Joseph ridică aproape nevăzut din umeri.

— Domnu', morții nu pot să răspundă la scrisori. În cel mai bun caz, sora lui, Eletheria, o să scrie că înainte să moară stăpânul a vândut aproape două sute de sclavi, dar nu o să poată să spună cui i-a fost vândut fiecare. Așa că, după o lună voi fi eliberat și tu vei fi chemat să mă iei de acolo.

— Sună bine, Joseph, dar peste o lună voi fi spre Europa. Așa că nu voi avea cum să vin să te scot de la închisoare.

Negrul întinse mâna și-l atinse pe braț. Bernard tresări, dar nu și-l retrase.

— Păi e foarte bine. Nu va trebui decât să trimiți o scrisoare notarului, din portul unde o să te afli ultima dată, și să-i scrii să mă trimită acolo. Legea spune că sclavul e dator să-și urmeze stăpânul oriunde l-ar chema acesta. Voi primi un act de liberă-circulație până acolo și duplicatul după actul de cumpărare, cu numele tău pe el, și voi veni după tine. Adică voi fi liber să te caut oricât de mult timp, până ce te voi găsi.

Nu părea ceva rău gândit, cumpăni în minte Bernard. El avea să-l găsească pe pastor și să-și îndeplinească misiunea, iar negrul urma să-și capete un fel de libertate, care oricum nu putea să-i folosească prea mult, de vreme ce trebuia să muncească undeva pentru a se putea hrăni și a avea unde să doarmă.

— Și ce vei face după asta? întrebă el, curios.

— Dacă voi avea acel act de vânzare care să-mi dea posibilitatea să merg pe drumuri publice fără să fiu arestat pentru fugă, pastorul Moore mă va putea trimite către Oiuhamma.

— Ce se află la Oiuhamma?

— Asta o să-ți spună chiar el, dacă o să dorească s-o facă. Putem să batem palma, domnu'?

Avea de ales? Încă puțin și atmosfera Crăciunului urma să se aștearnă peste New York. Iar el trebuia să dea de urma pastorului și să-i înmâneze afurisitul de cadou. Întinse mâna și strânse ușor degetele calde ale celuilalt.

— Și acum?

— Vino după mine, domnu'. Să ții aproape și să nu spui nimic, orice ai fi întrebat. O să intrăm în cartierul celor care lucrează la turnătorii și acolo orice alb e un dușman.

Dădu din cap, fără să fie sigur că Joseph reușise să-l vadă, apoi porni în urma lui. Negrul mergea repede și călca aproape fără să se audă. Ajunseră lângă un pâlc de colibe în ferestrele cărora pâlpâiau mucuri de lumânări, apoi o apucară pe malul unui canal sau al unui pârâu lat. Bernard nu reușea să vadă mai clar despre ce era vorba și, până când să se lămurească, negrul din fața sa coborî malul abrupt și se opri în fața unei schele de lemn de care era legată o barcă. Alergă în urma lui și îl ajunse chiar când acesta termina să se tocmească cu bărbatul întins în barcă.

— Un dolar și 20 de cenți, domnu'. Dacă îi ai, ajungem imediat la biserica Culloden, unde o să-l găsim pe pastorul Moore.

Îi avea. Îi întinse negrului din barcă suma cerută, iar acesta mușcă mai întâi din marginea zimțată a banului de argint și numără cu atenție cenții, după care le făcu semn să urce. Joseph împinse întâi în botul luntrei cu amândouă mâinile, apoi sări alături de el.

Drumul pe apă se dovedi mai ușor și mai liniștit decât cel dinainte. În afară de țânțarii care-l făcură să se scarpine până la sânge, nimic nu întrerupse bătaia regulată a vâslelor. Malurile erau întunecate și numai arareori se zărea câte un felinar care mergea paralel cu ei câteva clipe, apoi fie rămânea în urmă, fie se deplasa spre interior și dispărea din raza sa vizuală. În depărtare, mai multe luminițe se contopeau într-un fel de aură și Bernard înțelese că acolo se afla centrul cartierului. Într-un târziu, negrul vânjos de la vâsle îi spuse ceva în dialect însoțitorului său, iar acesta se răsuci către el.

— Aproape că am ajuns, domnu'. Dar Espozito spune că malurile sunt pline de polițiști care caută un tâlhar fugit din

închisoare, așa că ar fi bine să coborâm aici. Până la biserica părintelui Moore nu mai e mult.

— Să coborâm, atunci, hotărî el și se prinse cu ambele mâini de copastia bărcii.

Malul era înalt și abrupt, dar Joseph descoperi un fel de cărăruie care urca până pe mal și pe care reușiră să se cațere ținându-se de bălării și de păpuriș. Ajunseră în apropierea unor căsuțe de lemn cu acoperișuri din șindrilă. Era un fel de ghetou locuit de negrii care munceau la topitorii, realiză Bernard, văzând hainele arse și găurite de stropii de metal puse la uscat pe frânghii întinse între copaci. Femei și copii stăteau pe bănci de lemn, în fața caselor și vorbeau în dialect. Câte un porc semidomestic apărea din spatele unor cotețe și râma prin fața lor, iar copiii aruncau cu pietre și cu bețe după el. Câini flocoși dormitau la picioarele lor, mârâind slab atunci când se apropiau prea mult.

În cele din urmă, ieșiră într-o stradă pietruită, iluminată la capete de felinare atârnate de stâlpi. Trecură prin dreptul unor prăvălii oblonite și o ceată de câini îi urmări o vreme, lătrând furios. Bărbați albi intrau în cârciumi, trântind ușile de la intrare și lăsând să iasă în urma lor vălătuci de fum de țigară. Pe jos, caldarâmul era acoperit cu un fel clisă neagră care se lipea de tălpi asemenea cleiului. Mirosea a lemn putrezit, a nămol și a găinat umed. Bernard își șterse nasul și se sili să nu rămână în urmă.

— Cred că suntem aproape, spuse negrul încet și îl trase de mână spre dreapta.

O luară pe o uliță îngustă pe care se văzură nevoiți să meargă unul în spatele altuia. După câteva zeci de pași, ieșiră într-o piață rotundă în mijlocul căreia se ridica o biserică din lemn, cu o turlă ce se pierdea în întuneric.

— Lăcașul Madonei Preacurata, îi șopti la ureche. Să arunc o privire înăuntru?

Asta se numea precauție, își spuse Bernard. Și, în lipsa lui Comet, era bine să fie precaut, așa că dădu din cap și îl privi cum se îndreaptă către cele trei trepte de lemn, care deschideau pridvorul clădirii. După care celălalt trecu dincolo de ușă și îl pierdu din vedere.

Așteptă o vreme nemișcat, apoi își pierdu răbdarea și începu să-și treacă greutatea de pe un picior pe altul. I se păru că sacul atârnă prea greu pe umăr și îl coborî la picior.

Nu se întrebase niciodată ce urma să facă după ce avea să predea pastorului sacul cu cadoul. Bănuia că, de fapt, crezuse tot timpul că aceea avea să fie problema lui Comet. Dar blestemata de androidă nu-și făcuse deloc apariția, iar el se găsea într-un impas. Ce-ar fi fost dacă ar fi rămas, pur și simplu, în acel secol? Nu că i-ar fi plăcut prea mult ceea ce văzuse până atunci. Pesemne că acela era motivul principal pentru care atât de puțini Moși își propuneau să facă treaba asta. Era mult mai bine în pușcărie decât într-o astfel de libertate. Cel puțin, acolo avea altcineva grijă de mâncarea și de somnul tău, exista un acces limitat la distracții și, în general, atmosfera nu era atât de sordidă și de plină de capcane precum cea de aici.

Într-un târziu, capul lui Joseph se ivi în deschizătura ușii și îl fluieră ușor. Ridică sacul și porni spre clădire, cu pași nesiguri. Urcă treptele, care scârțâiră ușor sub greutatea sa, și pătrunse în pronaos.

Biserica era iluminată slab de câteva lumânări și candele fixate sub icoane. Mai multe bănci de lemn erau goale, chiar în dreapta intrării, dar scaunele din stânga erau ocupate de bărbați și femei de culoare. În apropierea altarului, întors cu spatele la ei, un bărbat înalt, îmbrăcat în sutană neagră,

cânta ceva într-o limbă pe care nu o înțelegea și tămâia cu o cățuie din argint prin dreptul icoanelor. Din când în când, se oprea din psalmodiere și punea o întrebare în dialect, iar enoriașii răspundeau în cor cuvinte neînțelese.

Joseph îl trase de mână spre una din bănci, iar el se așeză alături, trecându-și degetele prin părul sârmos în care luceau picuri de rouă, în jocul flăcărilor lumânărilor, stârnite de curenți de aer nevăzuți.

— Atunci Domnul Dumnezeu a poruncit: „Să fie lumină!". Și lumină s-a făcut! încheie preotul litania, spunând în limba aceea necunoscută: *Fiat lux!*

— *Fiat lux!* repetă mulțimea în cor, închinându-se cu evlavie, apoi bărbații și femeile prinseră să se ridice de pe scaune și să se îndrepte către ieșire, vorbind încet și aruncându-le priviri curioase. Un alb într-o biserică pentru negri era, desigur, un lucru atât de rar întâlnit, încât aveau să discute despre el multe săptămâni după Crăciun. Doar o bătrână, sprijinindu-se într-un băț cioturos, rămase în urmă și începu să stingă lumânările consumate și să le arunce într-o găleată de lemn.

— Acum e momentul! îl împinse Joseph. Înainte să intre în altar ca să-și dea jos roba de slujbă.

Se ridică zvâcnit și se grăbi spre zona centrală a bisericii. Lumânările sfârâiră și fumul lor tremură și se învolbură când trecu prin dreptul lor.

— Un moment, părinte Moore! spuse cu voce tare, dându-și seama că acesta avea să dispară prin cadrul ușii.

Bărbatul în sutană mai făcu un pas, apoi rămase locului, dar nu se întoarse să vadă cine-l apostrofase. Părea că se gândește la ceva, realiză Bernard, oprindu-se la doi pași în spatele lui. Întinse mâna și îl bătu pe umăr.

— Sunt doar un curier, părinte. Am fost trimis să vă aduc un pachet.

Preotul se răsuci foarte încet și îl măsură din priviri.

— Domnul Bernard Roger Catillin? Comet m-a avertizat despre sosirea ta. Nu credeam însă că o să ajungi în acest moment. Sunt nevoit să recunosc că te-ai descurcat mai bine decât m-am așteptat.

Bernard căscă gura să spună ceva, apoi o închise. Era chiar mai uluit decât atunci când primise letto-ul prin care i se comunicase că fusese ales pentru funcția de Moș Crăciun. Clement Clarke Moore știa despre sosirea lui! Mai mult, aflase asta chiar de la Comet, care se părea că-i făcuse o vizită anterior sosirii sale în biserică.

O lumânare sfârâi puternic pe peretele din dreapta și se stinse. O văzu cu coada ochiului pe bătrânică strivind fitilul între degete. Nu știa ce răspuns să-i dea bărbatului îmbrăcat în rasă neagră.

— Comet... a fost aici? întrebă nesigur, după câteva clipe.

— Ca de fiecare dată atunci când aduce un Moș.

Moore râse și Bernard abia atunci îi văzu fața cu adevărat. O bărbie pătrată, trăsături puternic reliefate, ochi negri, ascunși la adăpostul unor sprâncene stufoase, o frunte înaltă, păr negru drept, legat la spate într-o coadă de cal, și o aluniță pe obrazul drept. Închise pleoapele pentru o clipă, străduindu-se să-și aducă aminte dacă mai văzuse undeva chipul acela solemn, dar nu reuși. Era aproape sigur că îl confunda cu al vreunui deținut. La urma-urmei, trăise prea mult timp într-o celulă pentru ca să mai fi avut cunoștințe în lumea de dincolo de ziduri.

— Comet a fost aici, repetă el halucinat. Credeam...

— Ce credeai? Pastorul râse din nou. Că te-a părăsit, nu? Când un android primește o comandă, o duce la îndeplinire

orice ar fi, nu știai asta? Tocmai tu, care vii dintr-o lume atât de îndepărtată în timp? Vino după mine! îi porunci și ocoli o statuie mică din lemn a Maicii Domnului, după care dispăru îndărătul ușilor batante ale altarului.

Bernard auzi un zgomot ușor în spate, de parcă ar fi bătut o aripă de pasăre. Bătrâna își îndreptase spinarea și lăsase basmaua neagră să cadă de pe părul roșu-flacără. Mai înainte încă să-i zărească fața, bărbatul își aminti de momentul în care se transformase dintr-o cutie metalică în femeia-gardian care-l însoțise către locul de parcare al *săltărețului*.

— Ai fost tot timpul cu mine, spuse încet, abia articulând cuvintele printre buzele uscate. Acum îmi dau seama că tu trebuie să fi fost barcagiul.

— Și William-ochi-albi. Și alții, mai înaintea lui. Trebuia să am grijă de tine, nu?

— Dar cum de...

— ...reușesc să mă transform? Sunt un *mim*, dacă ai auzit de specia mea.

Androizii-*mim* fuseseră fabricați urmând frânturile de informații din poveștile străvechi ale oamenilor. Deoarece producerea lor solicita o uriașă investiție de energie, de creativitate și ocupa o mare lărgime de bandă din Rețea, numărul lor fusese foarte limitat. Posibilitatea să mai existe pe undeva, după scurgerea mai multor secole de la realizarea lor, devenise extrem de redusă. Iar el avea chiar acum sub ochi o asemenea poveste. Dacă nu s-ar fi găsit în locul și în timpul acela, s-ar fi putut considera un om norocos. Era aproape ca un cadou de Crăciun din partea unui Moș al pușcăriașilor.

Dădu să răspundă, dar chemarea înfundată a părintelui Moore și brațul androidei, ridicat în direcția altarului, îl fă-

cură să renunțe. Se răsuci, ajunse din câțiva pași în fața ușilor, le împinse cu umărul și intră.

Încăperea mică din spatele lor era mobilată doar cu o masă mică, rezemată de unul dintre pereți, pe care stătea o biblie deschisă, cu o cruce mare de lemn așezată de-a curmezișul unei pagini, cu un scaun peste care zăcea anteriul negru al preotului și cu un cufăr mare și greu, cu un felinar aprins pe capac.

Preotul se opinti în mânerul de bronz, încercând să-l dea într-o parte. Bernard se aplecă, prinse de celălalt mâner și îl ajută să-l apropie de perete. Sub tălpile lor se vedea forma pătrată a unei trape. Clement Clarke Moore se aplecă din nou și trase în sus de un inel de bronz. Trapa se ridică și dezvălui în spatele ei primele trepte ale unei scări de lemn. Îi făcu semn să îl urmeze, luă felinarul și coborî repede treptele, dispărând în beznă. Numai un licăr galben, din ce în ce mai îndepărtat, arăta că acolo se găsea un om în mișcare.

Bernard își linse buzele, în timp ce își răsucea capul către androida-*mim*. Comet îi zâmbi ironic și arătă cu degetul mare în jos. Drumul spre Iad e pavat cu bune intenții, se gândi, dar știa că nu putea să facă nimic altceva decât să-și urmeze destinul de Moș. Își aranjă mai bine sacul în spate, după care se strecură prin gaura pătrată și începu să coboare treptele.

Când ajunse pe podeaua de piatră, văzu în depărtare luminița felinarului legănându-se de parcă ar fi bătut vântul. Porni înspre ea, cu brațele întinse, ca să nu se izbească de vreun obstacol nevăzut. Auzea în spate pașii moi, ca ai unei feline, ai androidei. Coridorul o coti brusc la dreapta, iar felinarul continua să se afle în fața sa. După încă vreo sută de pași, aproape că se ciocni de preot, care pusese lumina jos și încerca să introducă o cheie într-o broască nevă-

zută. În cele din urmă se auzi un declic sonor, un scârțâit și ușa se deschise. O lumină curată, uniformă, desena cu claritate contururile obiectelor, iar sfere luminoase dintr-o generație de luminofori demult pierdută în praful istoriei urcau și coborau în curenții de aer, într-un joc straniu și incomprehensibil.

Moore îl aștepta imediat dincolo de prag, moșmonind ceva la felinar.

— Îți place? întrebă, apoi puse felinarul stins pe o poliță prinsă de perete la nivelul umărului. Ar trebui să te obișnuiești, pentru că într-un fel chestiile astea îți vor deveni o a doua natură.

Pe raft mai erau alte trei felinare și mai multe lumânări groase, fixate în stative de alamă, cu o protecție specială pentru mână. O masă foarte lungă, încărcată cu tot felul de obiecte, cu dimensiuni diferite, părea că se întinde la nesfârșit, dispărând în lumina din ce mai cerată. Bărbați și femei de diferite vârste, albi, negri, mulatri și metiși, stăteau pe băncile situate pe ambele părți ale mesei și serveau un fel de cină ritualică, în care felul principal era peștele, așezat pe platouri lungi de lemn, și pâinea nedospită, pe care o rupeau cu mâna. Beau din căni de lut ars un lichid închis la culoare, pe care Bernard îl bănui a fi vin, și discutau între ei în șoaptă.

— Bine-ai venit la cina cea de taină, dragul meu!

Moore își încrucișă degetele și binecuvântă masa și oamenii. Spunea repede cuvintele în limba aceea necunoscută pe care o mai folosise și în biserică. Enoriașii încetaseră să mestece și îl ascultau cu frunțile plecate.

— Și Domnul Dumnezeu cel adevărat, unic și irepetabil, a zis: „Fericiți cei ce vor veni în Împărăția Mea de bunăvoie, pentru că a lor va fi, în veacul vecilor. Iar cei vor mânca acum

din trupul Meu și vor bea din sângele Meu vor ajunge asemenea Mie și vom fi una până când universul acesta se va sfârși."

— Amin! spuseră într-un glas enoriașii, închinându-se.

— Bucurați-vă, frații mei, căci iată Domnul s-a înmilit de noi și ne-a trimis pe solul său, arhanghelul Bernard, să ne aducă vestea cea mare – voi sunteți cei aleși să intrați chiar azi în Oiuhamma, antecamera Raiului, acolo unde numai cei aleși ajung și rămân. Așa vă va fi răsplătită credința și faptele voastre cele bune. Să spunem, deci, rugăciunea de mulțumire.

Se înclină și se închină în fața lui, după care îl pofti să se apropie de masă, cu un gest larg.

Nu pot să cred, își spuse Bernard, punând sacul jos și ștergându-și fruntea de sudoare, cu un gest prea puțin arhanghelesc. Acolo avea loc o divinație, iar el ajunsese elementul central al acesteia. Dintr-odată, nu mai era un Moș Crăciun, ci o parte a unei divinități despre existența căreia auzise, dar pe care nimeni nu o întâlnise vreodată. Iar acum li se promitea unor oameni pe care nu-i cunoștea sprijinul său ca să ajungă la acea divinitate.

O situație fără ieșire. Își linse iar buzele, într-un gest devenit tic, și se pregăti să nege tot ceea ce auzise până atunci. Nu apucă însă să deschidă gura. Ca și cum i-ar fi citit gândurile nihiliste, preotul îl apucă de încheietura mâinii drepte și o ridică în aer. Împotriva voinței sale, schiță un mic semn al crucii și, brusc, din vârful degetelor izbucni un roi de scântei albe, care se risipiră pe masă, pe podea și pe spațiile libere ale băncilor.

— Doamne, e chiar un arhanghel! țipă o femeie neagră ca tăciunele. Și a venit să ne aducă Mântuirea!

— Binecuvântează, prea Sfinte! murmurară glasuri din toate părțile și oamenii se ridicară cu toți de la masă, trântind băncile și întinzând mâinile spre el.

— Ce naiba ai făcut, Moore? strigă, dar întrebarea se pierdu în vuietul din jur.

— Am deschis hotarele dintre lumi, îi spuse chiar în ureche preotul, apoi se ridică dintr-un salt pe masă, împrăștiind blidele de lemn cu piciorul. Oameni buni, ascultați aici comanda Domnului! Arhanghelul Bernard a sosit ca să vă binecuvânteze drumul. Să pornim, deci, spre Oiuhamma!

Sări înapoi pe podea, îl apucă de încheietură într-o strânsoare de fier și îl smuci spre înainte, prin mulțimea care se deschidea în fața lor asemenea apei tăiate de etrava unei nave. Pe lângă ziduri, luminoforii se ridicau și coborau, după cum îi atingeau valurile de aer. Oamenii se închinau și mulți îngenuncheau și își plecau capetele la trecerea lor. Unii întindeau mâinile să-l atingă, îl pipăiau pe haină sau trăgeau ușor de sac. Și cu cât înaintau, cu atât rumoarea creștea, devenind vag amenințătoare. Bernard se întrebă unde va fi rămas Comet, dar trupurile pe lângă care treceau, mirosind a sudoare, a balegă și a fum de cărbune, îl făcură să dea repede uitării gândul.

Și, brusc, se trezi la capătul sălii imense, în fața unei arcade monumentale din cărămidă roșie, dincolo de care se zăreau luminițe pâlpâind într-un dans straniu de cunoscut. Se rezemă cu mâna de suprafața rugoasă a cărămizilor și își trase răsuflarea. Ultimele grupuri de oameni rămăseseră la câțiva pași în urmă, încă murmurând nedumeriți și uluiți de persoana sa. Era posibil ca o bună parte dintre ei să nu fi auzit vorbele preotului și să se întrebe cine era el și de ce îi acorda Moore o astfel de atenție. După felul în care arătau și se mișcau, Bernard ar fi putut să jure că se aflau de multă vreme în tainița subterană, de atât de multă încât unii chiar și uitaseră pentru ce fuseseră aduși acolo. Pentru ei, faptul că aveau ce mânca și unde dormi, fără să-i amenințe nicio

primejdie constituia principalul scop în această viață în care cei mai mulți se născuseră și crescuseră ca sclavi și nu aveau speranța de a fi liberi vreodată. Pentru o clipă, Bernard se întrebă de ce nu ajunseseră aici și sclavii de pe malul lui Goose Park, dar apoi gândul se risipi și el se străduí să se concentreze asupra clipei prezente.

— Ce este... chestia aia? reuși să formuleze, în cele din urmă.

Un bărbat cu pielea ciocolatie lucind de sudoare în lumina ternă se apropie de el și îi întinse o cană plină cu un lichid negru.

— Bea-l, Strălucirea-Ta, îl îndemnă. Bea ca să prinzi putere pentru lucrarea sfântă ce va fi să o faci.

Îi aruncă o privire oblică lui Moore, iar acesta dădu din cap. Nimeni nu știa dacă sfinții, îngerii și arhanghelii beau ceva acolo sus, în Rai, pentru că Biblia nu spunea nimic în privința asta. Iar lui i se făcu brusc sete, încât simți că n-ar mai putea articula nici măcar un sunet. Așa că duse cana la gură și înghiți cu poftă. Era vin și încă unul bun. Sau așa i se părea, după ce atâția ani băuse lichidul insipid cu acest nume de la sintetizatoarele de materie ale pușcăriei. Simți cum undeva, în stomac, nodul de angoasă, de mânie și spaimă începe să se descâlcească, iar încordarea din trup să se risipească asemenea apei unui val care se retrăga încet de pe țărm. Mai bău o gură, apoi puse cana în mâna unei femei care se uita la el cu ochi holbați.

— Chestia asta este un *săltăreț* ceva mai performant decât acela cu care ai venit tu în acest timp.

Moore se uită la el cu ochi strălucitori. Se vedea că face eforturi să-și stăpânească exaltarea.

— Unul cu care poți să transporți până la două mii de oameni o dată. Și care nu are nevoie decât ca tu să scoți ci-

lindrul pe care l-ai adus în sac și să-l introduci în fanta asta, pentru ca el să pornească.

— Să pornească încotro?!

Se holbă nehotărât la aparatul al cărui capăt nu se vedea. Sute de fotolii asemănătoare șeii pe care se cățărase el în *săltărețul* care-l adusese până acolo se întindeau până la limita vizibilității, pierzându-se în lumina din ce în ce mai slabă a celei de-a doua săli, din spatele arcadei.

Preotul îl bătu pe umăr, încurajator.

— Spre locul de unde vii. Acesta va fi ultimul transport către acea secvență de timp. Către acea pușcărie. Ultimul lot necesar perioadei tale. Cred că am face bine să ne grăbim puțin, bănuiesc că soldații Gărzii Naționale vor ajunge la biserică puțin înainte de miezul nopții.

— Soldații Gărzii?

Clement Clarke Moore își țuguie buzele subțiri.

— Oamenii președintelui Monroe. Au primit informația că un spion se străduiește să aprindă spiritul revoltei sclavilor în zona New-York-ului, așa că Garda îl interoghează acum pe cel care te-a urmărit încă din clipa în care ai coborât din șaua *săltărețului* tău. Comet ar fi putut să-l anihileze încă de atunci, dar nu am mai fi avut timp să aflăm cine avea să-i ia locul, așa că am preferat un supraveghetor pe care să-l cunoaștem și pe care să-l putem urmări, la rândul nostru. Trăim într-o epocă în care lucrurile sunt mai complicate decât par. Dar vei avea destul timp ca să te convingi de asta, nu crezi?

Ridică din umeri, neștiind ce să răspundă. Avea să se convingă de asta? Adică urma să petreacă mai mult timp decât estimase în acest secol anarhic al trecutului? Acceptase doar o misiune, fusese numai transportator al unui pachet. De

ce i se cerea să-și prelungească voiajul cronozofic după îndeplinirea misiunii?

— De ce nu pui tu însuți cilindrul acela? Eu unul l-am adus, mai departe nu cred că e...

— Misiunea ta?

Preotul își trecu mâna prin părul de pe frunte, apoi făcu un gest către enoriașii cei mai apropiați. Aceștia începură să se strecoare pe lângă ei și să se așeze pe șei. Câteva femei veniră până în apropierea lor, îngenuncheară și își lipiră frunțile de pantalonii lui groși de aba.

— Binecuvântează-le, Strălucirea-Ta, îl sfătui Moore și începu să-i împingă de la spate pe cei care încă șovăiau. Au nevoie de asta, ca să capete curajul de a intra de vii în Oiuhamma.

— Și cum ar trebui s-o fac? întrebă cu disperare în glas. Acolo de unde vin nu există religie. Nu există zei. Nu există rugăciuni și binecuvântări.

Preotul se uită spre ele, pe deasupra capetelor care unduiau toate în aceeași direcție.

— Împreunează degetele așa, îi arătă peste capetele enoriașilor, apoi spune: „Binecuvântat să fie acela care crede, pentru că el va intra primul în Oiuhamma".

Bernard oftă, dar făcu așa cum i se ceruse, binecuvântând la întâmplare, în stânga și în dreapta. Oamenii îi sărutau poalele hainei, primeau semnul, apoi se grăbeau să pătrundă în cea de-a doua sală și să-și ocupe locul pe scaunele-șei. Când viermuiala se termină, în sfârșit, era atât de obosit, încât simțea că îi cad brațele și că i se închid ochii.

— Cilindrul, auzi chiar lângă el vocea timbrată a lui Comet.

Răsuci capul. Androida îl privea cu concentrare, de parcă l-ar fi ținut tot timpul sub supraveghere. Poate că așa va fi fost, de fapt, își spuse el înghițind în sec. Știa ce putere mi-

metică avea și cum se pricepea să o folosească. Nu s-ar fi mirat prea tare să-l fi urmat chiar sub forma sacului pe care-l cărase peste tot, dar îi venea totuși greu să se gândească la asta.

Lăsă sacul să-i cadă la picioare și, în timp ce ultimii oameni treceau pe lângă el, îi deschise clamele magnetice și îi cercetă conținutul. Înăuntru, împachetat cu grijă, se vedea un costum roșu de Moș, cu un fes, clopoței și baghetă cu o stea mare în vârf. Și mai jos încă, aproape acoperită, era o sanie alegorică, la care erau înhămați șase reni mititei, cu coarne sclipitoare.

— Atâta drum ca să-ți aduc un costum nenorocit? murmură, urmărind cu coada ochiului trecerea ultimilor meseni către *săltărețul* uriaș.

Clement Clarke Moore luă sacul, vârî mâna în el și scoase un cilindru dintr-un material transparent, asemănător policarbonaților, plin cu un lichid gălbui în care pluteau câteva scântei portocalii. La unul din capete se zărea ceva asemănător unui clește de crab și o serpentină neagră îi dădea ocol în spirală, pe exterior.

— Costumul e pentru tine, rânji. Mie mi-ai adus piesa de putere a *săltărețului*.

Porni cu pași mari spre capătul aparatului, în șeile căruia oamenii stăteau nemișcați, cu un fel de groază mistică în priviri.

— Hei! strigă Bernard. Cu mine cum rămâne?

— Tu, arhanghele, ți-ai îndeplinit misiunea. Vocea puțin răgușită a lui Comet venea de undeva din spate. Ești un balast de care nimeni nu mai are nevoie acum. Așa că vei rămâne abandonat în acest timp.

Se răsuci încet către masa cea lungă, rămasă în urmă.

— Nu asta a fost înțelegerea cu IA-ul închisorii. Puteam să refuz și atunci...

— Puteai, da. Hm, făcu androida mușcând dintr-o aripă de pasăre mânjită cu sos. Recunosc că acesta e un aliment mult mai gustos decât ce vi se dă în închisorile alea. Vrei să guști și tu?

Întinse bucata de carne spre el, dar Bernard se feri de parcă ar fi fost atinsă de o boală molipsitoare.

— Nu, mulțumesc, nu am călătorit până aici ca să mă așez la ospăț. De altfel, e posibil ca soldații din Garda Națională să se găsească foarte aproape.

— Ei și? râse Comet și-și linse degetele de grăsime. Ce-or să găsească? Un bărbat așezat la o masă, cu o femeie, în subsolul unei biserici. Nu-i o crimă pentru care să fii arestat.

În încăperea de alături se auzi un troznet de vreasc rupt. Bernard tresări și se întoarse din nou într-acolo. Auzi zumzetul cunoscut al încărcării cu energie al aparatului, apoi răpăiala ca de ploaie pe acoperiș a sarcinilor electrostatice care se fugăreau prin sala nesfârșită. Femeile țipau, iar bărbații se rugau cu voce tare, privind îngroziți la gigantul care tresărea sub ei, trezindu-se din somnul de moarte. Apoi totul se transformă pentru o clipă într-o noapte adâncă și când reuși să vadă iar, sala era cu desăvârșire pustie. Își linse buzele crăpate de arșiță și acestea îl usturară de-i dădură lacrimile.

— Mai bine lasă întrebările, îl sfătui androida și îi întinse un pahar. Bea din vinul acesta. Sângele Mielului, cum îi spun ei. E bun, stârnește adrenalina și accelerează bătăile cordului.

— Te pricepi și la asta? Habar n-aveam că androizii sunt dependenți de mâncare și băutură, ca oamenii.

Luă totuși paharul și bău lichidul cu înghițituri mici. În jurul lor, sferele luminoforilor continuau să se legene și să se izbească ușor de pereți, semn că valurile de energie stârnite de plecarea *săltărețului* nu se epuizaseră.

— Am fost construiți după chipul și asemănarea oamenilor, ai uitat? Și acum ia loc, să-ți spun o poveste. Una din care facem parte amândoi și pe care va trebui să o ducem împreună până la capăt.

— Care capăt? mormăi furios, dar o ascultă și se așeză pe un capăt de bancă.

— Capătul din 2264 EC, unde ai fost închis pentru furt calificat, în dauna Administrației Centrale.

Avea dinți albi și frumoși, constată bărbatul, privind-o cu atenție. Comet îi zâmbi, expunându-i, apoi îi înfipse din nou în bucata de carne și tăie o fâșie din ea, pe care o împinse în gură cu buzele.

— Nu ai nevoie să mănânci, remarcă el și își puse mâinile la vedere, pe masă. Organismul tău își ia energia dintr-o pilă interioară.

— Sau din energia solară. Sau din cea a diferențelor de presiune pe care le creează permanent curenții de aer. Chiar și cei mai slabi, pe care pielea umană nu-i simte. Sau din diferența de potențial dintre întuneric și lumină. Din cea degajată de confruntarea dintre gravitație și câmpurile magnetice ale pământului. Practic, din orice e materie și generează unde de energie, dacă-ți vine să crezi asta. Sunt energofagul suprem.

Inima lui Bernard se zbătu în coșul pieptului. Răsuflă puternic, hârâit, se înecă, tuși și scuipă la picioarele mesei.

— Nu ești cu adevărat o androidă, spuse într-un târziu și știu că acela va fi fost adevărul, fără nicio altă confirmare. Nici umană nu ești. De unde naiba vii atunci?

— Din Iad, râse Comet și își scutură părul scurt. Asta dacă presupui că Iadul e tot ceea ce te înconjoară.

— Cred... că am să plec de aici.

Se ridică, dar privirea de sticlă a făpturii de alături îl făcu să se așeze la loc.

— Ai să pleci, da. Dar nu în acest moment. Trebuie mai întâi să afli povestea. Ca să o poți duce până la capăt. Acel capăt din anul 2264 EC, din care ai coborât aici.

Întinse mâna, luă iar paharul și sorbi o gură. Vinul i se păru că avea gust de otravă. O clipă se văzu tentat să-l scuipe, dar se opri la timp, își făcu curaj și îl înghiți.

Universul era plin de civilizații, îi dezvălui Comet. Asta chiar dacă umanitatea nu descoperise niciuna. Și nu o făcuse încă deoarece universul era mult prea mare, distanțele dintre planetele locuite erau uriașe, iar societatea umană era subdezvoltată la nivel tehnologic. Dar alte civilizații călătoreau de multe milioane de ani și, uneori, se descopereau una pe cealaltă prin universul nesfârșit.

— Tu din care civilizație faci parte? o întrebă el ironic dar și fascinat, în același timp.

— Din niciuna. Ți-am vorbit până acum despre civilizațiile care aparțin acestui univers. Civilizația mea a creat universul. Pentru că se săturase de singurătate, de lipsă de formă și de dezorganizare materială.

— Vă credeți Dumnezeu! strigă Bernard și cotul drept îi zvâcni în față, răsturnând paharul cu vin.

O pată mare se lăți printre farfurii, colorând bucățile de pâine. Comet clătină din cap, ridică paharul și turnă din nou din carafă.

— Nu am făcut nimic mai mult decât ceea ce am fost învățați să facem. Am creat un univers pentru a ne răspunde

la întrebările pe care le aveam. Iar una dintre ele a fost cine ne-a creat pe noi?

— Și ați găsit răspunsul?

Nu îl găsiseră. Dar unii afirmau că l-ar fi putut descoperi dacă ar fi ajutat făpturile raționale să-și depășească limitele și să evolueze. La rândul lor, acestea ar fi creat inteligențe, iar studiul relației dintre creați și creatori le-ar fi dezvăluit drumul către Unicul Creator. Așa că străbătuseră în lung și în lat universul și dăduseră o mână de ajutor evoluției naturale. În unele cazuri, rezultatele fuseseră spectaculoase. În altele, civilizațiile sucombaseră aproape imediat. Acum venise rândul lor. Numai că...

— Ceva s-a întâmplat înainte ca noi să ajungem în sistemul vostru stelar. Într-un anume punct al evoluției lor naturale, oamenii au dispărut, pur și simplu, de pe scara istoriei, lăsând în loc IA-urile și toate derivatele lor, numite unelte-auxiliare-inteligente. A fost o catastrofă naturală sau una artificială? O extincție naturală, cauzată de atingerea unui anumit prag? Sau pur și simplu umanitatea a părăsit tot și s-a mutat în altă zonă galactică? Nici un răspuns nu a fost posibil, până în prezent. Așa că am început să disecăm fiecare tronson cronologic al istoriei civilizației voastre în felii foarte fine, până ce am dat peste o anomalie.

Bernard se lăsă fascinat cu coatele pe masă, fără să ia în seamă că vinul îi umezea mânecile.

O anomalie cronologică. Descoperiseră o mașină-a-timpului țesând continuu între anul 2264 EC și trecut. Un *săltăreț* care sărea în diferite puncte ale trecutului, dar niciodată mai jos de secolul al XVIII-lea al Erei pre-Cosmice, cărând într-acolo unelte, materii prime și informații, aparent fără niciun sens.

— Într-un târziu, am realizat că o entitate din afara acelui segment temporal în care activa voia să producă alți *săltăreți*, în puncte bine determinate ale trecutului. *Săltăreți* mari. Pe care să-i utilizeze pentru a transporta ceva important înapoi în viitor. Așa că am fost trimisă să lămuresc două lucruri...

Comet se scobi între dinții albi cu o așchie de lemn. Avea o figură concentrată, cu sprâncenele încruntate, dar asta nu o făcea mai puțin frumoasă, aprecie bărbatul.

— Primul și cel mai important era să aflu cine sau ce era cu adevărat acea entitate care își permisese să tulbure fluxul normal al curgerii timpului. Pentru că noi am dat curgerii sale un anumit sens și în funcție de acesta s-a format evoluția. Pentru prima dată de când ne străbăteam creația, întâlneam o forță capabilă să modifice ceva în regulile de bază create de noi. O forță care nu ținea de noi și de creația noastră în niciun fel. Și care se manifesta numai în interiorul acesteia. Al doilea...

Termină de scobit și aruncă așchia pe jos. Își puse bărbia pe brațe și se uită la el, dar privirile păreau că se duc mai departe, undeva către cerul nevăzut care înconjura planeta.

Al doilea lucru era să înțeleagă la ce i-ar fi folosit acelei entități să ducă oamenii prin timp și, mai ales, către ce zonă anume a acestuia îi ducea. Era vorba despre mii și mii de oameni, care dispăreau din timpul lor fără a lăsa nimic în loc. Nici măcar o echivalență energetică, așa cum se întâmpla în caz de deces. Doar niște urme în scripte. Dar și acelea numai atunci când cei dispăruți erau suficient de importanți pentru ca numele lor să fie consemnat undeva.

— Ne întrebăm dacă nu cumva acesta a fost modul în care a dispărut umanitatea din secolele imediat următoare celui din care vii. Niște *săltăreți* care au dus-o undeva. Iar acum același lucru se petrece și cu cei din secolele anterioare. Ori-

cum am relaționat lucrurile, nimic nu a părut să aibă vreun sens. Iar asta ne intrigă suficient de mult, încât să dorim să dezlegăm misterul.

— Omul și furnica, grăi foarte încet Bernard.

— Ai spus ceva?

Brusc ochii lui Comet se focalizaseră pe figura sa, plini de un milion de întrebări.

— Într-o dimineață, soarele răsărise peste câmpia plină de verdeață, povesti bărbatul. Păsărelele ciripeau, vântul sufla ușor, stârnind firele de praf și furnicile ieșiseră cu sutele din mușuroi, gata să pornească la treabă. Deodată, ceva s-a lăsat de sus, între ele și soare, a călcat peste mușuroi, strivindu-le pe cele mai multe, apoi s-a ridicat și a dispărut dincolo de firele de iarbă. Furnicile rămase încă în galerii au ieșit, în cele din urmă, și au încercat să înțeleagă ce catastrofă se abătuse asupra lor. Nu au reușit, pentru că ochii lor erau prea mici pentru a cuprinde dimensiunile unui om. După un timp, au renunțat să o mai facă și și-au mutat mușuroiul în altă parte.

— Vrei să spui că dimensiunea inteligenței noastre este prea mică pentru a înțelege ce este cu adevărat entitatea care a intervenit în viața voastră.

Bărbatul ridică din umeri.

— Vreau să spun că este doar o parabolă. Când oamenii nu au înțeles ceva, au creat imediat o parabolă despre acel element necunoscut, ca să nu-l uite. Atâta tot.

— De fapt, vrei să spui că ne-am întâlnit cu Creatorul însuși, care fiind mult mai complex și mai complet decât noi, scapă puterii noastre de înțelegere. Gura lui Comet se arcui într-un fel de „o" mut. Cu eoni în urmă, ne-am gândit la o astfel de posibilitate. Dar ea implica faptul că noi am fi

existat deja într-un univers în interiorul căruia am creat alt univers. Dar noi știam cu siguranță că în jurul nostru nu era nimic. Oricât ne-am fi extins cercetările, nu am fi descoperit nimic. Decât golul antropic.

— Fiecare pricepe numai atât cât îl duce mintea, comentă Bernard.

— Noi nu suntem entități independente, asemenea vouă. În consecință, mintea noastră este ceva inimaginabil pentru tine. În fine, nu acesta era scopul acestei discuții.

— Dar care era, atunci? blufă el cu obrăznicie.

Comet se lăsă pe spate. O cută îi apăruse între sprâncene, semnalându-i că entitatea din fața sa, orice ar fi fost ea, devenise intrigată.

— Să ți-l prezint pe pastorul Moore, răspunse după un timp. Asemenea ție, nici el nu este un uman.

— Asemenea mie?! făcu el neîncrezător. Vrei să spui că eu nu sunt un om?

— Exact asta vreau să spun.

Luminoforii de lângă ziduri începură să se miște din nou, ca atinși de un curent de aer. Lumina palidă schimba nuanțe de coajă de lămâie și de portocală pe fața ei netedă.

— Ar fi bine să terminăm mai repede această discuție, nu crezi? Deja soldații ăia au intrat în biserică și au găsit trapa. Nu peste mult timp, își vor face apariția și ar fi bine să nu ne găsească aici.

— Oricum n-am avea pe unde să ieșim, ridică el din umeri. Vreau să zic că vin pe unde am coborât și noi, nu?

Comet ridică un deget spre tavan.

— Am putea să ieșim chiar pe aici. Mai întâi, însă, va trebui să încheiem povestea. Pentru că e important să știi ce ai de făcut.

Construiau o capcană temporală. Ceva care să nu genereze fluctuații în cursul normal al istoriei, ci numai o buclă de histerezis, capabilă să îl rețină în interior pe hoțul de oameni. Pentru asta era nevoie ca pe toate laturile buclei să se găsească entități neafectate de trecerea timpului. Entități care să îi observe trecerea și să secționeze bucla, pentru ca să nu mai poată reveni spre trecutul apropiat în caz că observa capcana.

— Fiecare secționare construiește, automat, o buclă mai mică. Din ce în ce mai mică. Până când nu va mai reuși să își depășească clipa, indiferent ce *săltăreți* va folosi. După ce îl vom izola, îl vom examina și vom vedea dacă putem comunica. Pentru că e important să aducem oamenii înapoi. Dacă mai sunt în viață. Tu, Bernard Roger Catillin ești una dintre

nenumăratele entități pe care le plasăm pe această buclă. Vei păzi acest segment de timp cuprins între Crăciunul acesta și cel viitor, și ne vei trimite informația că ai secționat bucla după trecerea sa.

Bernard își prinse capul în palme. Om sau numai o entitate recreată după chipul și asemănarea lui, simțea cum o durere aspră îi cotropește tâmplele și mușchii cefei.

— Și cum să fac asta? Secționarea buclei, vreau să zic?

Comet se ridică în picioare.

— Atunci când entitatea va sosi, dacă va sosi în segmentul tău, o vei recunoaște cu ușurință. Pentru că va fi mai mult decât un om, indiferent ce formă fizică va adopta. Îți vom lăsa un semnalizator. Ne vei anunța că e aici. De restul ne ocupăm noi. Vei primi un *săltăreț*. Asemănător celui care tocmai a plecat cu vechiul Moore. Vei fi noul pastor Catillin, care va aduna 2000 de enoriași aici, pregătindu-i pentru intrarea în Oiuhamma. Dacă peste un an nu vei trimite semnalul, îi vei urca pe adepți în *săltăreț* și te vei întoarce în anul din care ai sosit aici.

— Asta a făcut Moore? I-a dus în epoca sa?

— Da. Încercăm să extindem capcana. Va găsi oameni peste tot acolo unde nu ar trebui să mai existe, pentru că a curățat sistematic toate palierele cronozofice. Nu mulți, dar suficient cât să-i atragem atenția și să-l facem să se oprească pentru a curăța din nou palierul. Dacă nu va veni aici, va ataca în altă parte. Într-un final, când vom avea toată suprafața buclei segmentată și plină de vânători asemenea ție, va fi nevoit să se dea prins.

— Și dacă nu se va întâmpla asta?

Comet râse. Buza de sus i se ridica puțin înspre dreapta, ca și cum se pregătea să rânjească.

— Te vei întoarce în celula ta și, în mod evident, vei fi reGenerat. Bernard, nu există scăpare. Pentru că secolul în care ai trăit până acum este primul locuit de neoameni. Avem nevoie de voi.

— Și dacă îl prindeți? Ce se va întâmpla cu noi?

— Asta e o informație la care nu ai acces. Pentru că, astfel, ai avea acces la viitor. Și ai fi tentat să-l modifici.

— E un fel de joc, realiză el cu amărăciune. Un joc între voi și el, care se întinde la nesfârșit pe spirala timpului. Care poate nu se va sfârși niciodată.

— Poate, căscă Comet. Am încheiat cu poveștile. Deja îi aud pe polițiști coborând pe scară. Îți dai seama ce succes pe ei să-i ducă în fața președintelui James Monroe pe cei doi făptași care au făcut să dispară într-o clipă 2000 de cetățeni americani? Vino pe aici!

Sări peste masă și se îndreptă spre sala goală de unde dispăruse *săltărețul*.

— Și tavanul?

— Ha-ha! Chiar ai crezut că voi dematerializa piatra? Sunt numai un *mim*, puterile mele sunt doar foarte mari, dar nu nelimitate. Pentru evenimente de felul acesta, am avut grijă să-l pun pe Clement să sape o ieșire de rezervă. Urmează-mă, fără alte comentarii. Sau rămâi aici și ajungi într-o celulă a Federației. Crede-mă, nu e plăcut deloc.

— Vin dintr-una, așa că nu mă sperii prea ușor, mormăi, dar o urmă, înghițindu-și nemulțumirea.

Peretele din stânga arcadei părea neted, dar mâinile îndemânatice ale lui Comet reușiră să identifice un contur abia sesizabil. Îl urmări cu un deget și apoi împinse cu podul palmei. Zidul se deplasă înapoi, lăsând la vedere o intrare îngustă. Se strecură înăuntru, scoase o mână afară și îi făcu semn cu degetul. O urmă chiar în momentul în care

în depărtare se auziră tropăielile unor bocanci cu ținte, iar linia de luminofori văluri încă o dată, puternic.

Se simți apucat de mână și tras înainte prin întunericul absolut al tunelului. După câteva zeci de pași se smuci, simțind că se sufocă.

— Trebuie să ieșim imediat, pentru că tunelul se va prăbuși în urma noastră, îi spuse vocea femeii de undeva din față. Eu n-o să pățesc nimic, dar tu o să fii strivit.

Porniră din nou și, după un timp nedeterminat, picioarele i se loviră de niște trepte. Mâna care îl ghida îl smuci în sus și le urcă, împiedicându-se din loc în loc. Într-un final, ochii orbi căpătară viață și reuși să zărească trei stele într-o fantă îngustă situată deasupra sa. Mai urcară câteva trepte și fanta se transformă într-o noapte adâncă, străpunsă de sclipirile înghețate ale stelelor. Ajunseseră la suprafață.

În stânga se vedea un gard înclinat, care dispărea în întuneric.

— Cimitirul, spuse Comet și îi dădu drumul. Ne găsim în spatele bisericii, la poalele unui deal. Nu departe e canalul pe care ai venit.

Respiră adânc, străduindu-se să-și potolească bătăile inimii. Îi vedea silueta înaltă și dreaptă, la câțiva pași de el, iar mai departe încă două acoperișuri de șindrilă. Undeva, departe, dincolo de cimitir, luminile orașului pâlpâiau asemenea unor lumânări atinse de vânt. Dinspre biserică se auzea tropăit de bocanci și ordine care se întretăiau prin aer.

— Și acum? întrebă în șoaptă.

— Cobori spre canal. Te așteaptă barcagiul cu care ai venit. Te va conduce la locuința lui Moore. Ai un an de zile ca să aduni enoriașii și să-ți pregătești plecarea. În caz că nu vine. Sau să dai semnalul, dacă vine.

— Ce semnal?

— Unul care să nu dea prea mult de bănuit. Te afli într-o eră pretehnologică. De aceea nu ți s-a permis să iei niciun artefact din timpul tău. Vei incendia biserica. Surpaveghetorii automați ai zonei ne vor informa și vom sosi imediat.

— Ne despărțim aici, nu? Ce ar trebui să fac acum, să îți strâng mâna sau ceva asemănător?

Comet păru să nu-și dea seama de ironia groasă din glasul lui. Clătină din cap doar, chiar în clipa în care un cocoș îndepărtat prinse să dea semnalul sosirii miezului nopții.

— Doar să te întorci și să pleci. Nu ar fi bine să fii văzut, până nu ajungi la noua ta casă.

— Și cu sacul? arătă spre umăr. Cu el ce fac?

— Păstrează-l. Ce a rămas în el e pentru tine.

Se răsuci încet pe călcâie și porni la vale. Aerul umed și rece îl înfășură ca o mantie și își trecu mâna peste obraji. Simți cum perii bărbii nerase de mult timp îi înțeapă pielea palmei. Dacă era doar o imitație de uman, una chiar reușită, se gândi. Se împiedică de ceva, apoi se redresă. Atât de reușită încât simțea chiar și curiozitatea cum îl îmboldește să vadă ce făcea Comet. Răsuci capul, dar n-o mai zări. Doar o pasăre mare, albă, trecu asemenea unei pete peste capul său și dispăru în noapte.

Un mim, nu? Parcă așa spusese. Un mim care stăpânea peste acest segment temporal de un an de zile cu puteri zeiești. Și care îi condamna pe toți cei cu care intra în contact să se supună unor imperative pe care nu le înțelegeau. Așa cum nu ar fi înțeles niște furnici ce era aceea o talpă și sub imperiul căror forțe călca ea peste mușuroi.

Simți cum sacul îi sălta ușor pe umăr. Costumul de Moș nu era atât de greu. Ce avea să facă cu el? Crezuse că îl aducea pentru Moore, dar pentru el fusese numai cilindrul energetic menit să activeze *săltărețul*. Așa cum, probabil, după

un an urma să primească și el unul, cu ajutorul căruia avea să se întoarcă în celula sa și să suporte încă o reGenerare. Și totul avea să se repete până când întreaga istorie umană ar fi fost secvențializată și capcana s-ar fi închis, prinzând în ea entitatea care nu aparținea acestui univers.

Se opri chiar pe malul canalului, gata-gata să alunece în apa care clipocea la doar câteva palme de bocancii lui. Auzi un plescăit și zări forma întunecată a bărcii apropiindu-se încet. Lăsă sacul pe iarba udă și trase afară haina roșie și subțire a Moșului. De i-l lăsase Comet?

Nu avea nicio șansă să evadeze din secvența în care era ținut prizonier mai ceva decât în celula închisorii din care fusese luat și adus aici. Dar dacă-și trimitea un semnal lui însuși, de-a lungul axului cronologic, până în 2264 EC? Un semnal care să-l avertizeze, după ce avea să uite tot ce i se întâmplase, că nu era bine să accepte misiunea de Moș? Însă cum să facă asta într-o lume pretehnologică? Ce fel de semnal putea să străpungă curgerea normală a timpului, să se ridice pe axă și să ajungă la destinație fără să fie interceptat sau distorsionat?

O poveste, realiză și costumul se încălzi în mâinile sale. Povestea Moșului. Avea să compună povestea lui Moș Crăciun, astfel încât să ajungă la urechile tuturor și să răzbată până în timpul recluziunii sale. Și avea să amestece în ea un avertisment pe care să nu-l recunoască decât el. O alegorie de tipul celei cu talpa și furnica. Semnalul care să-i trezească o amintire și să-l determine să renunțe. Să spargă cercul și să rămână în celula sa.

Barca se opri chiar lângă el și bărbatul așezat pe scândura care unea cele două copastii îi întinse o vâslă. O apucă și păși cu grijă de pe mal pe fundul bărcii, care se înclină sub greutatea lui. Se așeză chiar în botul bărcii, cu sacul în brațe.

— Vă duc acasă, domnu'?

Tresări la auzul vocii cunoscute și își încordă privira. Joseph îi zâmbea prietenos, frecându-și palmele.

— Parcă barca asta avea alt stăpân, spuse, străduindu-se să-și stăpânească emoția.

— Celălalt este de serviciu peste zi, domnu'. Iar Joseph peste noapte. Vă duc acasă? repetă.

— Du-mă acasă, acceptă și se prinse cu mâna liberă de lemnul bordului, atunci când barca se desprinse de mal și o porni încet în susul canalului. Spune-mi, te rog, ce mijloc de comunicare cu publicul aveți pe aici?

Joseph se lăsă cu toată puterea asupra ramelor.

— Mijloc de comunicare, domnu'?

— Ceva care să poată ajunge în mâna tuturor celor ce vor să afle informații.

— Acu' pricep, domnu'. Vreți să ziceți ziar, nu? Păi cel care e citit în toate colțurile New York-ului e „Sentinel", fără doar și poate.

— „Sentinel", repetă prea puțin atent.

Până în zori trebuia să scrie o poveste. Povestea lui Moș Crăciun, cel care-i iubește pe toți și le aduce cadouri. Cel care vine în noapte sfântă a Crăciunului... de unde să vină? Ah, da, dintr-un loc inaccesibil. De la Pol, de pildă. Și atunci ar avea nevoie de o sanie la care să fie înhămați niște... reni? Da, niște reni, pe care să-i cheme Dancer, Dasher, Vixen, Prancer, Cupid, Comet... Și în sanie ar transporta un sac mare cu cadouri, pe care le va lăsa... la ușile caselor? Nu ar fi bine, pesemne că unele ar fi furate, peste tot există hoți. Poate pe hornuri, care sunt întotdeauna intrări deschise pentru cei ce pot ajunge la ele.

Barca lipăia ritmic din vâsle, acoperind zgomotele din ce în ce mai apropiate ale orașului. Deasupra capului strălu-

ceau constelații pe care nu apucase să le vadă niciodată din celula sa. Dar pe care avea un an la dispoziție să le cunoască și să le învețe. Îl cuprinse un fel de moțăială care-i făcea bărbia să-i cadă în piept din când în când.

De ce oare să-i fi lăsat Corret sacul cu costumul de Moș?

Ilustrație AI prelucrată de George Ionescu

Mosh Kræetchun

de Anamaria Borlan

Te costă doar o unitate monedă universală.

Tono rămase încruntat câteva secunde, privind buimac și neîncrezător oferta și prețul ei. Ecranul afișa o căsuță care pulsa hipnotic pe un fond bleu-ciel strălucitor, de te dureau ochii și dinții în același timp așteptând să fie completat rândul din dreptul semnului *bani*.

Am șapte, adică una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte vești bune pentru tine. Numai pentru tine. Îți voi revela totul, absolut totul, fără să-ți ascund nimic despre ce se va întâmpla ***acum****! Te vei îmbogăți!*

Vocea sintetică suna amenințătoare în blândețea ei indiferentă. Tono ezită dacă să apese pe *continuă* sau să închidă aplicația. În partea de sus a afișajului apărea, intermitent, mesajul: *dacă te înscrii, poți câștiga pe loc suma de nouă sute de UMU* (unitate monedă universală), *care, la cursul Băncii Oficiale înseamnă cincizeci de mii opt sute treizeci și șapte punct opt sute optzeci de BUN* (bancnotă unitară națională).

Neam de neamul lui nu avusese vreodată nici măcar a zecea parte din suma scrisă pe display. Valoarea unei UMU reprezenta cincizeci și șase de BUN-i. Însă el era disperat și avea nevoie urgentă de bani, de întreaga sumă – la fel ca noi toți, de altfel. Se plimbă nervos prin dezordinea din cameră, nebăgând de seamă că pășea peste ciorapi și alte produse ves-

timentare (despre care nu putem pomeni) aruncate vraiște, abalaje pe jumătate golite de tot felul de rontăieli nesănătoase ori hrană rece, peste dosare răspândite pretitundeni, din care curgeau foi printate ce păreau a fi documente importante, de vreme ce erau ștampilate și semnate.

Nu era nimeni bolnav de vreo boală incurabilă, nici măcar de o simplă răceală, slavă cerului și iadului. Da' voia el, uite-așa, să le arate altora că era vrednic să aibă și el bani. Cincizeci de mii opt sute treizeci și șapte punct opt sute optzeci de BUN-i erau numai buni să-și cumpere o garsonieră, adică pardon, un apartament-studio, cum îi zicea azi, într-un cartier rezidențial modern, ceva îmbrăcăminte mai de soi, o mașină... a, era să uite, să facă rost și de un serviciu.

Dintr-o mișcare involuntară și negândită în profunzime, atinse cu degetul dreptunghiul *accesează*. Câteva imagini caleidoscopice se rotiră multicolor și apăru mesajul scris cu alb strălucitor pe un fond violet închis, cu multe stele, mai mari sau mai mici:

Tono, sunt foarte norocoasă să te am drept Protejatul meu!

Nu o spun cu ușurință, știi și tu; rareori am văzut o inimă umplută cu onestiate și frumusețe ca a ta, chiar și a celor care îmi solicită ajutorul pentru sume de sute de ori mai mari decât prețul propus ție.

De aceea, cu mare plăcere, voi dedica o parte din timpul meu ție...

Viitorul se află în mâinile tale, însă eu sunt singura care îl poate influența pozitiv. Pentru tine, Tono, numai pentru tine.

Tono se opri din citit până se încărcă următoarea pagină. Se simțea măgulit că fusese ales pentru a câștiga marele premiu și că vocea aceea suavă avea să aibă grijă de viitorul lui. Zâmbi mândru, apoi râse de-a binelea și se bucură de nemaipomenita-i șansă.

Las' că-i arăt eu lui Rafu când îmi voi cumpăra un ditamai apartamentul, haine de firmă, în care, de mă voi îmbrăca nu mă va refuza niciun angajator, o mașină modernă, chiar dacă mai micuță... ei, în fine, orice ar fi binevenit! Voi avea un salariu de șef și poate îmi fac rost chiar și de o prietenă... o gagicuță fainâ, să moară toți de invidie!

Citi mai departe:

Pentru tine Tono, ar putea fi o „Transformare Miraculoasă" a vieții tale, în special a vieții tale financiare!

Plănuiesc să îți trimit cât mai curând trei Cadouri Personale.

Cred că ai nevoie de ele, așa cum îți voi explica mai târziu!

Dar înainte de a-ți spune despre ele, trebuie să fii la curent cu cele mai recente evenimente pe care le-am văzut cu privire la tine și ce ar putea implica acestea pentru viitorul tău!

Tono era extrem de încântat. Se întinse de-i trosniră oasele, râse din nou și sări în sus de mai multe ori, făcând câteva mișcări ca de box. Mă voi muta în cartierul bogătașilor! Nici nu-l voi mai cunoaște pe pârlitul de Rafu. Nu mi-a dat nici acum înapoi bancnota de zece BUN-i pe care i-am împrumutat-o anul trecut... și ce bine mi-ar fi prins înainte de sărbători, mi-aș fi cumpărat ceva mai de soi de haleală și un vin bunicel...

Anul ăsta va fi cu totul altfel! Nu-i mai cer nimic înapoi, dar când voi avea banii aceia mulți, îi voi cumpăra și lui, amărâtul, o haină de iarnă. Poate și o căciulă, mă mai gândesc, nu pot risipi banii așa, cu nemiluita... ah, să caut câteva site-uri de imobiliare, să iau pulsul pieții, prețuri, cartiere, apartamente, facilități... ehe, se schimbă foaia!

Apăru un alt text, scris cu un font mai elegant și mai mărunt, astfel că Tono fu nevoit să-și pună ochelarii.

O mână de ajutor de la îngeri. Crezi în îngeri, așa-i? Fie și în cei virtuali!

Primul semn pentru tine a venit aseară...

...am observat o strălucire aurie, de parcă un fulger foarte puternic ar fi transformat întunericul în zi!

Am studiat Harta ta Astrală!

Aceeași conjuncție ca și harta ta natală din aprilie 13 părea să-mi apară în fața ochilor!

Dar ceva era diferit, totuși...

Toate planetele și circumstanțele astrale ale nașterii tale mi-au apărut clar, însă de astă dată aranjate invers! De parcă toate condițiile cerești tocmai s-ar fi inversat pentru tine!

Acest „Detaliu" este primul factor „neașteptat" care ar putea atrage lucruri pozitive către tine!

Și îți voi explica de ce.

Pentru că, din experiența mea, această conjuncție astrală nu se întâmplă aproape niciodată.

Chiar cred că nu se întâmplă fără o „intervenție specială"!

De aceea nu mi-am putut controla bucuria!

Tono era atât de fericit, încât ochii i se umplură de lacrimi și lentilele ochelarilor i se încețoșară. Se așeză pe brațul întreg al fotoliului, ținându-și echilibrul ca să nu se răstoarne, fiindcă fotoliul acela n-avea decât două picioare și nu era deloc stabil. Citi încă o dată textul trimis de „îngerul său păzitor", cum o denumise el, cu toate că un text nu era altceva decât un text, impersonal și fără gen. Însă propriul său înger păzitor era, desigur, o ea, nu se putea să nu fie, după cum așeza cuvintele în propoziții; iar sentimentul de căldură pe care le emanau nu putea veni decât de la o făptură celestă, o EA.

Își șterse cu dosul palmei ochii umeziți de emoții și continuă lectura:

Cu toate acestea, deși eram foarte încântată că totul s-ar putea schimba în bine în ceea ce te privește, am decis să fiu precaută și să verific totul înainte de a-ți spune despre asta...

Atunci am decis să caut un Instrument Ceresc aproape unic, capabil să-mi confirme speranțele:

Această oportunitate financiară pentru TINE, le putem numi BUCURII, ți-ar putea permite aceste șapte Transformări să trăiești o nouă viață?

Cu cât parcurgea textul care devenea tot mai complicat, Tono avea impresia că anumite propoziții, anumite expresii, devin dificil de înțeles. Salvă fiecare paragraf, să poată studia mai târziu, în liniște și cu răbdare, cele transmise de făptura eterică ce-i scria direct din Rai, cu r mare. Emoționat, se lăsă să alunece în fotoliul desfundat.

Pendulul meu celest cu cele șapte puteri te-ar putea ajuta să câștigi multe!...

Nu numai Bani: imaginează-ți că ai la dispoziție Șapte Puteri excepționale!

Iar Instrumentul Ceresc, cel capabil să ghideze marile schimbări ale vieții, mi-a permis deja să realizez cea mai precisă clarviziune a carierei mele, deoarece se spune că e direct legată de Forțele Superioare și de Îngeri, de ceea ce ne rezervă ei!

Tono își ținu răsuflarea, apoi expiră zgomotos, entuziasmat și încântat de veștile deosebite. Viitorul său se prefigura din ce în ce mai bine, oferindu-i o stare de bucurie cum nu mai simțise de multă vreme, poate din copilăria-i atât de îndepărtată. Îl fascina fiecare cuvânt rostit, adică scris de zâna lui cea bună, ființa imaterială care îl luase în grija ei și îi dorea bunăstare și reușită în viață.

Ce s-a întâmplat mai departe s-ar putea dovedi a fi crucial pentru tine, Tono. Am luat cu grijă Pendulul Ceresc cu cele Șapte Puteri și, în timp ce îl atârnam peste Tabla Divină, ți-am strigat prenumele, de trei ori la rând.

Am așteptat să reacționeze câteva clipe, dar nu s-a întâmplat nimic...

Am pus apoi câteva întrebări despre viitorul tău...

Dar nu s-a mișcat!

Pendulul Ceresc nu a reacționat la niciuna dintre întrebările mele despre tine...

Nu dădea nicio predicție pentru tine!

Tono simți cum îl cuprinde deznădejdea, panica. Sări în picioare și merse la geam. Îl întredeschise, să poată scăpa de impresia aceea de sufocare. Insipiră cu nesaț aerul rece, plin de emisii de gaze de eșapament, apoi bău o înghițitură de apă de la robinet. Acum parcă îi era frică să citească mai departe. Însă vocea frumos modulată și foarte feminină continuă impasibilă, ca o înregistrare, ceea ce și era.

Deodată, am observat o lumină albă ieșind din cristalul transparent. Era din ce în ce mai strălucitor...

Strălucirea sa a luminat întreaga cameră...

Umplându-mi inima de Fericire pentru tine, Tono!

Am văzut apoi Pendulul Ceresc cu cele Șapte Puteri schimbându-și culoarea de șapte ori:

Mai întâi lumina-i albă, puternică, a căpătat o nuanță galbenă ca Soarele, apoi portocalie, roz, albastru, verde și, în final, violet.

Da, Tono, mi s-a umplut inima de bucurie

Pentru că ultima dată când am fost martor la acest eveniment uimitor și minunat a fost acum mai bine de o sută de ani! Un secol!

După cum spuneam, o hartă natală astrală „inversată" este prima condiție cunoscută care beneficiază de o clarviziune destul de precisă prin Pendulul Ceresc cu Șapte Puteri.

Oh, făcu Tono, lăsând tot aerul să-i iasă din plămâni. Se mai liniști. Marele său înger, făptura mistică din Rai, nu îl părăsise și nici nu dăduse greș. Rămăsese cu el, având încredere în șansele lui de viitor. Simțea cum o iubea din toate puterile sale pământești.

Pentru tine, Tono, Pendulul și-a arătat cele șapte culori, ceea ce înseamnă că:

Sunt împuternicită să acționez și să „încarc" Corpul tău Astral cu cele Șapte Mari Puteri Cerești!

Imaginează-ți cum ar fi să devii un magnet puternic capabil să atragă șanse financiare și lucruri fabuloase!

— Da, da, da! strigă Tono, cu pumnii încleștați. Da!!! În sfârșit! Mulțumesc, zâna mea cea bună! Da, șanse financiare!! Lucruri fabuloase!! Oh, da!

Acum înțelegi de ce sunt atât de mândră și fericită pentru tine, Tono?

Forțele Superioare par să fi creat Portalul de energie pentru a te ajuta să primești cele Șapte Puteri Cerești, astfel încât să poți spera să trăiești o viață nouă, una foarte diferită de cea pe care o ai acum!

„Cum pot beneficia de aceste Șapte Puteri Cerești?" întrebi...

Cu ajutorul Pendulului Ceresc, intenționez să „încarc" Corpul tău Astral cu această energie, alcătuită din cele Șapte Puteri Supreme, esențiale pentru o viață fericită și prosperă!

Corpul meu astral! Da. Forțe superioare? Da, desigur! Energie? Sigur că da! Șapte Puteri Supreme? Bineînțeles! Pentru o viață fericită și prosperă. Asta aștept de o viață! O viață fericită și prosperă! Să înceapă să curgă banii! Să am noroc în tot ce voi face de azi înainte! Să fiu bogat. Să fiu celebru. Să fiu recunoscut pe stradă. Oamenii să mă iubească și să mă aplaude! Să depindă alții de mine, nu eu de amărâtul de șomaj care nu-mi ajunge pentru mai nimic! Vreau să am putere!

Cele Șapte Puteri pentru Corpul tău Astral:

Prima Putere: Curățarea undelor tale dăunătoare și situațiilor nu prea favorabile din trecutul tău...

Puterea a 2-a: Griji și probleme rezolvate.

Puterea a 3-a: Respingerea intențiilor rele ale altora, care îți vor invidia noua viață.

Puterea a 4-a: Protecție împotriva ghinionului.

Minunat! strigă Tono, din ce în ce mai fericit! Rânduri frumos scrise, cu un altfel de font caligrafiat, mai elegant, se derulau pe ecranul bleu-ciel presărat cu o mulțime de steluțe rotitoare.

Puterea a 5-a: Atragerea banilor, a norocului... Dragoste!

Odată ce Corpul tău Astral a fost purificat și protejat, poți atrage în sfârșit energia care creează Noroc, Bani, Fericire, Carismă și Dragoste!

Puterea a 6-a: Concentrarea energiei pozitive.

Puterea a 7-a: Înmulțirea bucuriilor și a șanselor de câștig!

Imaginează-ți că poți atrage și Înmulți Fericirea de care să te poți bucura!

Șansele tale de a câștiga ar trebui înmulțite de zece ori.

Iar Fericirea, Norocul și Succesul ar fi libere să curgă în noua ta viață fără oprire!

Toate acestea ar fi posibile pentru că pot efectua pentru tine.

Doamne, am ajuns în Rai? Chiar am ajuns în Rai. Noroc, Bani, Fericire, Dragoste și Carismă e tot ce îmi trebuie și ce îmi doresc. Adio viață de sărăntoc! Adio viață nenorocită cu multe lipsuri! Voi avea de toate! Toate vor fi ale mele! Mulțumesc, îngerașa mea!

Bani, da! Noroc la bani și fericire, da! Dragoste? Da, da! Carismă? Adică să am influență asupra mulțimii datorită prestigiului și farmecului meu? În mod clar, da! Așa, ca un actor celebru? Ca ăla de joacă în multe filme. Un sportiv? Înotătoarea aia sexy care s-a măritat cu un prinț, parcă, sau cu un bogat om de afaceri? Un cântăreț? Ca ăla care a murit anul trecut? Un scriitor? Ăla de au făcut film după cartea lui? Sau un om de știință celebru? Ca... ăăăă, hm, nu-mi vine

acum niciun nume în minte... nu contează, eu voi fi acea celebritate carismatică cum n-a mai văzut pământul! Da, eu sunt acela!! Mare și tare! Eu sunt ăla!!

Acum, dragă Tono!

Mai presus de toate, nu subestima această oportunitate!

Cunoști puterea Pendulului Ceresc cu cele Șapte Puteri!

Da, îngerașa mea cea frumoasă și iubită! Da, zâna mea celestă! Da, întruchiparea bunătății și a frumuseții! Da, ființă cu puteri supranaturale și cu darul nemuririi! Vreau tot ce ai și tu! O viață îmbelșugată, cu mulți bani, până mor, succes în toate, noroc în dragoste, să trăiesc mult și bine... tot! Vreau totul! Cu toate că dacă am numai banii, le pot avea și pe celelalte... Am ajuns în rai și nu știu? Cu siguranță nu știu nici pe ce planetă trăiesc...

Vei avea totul, Tono! Totul!

Înainte de toate, te rog să achiți o unitate monedă universală.

Acesta este prețul pentru fericirea și bunăstarea ta.

Meriți din plin să fii fericit și împlinit.

Doar o singură unitate monedă universală.

Atât și vei avea de acum înainte o viață așa cum ai visat-o!

Tono strivi o înjurătură printre dinți și se pleoști deodată. Merse din nou la fereastră și privi afară, la zăpada murdară de pe trotuare și la traficul îngreunat al după-amiezii. Seara se lăsa cu repeziciune, mohorâtă și friguroasă. Încă o noapte fără căldură, gândi el întristat și enervat în același timp. De unde să scoată el cei cincizeci și șase, punct aproape cinci BUN-i, cât valora o UMU?

Cine l-ar fi putut ajuta? La cine să apeleze să-i împrumute o sumă atât de mare? Dintre cei pe care-i cunoștea, nimeni nu dispunea de bani. Cel puțin nu de o sumă enormă ca asta. Ce să facă? Oh, cum să lase șansa vieții lui să se risipească pentru că era un sărac și nu avea, nu avusese vreo-

dată și n-avea să aibă în veci o UMU, o unitate monedă universală?

Își luă capul între palme, încercând să se gândească. Ce putea face? Să jefuiască o bancă? Poate banca aia ruptă de niște golani bețivi din parcul de la periferie... să se milogească de fostul său șef, care-l dăduse afară de la serviciu pentru că întârzia în fiecare dimineață?... Să răpească un politician și să ceară recompensă? La ce populari și eficienți erau în ziua de azi politicienii, nimeni n-ar fi băgat de seamă că unul din cei mulți nu e de găsit... și apoi, ce putea face? Să-l țină prizonier, legat de un scaun, la el acasă, să-i mai dea și ăluia de mâncare din puținul pe care abia și-l putea permite?...

La cine să meargă să se milogească? La nimeni, veni de la sine răspunsul firesc. Nu avea altceva de făcut decât să dispere și să-și continue viața în aceeași mizerie. Preț de câteva minute evadase din sordidul camerei sale și visase frumos... mult prea frumos pentru unul ca el...

Oportunitate, îi șoptise suav și îi scrisese îngerașa lui. Folosise cuvinte precum *imaginează-ți, ai putea, pare să fie, șanse de câștig, poți atrage...* ahhh, promisiuni și făgăduieli atractive despre lucruri dezirabile, strânind râvnă pentru împlinire, materială în primul rând, socială, sufletească, praf în ochi aruncat unui om sărac și neîmplit. Îi prezentase perspective fabuloase, captivante, îi răscolise speranțele... îl făcuse să viseze, chiar și pentru câteva minute...

Viitorul se află în mâinile tale, îi spusese vocea sintetică pe un ton grațios, producându-i o profundă impresie de gingășie și empatie. Cu siguranță că acel glas melodios, înregistrat, repetase multor fraieri creduli același minunat text. Probabil că unii se și repeziseră să plătească, treaba lor dacă avuseseră o asemenea sumă la dispoziție.

Oftă, amărât.

Își imaginase deja viața de huzur, excursii în locuri exotice, plajă, iahturi, mașini rapide, fete frumoase... o deșertăciune. O mare deșertăciune. Cum de crezuse, chiar și pentru o singură clipă, că s-ar putea îmbogăți astfel? Cum să iasă din viața aceea a lui, care numai viață nu se numea?... În buzunar avea cam două bancnote unitare naționale, o nimica toată, o sumă care nu-i ajungea nici să-și plătească nici facturile, darămite să-și mai cumpere și mâncare.

Revenit la crunta realitate, se așeză pe jos, cu spatele sprijinit de patul strâmt, lipit de peretele cu modele de igrasie. Asta e, oftă. Nu poți prospera dacă n-ai bani pe care să-i investești. Tresări la sunetul câtorva bătăi în ușa camerei. Cine să fie? Pe el nu-l căuta nimeni.

Se ridică și deschise fără chef. Ușa scârțâi ca un geamăt de durere. Apoi se dădu un pas înapoi. Uluit, puțin spus. În prag stătea... ohh, cum putea numi chestia aia?!

— Ho, ho, ho, zbieră o voce groasă de sub o mască hidoasă de plastic înfățișând un Moș Crăciun răpciugos.

Ah, își aminti brusc Tono, era ajunul Crăciunului. Pe stradă se perindau colindători, copii mai ales, cântând, adică zbierând în falset ceva de neînțeles, colinde mai vechi și mai noi, pe diferite voci, primind turtă dulce și mere roșii, după datină, de la adulții care-i așteptau pe la colțuri de stradă. Chiar și câțiva bănuți nesemnificativi de aramă. Brazii frumos împodobiți luminau strada cu ghirlandele colorate și, cu toate că era frig, multă lume se afla afară.

Probabil era vecinul de la nouă, care făcea mascarada asta în fiecare an. Nu-l suporta nimeni în bloc și nici în magazinul alimentar unde își făceau toți locatarii cumpărăturile de necesitate. Avu intenția să-i trântească ușa în nas. Apoi se răzgândi.

— Hai-năuntru, vecine! N-am cu ce te servi, dar dacă tot ai venit la colindat, am o juma de bere pe pervaz. Ce spui, hm, merge?

Moșul intră și trase după el un sac mare, ce părea greu.

— Ce-ai acolo? Jucării pentru copii? încercă Tono să pară vesel și dezinvolt, cu toate că încă se gândea la cele citite și se simțea extrem de frustrat.

— Nu chiar, nu numai jucării.

Tono aduse sticla de bere, turnă un pic într-un pahar nu prea curat și i-l întinse omului. Acesta îl luă cu mâna înmănușată și mai făcu un pas spre interiorul camerei, ceea ce lui Tono îi displăcu. Ar fi vrut să fie singur, să se lamenteze de șansa pe care o ratase. O șansă în care crezuse în totalitate. O șansă care fusese pentru el, de la bun început, doar o cruntă amăgire.

— Ești cam trist, vecine, vorbi Moșul de sub mască, cu glas estompat, cu paharul în mâna înmănușată.

Tono își strânse buzele și dădu abătut din cap, încuviințând.

— Am remediul pentru tine, continuă Moșul.

— Poftim? Ce-ai spus? N-am prea înțeles, dă-ți jos masca aia!

— Ce ai face pentru mine dacă ți-aș da acum o unitate monedă universală?

Tono îl privi lung. Îi vedea ochii dincolo de fanta oblică a măștii de plastic ieftin. Erau mici și negri. Parcă de diavol, cu toate că nu văzuse niciodată un diavol în realitate, poate doar pe fostul lui șef, dar ăla nu se punea.

— Nu știu despre ce vorbești! De unde să ai tu o UMU, ba să mi-o mai și dai mie? Ca ce chestie?

Moșul se lăsă de pe un picior pe altul. Tono se uita la el în continuare, așteptând, brusc enervat.

— Ai primit ceva mai devreme niște mesaje, nu?

— Ce treabă ai cu mesajele mele? De unde știi?

Celălalt începu să râdă înfundat, burta-i mare săltând la fiecare hohot.

— Tâmpit mai ești, omule! Eu ți le-am trimis.

Tono se dădu un pas în spate, lovindu-se de colțul unei etajere mai lungi decât peretele pe care era montată.

— Tu?! Tu mi le-ai trimis? Ai, nu cred! Am crezut că...

— Vrei să-ți recit toate textele? *Viitorul se află în mâinile tale, însă eu sunt singura care îl poate influența pozitiv. Pentru tine, Tono, numai pentru tine.*

— Ei, drăcie! De ce să faci una ca asta?! Îți bați joc de un tip ca mine, nu?

— Nu. Deloc. Am vrut să-ți ofer câteva momente de destindere.

— Destindere?

— Da. Să mai uiți de viața asta amărâtă pe care o duci aici fără să știi...

— Așa. Și ce ai de câștigat dacă-i duci în eroare pe... ăștia, așa ca mine?

— Nu duc pe nimeni în eroare. E un test.

— Test? Pentru ce? Ce testezi?

— E un plan divin.

— Ce plan? Îți bați joc de mine!

— Vrei să-ți demonstrez?

— Da, chiar vreau.

— Uite, pentru că mi-ai deschis ușa și m-ai lăsat să intru, chiar mi-ai oferit o bere răsuflată din puținul pe care-l ai, îți dau unitatea monedă universală care valorează, conform cursului de azi al Băncii Oficiale, cincizeci și șase punct patru opt șase cinci trei BUN-i. Nu-ți pot da cei nouă sute de UMU, suma asta trebuie s-o câștigi prin muncă grea. Nu trebuie

să mergi la bancă să-i convertești. Te-ar aresta pe loc, pentru jaf, căci un tip ca tine n-are o astfel de sumă la dispoziție. Înțelegi?

Tono dădu din cap. Bineînțeles că un tip ca el nu avea cum să aibă o astfel de sumă. Înțelegea și era pe deplin conștient de valoarea lui socială. Se încruntă și-și îndepărtă ochelarii, frecându-se cu un deget pe o pleoapă.

— Ai zis ceva de muncă grea? În ce constă?

— Vorba vine, muncă grea. Nu e grea, doar un pic... cum să spun?... te pune la încercare.

Tono se încruntă și bău o înghițitură din berea rămasă în sticlă. Cel din fața lui nu se atinse de cea din pahar.

— Spune odată sau pleacă! se răsti el la Moșul cu chipul acoperit de masca ieftină de plastic.

Vecinul de la nouă îi arată sacul plin.

— Aici, vezi sacul acesta? Este umplut cu cadouri pentru... diferite persoane. Care locuiesc în diferite cartiere, la diferite etaje și au... cum să zic, diferite vieți.

Tono nu schiță nici cel mai mic gest. Înțelesese și nu prea. Moșul hidos și deformat îi propunea să se ducă în locul lui? Pe vremea asta? În cel mult jumătate de oră se întuneca. Salariații aveau să plece de la locurile de muncă și începea ora de vârf. Să care după el prin metrou şi autobuze ditamai sacul. Să-l ia pe umeri și să-l târască prin tot orașul? Bani de taxi n-avea, iar trotuarele, în seara de ajun, erau pline de oameni? Nahh, nici vorbă!

— Așadar, renunți? întrebă Moșul, parcă citindu-i din nou gândurile.

Tono ridică din umeri.

— La ce să renunț? N-am acceptat nimic.

— O, ba da, ba da! De asta și sunt aici!

— De ce ești aici, vecine?

Omul din fața lui puse paharul, din care nu băuse, pe o mică etajeră de lângă intrare.

— Nu sunt vecinul tău.

— Nu? Atunci cine ești?

— Îți voi arăta mai încolo. Acum...

— Îmi arăți? Ca pe un fel de... legitimație?

Celălalt păru să ezite.

— Nu. Nu am legitimație. Noi nu avem legitimații. Nu ne trebuie.

Tono începea să se plictisească. Se făcu brusc rece în camera lui neîncălzită, odată ce lumina de afară se transformă în semiîntuneric și vru să tragă draperiile, să nu intre frigul pe la pervazul ferestrei care nu se închidea prea bine.

— Ar trebui să pleci, Moșule, vecin sau nu, să duci chiar tu darurile, ești deja costumat în Moș. Se face târziu și lumea așteaptă cadourile.

— Nu trebuie să plec nicăieri. Singurul drum pe care l-am avut de făcut a fost la tine, Tono. Pentru care am fost plătit regește. Ce zic eu, împărătește!

Tono deveni alert. Îl privi mai cu atenție pe individul costumat din fața lui.

— Singurul tău drum, zici? Nu ești vecinul de la nouă?

— Nicidecum. Ce treabă am eu cu el? Eu am venit la tine. Mai precis, am fost trimis. Așa cum te trimit eu acum.

— Ai zis de un test. O muncă grea. Spune-mi mai multe.

Moșul se foi.

— Și eu am primit aceleași mesaje ca și tine. Am fost la fel de încântat și apoi la fel de dezamăgit. Apoi a bătut cineva la ușa mea. Un... Moș, ca mine, așa... Mi-a spus să-ți aduc sacul acesta, ca, la rândul tău, să te duci și tu la altcineva care are nevoie de o picătură de noroc și de bunătate sufletească...

— Cum ai zis că te cheamă?

— Nu am zis. Da' spun acum. Sunt Mosh Krætchun.

— Ce distorsionat se-aude. Nu înțeleg ce cuvinte molfăi sub deghizarea aia oribilă. Cum ai zis? Moț Creșon?

— Nah. Te rog, pronunță corect. Mosh Krætchun.

— Și ce înseamnă?

— Același lucru ca și Moș Crăciun.

— Atunci de ce-i zici altfel?

— Așa i se spune. Ești sau nu ești? Ne dai sau nu ne dai?

— Ce să fiu? Ce să dau? Apropo, cât ai fost plătit să vii la mine?

— Cu nouă sute de UMU.

Tono scăpă un fluierat de admirație.

— Nu știu dacă să te cred sau nu... e cam trasă de păr, de barbă, de coadă, de ce vrei tu...

— Uită-te pe geam. Vezi limuzina aceea lungă și elegantă? E a mea. Am și o ditamai casă, la ieșirea din oraș, în cartierul select... am de toate. În timp ce preiei ștafeta de la mine, mă îndrept spre aeroport și plec pe o insulă însorită, să mă bronzez și să mă scald cu delfinii. Poate ne întâlnim pe plajă... ce zici?

Tono era din ce în ce mai confuz. Omul îl mințea în față, oricum nu avea nicio posibilitate să-l verifice. Nici nu știa cine era, cine se ascundea sub masca aceea urâtă de Moș Crăciun. Apoi începu să gândească.

Dacă refuz, totul se încheie aici și acum. Altă oportunitate nu voi avea, adică nu voi primi o altă ofertă, asta e clar. Pe de altă parte, mi-e frig și foame, n-am chef să ies și să merg cine știe unde. Privind reversul situației, dacă, adică dacă și numai dacă, omul ăsta chiar spune adevărul, atunci merită să risc...

— Crezi în miracole, Tono?

Se strâmbă și privi mai atent la conformația individului din fața lui. Avea un aer oarecum familiar, însă nu era vecinul de la nouă. Clar.

— În miracole? Nu.

— Dar în magie?

— Nici atât.

— Dar în îngerul păzitor?

— Nu știu ce să zic...

— Nu spune nimic. Eu trebuie să plec, timpul meu expiră. Mulțumesc pentru conversație, a fost o plăcere.

Se întoarse greoi spre ușă, în locul acela strâmt.

— Crezi în bunătate?

Înainte ca Tono să-i poată răspunde, plecă. Nu, mai corect se volatiliză, dispărând ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo. Tono nu se miră, i se păru chiar verosimil ca unul care se dă drept Moș Crăciun să dispară în neant... Însă sacul acela mare rămase unde îl pusese. Avu de gând să-l deschidă, să vadă ce fel de cadouri se aflau înăuntru, când sunetul unui claxon îi atrase atenția. Merse din doi pași la geam și dintr-o limuzină parcată lângă trotuarul de vizavi se ivi un braț care flutură spre el.

Se întoarse la sac. Reunță la ideea de a-l deschide, poate era mai bine să nu știe ce era acolo. Descoperi o hârtie împăturită prinsă de marginea de sus a sacului. O deschise și citi o adresă. Fără nume și prenume. Doar o adresă. O stradă și un număr de casă.

Prin despărțitura celor două draperii de la geam, luminițele colorate ale ghirlandelor prinse pe clădirile din fața lui sclipeau multicolore, înveselind camera-i sărăcăcioasă.

Să cred în minuni? În magia Crăciunului? În daruri de la un Moș îmbrăcat hidos, tocmai bun de speriat copiii? Un Moș bizar, cu un nume stupid, care nici măcar nu e vecinul

de la nouă? Un Mosh Krætchun? O fi din altă țară. Sau de pe un alt continent. Poate chiar de pe altă planetă? De ce nu? Or fi existând ființe și pe alte planete, cu propriul lor Mosh Krætchun...

Se așeză pe jos și privi sacul, fără niciun gând, până simți că-l apucă somnul. Se ridică şi începu să se îmbrace cu tot ce avea mai călduros. Nu-mi trebuie mie cei nouă sute de UMU. Las să se înfrupte alții din bogăție. Am primit o BUN, îmi ajunge pentru un an. Duc sacul la alți nevoiași, se vor bucura de daruri.

Mergând pe stradă, cărând sacul mare și greu când pe un umăr când pe celălalt, își aminti brusc un fragment dintr-un cântecel de sezon pe care-l fredonase pe când fusese copil. Tocmai ce-l amintise și Moșul venit în vizită la el. Cu ochii înlăcrimați, cu mâinile înroșite de la ger, Tono pășea cu îndârjire. Adresa era departe, tare departe, iar sacul greu.

Ne dați ori nu ne dați
Ba ne dați, ne dați
Vine Mosh Krætchun la voi
Să vă ajute la nevoi
Vine în ajun de Sol-emnitate
Cu noroc și pro-speritate.

Se opri la un semafor, așteptând alături de o mulțime de oameni. Ar fi dorit să pună sacul jos, măcar pentru câteva clipe, însă trotuarul era plin de noroi de la zăpada călcată în picioare. Respiră adânc, să-și adune puterile. Privi în sus, spre cerul pe care începuseră să sclipească stele îndepărtate. Iar prin amalgamul de blocuri turn se iviră, maiestuoase, cele două luni ale planetei.

O mână de ajutor de la îngeri.
Harta astrală.
Primul semn pentru tine a venit aseară.

Tono auzea foarte clar în minte glasul îngerului despre care se îndoise c-ar exista, crezând că fusese doar o voce sintetică înregistrată.

Pendulul Celest cu cele Șapte Puteri.
Corpul Astral, Puterea Energetică.
Îți poți rescrie Viitorul.
Viitorul este așa cum îl prefigurezi.
Ai totul la îndemână.
Acționează. ACUM.

— Asta este, izbucni dintr-odată cu voce tare, fără să-i pese că cineva l-ar fi auzit. Totul a fost la îndemâna mea și în fața mea. Iar eu nu am văzut nimic. Prostul de mine. Acum însă văd. Înțeleg. Știu și cine e misteriosul Mosh Krætchun!

Sunt eu! Textele trimise și cele spuse de voce au fost un fel de... introducere?! El a primit suma cea mare, dacă a spus adevărul, eu am o *unitate monedă universală*. E bine, și așa rău.

Măcar voi face fericite alte câteva familii...

Un copil oprit lângă el, ținut de mânuță de tatăl său, începu să plângă. Tono se uită la el zâmbind și puștiul se ascunse în spatele părintelui său.

— Pleacă de-aici, neisprăvitule! se răsti bărbatul la el. Schimbă-ți masca aia dezgustătoare. Am mai văzut astfel de creaturi, apar întotdeauna în ajun de Crăciun! Halal Mosh Krætchun! Du-te înapoi pe planeta ta!

Da, își zise Tono în gând. Nu înainte de a trimite niște mesaje și de a duce sacul ăsta unde trebuie!

A B O N E A Z Ă - T E
la Revista CSF!
și primești cadou* volumul
„Cetiți-le noaptea“,
de Ion Minulescu!
pe www.pavcon.ro
* ofertă valabilă pentru un abonament pe 12 numere, făcut până la 1 ianuarie 2023!

Ambasadorul

de Cristian Cârstoiu

Informația parcurse cu repeziciune lanțul de comandă, ajungând în ceva mai mult de o oră la urechile generalului. După ce ascultă cu atenție puținele detalii pe care le aveau la dispoziție, ceru să vorbească de îndată cu pilotul care revenise din misiunea de recunoaștere.

— Fiule, spune-mi te rog exact ce anume s-a întâmplat acolo.

Deși vocea lui era calmă, tonul grav trăda tensiunea în care se afla.

— Domnule general, îmi e foarte greu să înțeleg, încercă tânărul ofițer să-și adune cu greu cuvintele. Parcă știau că venim!

— Ce vrei să spui cu asta? Cum puteau să știe acest lucru?

Generalul se apropie de ecran, pentru a-l studia mai bine pe cel cu care vorbea.

— Domnule, erau acolo cel puțin patru nave, dispuse chiar în jurul punctului de convergență. Eu am fost primul, iar în momentul în care am apărut, au extins aproape instantaneu ceea ce părea a fi o rețea de lasere care a acoperit, practic, toată zona. Când a doua navă s-a materializat, zece secunde mai târziu, a fost imediat neutralizată, toate echipamentele de bord au încetat să mai funcționeze și s-a pră-

bușit în mare. Eu am revenit folosind unul din punctele de acces secundare.

— Știi ce s-a întâmplat cu cealaltă navă? Cu pilotul? Înțeleg că erați buni prieteni.

— Au capturat-o, domnule. Despre colegul meu nu știu nimic, n-am mai putut comunica deloc cu el. Cel mai probabil, acum se află în mâinile lor.

Generalul nu spuse nimic o vreme, privind defocalizat ecranul din fața lui.

— Domnule?

— Trimite-mi un raport detaliat până la sfârșitul zilei, te rog. Doar mie, direct, fără să incluzi pe nimeni altcineva. Mulțumesc.

Încheie transmisiunea fără să mai aștepte confirmarea pilotului.

☆ ☆ ☆

Cancelaria Comandantului Suprem prelucra, într-o zi normală de lucru, aproape o mie de mesaje. Protocoalele de sortare și prioritizare făceau ca numai douăzeci, maximum treizeci să ajungă, efectiv, sub ochii liderului. În ultimii doi ani, numai unsprezece astfel de mesaje fuseseră catalogate drept „prioritate absolută", drept urmare șeful Cancelariei studia cu mare atenție cele câteva rânduri aflate sub ochii lui. După ce le reciti a patra oară, își sună șeful, care răspunse aproape imediat.

— Excelență, vă trimit acum o depeșă care necesită de urgență răspunsul dumneavoastră!

După numai câteva minute, răspunsul Comandantului Suprem veni scurt:

„Convoacă Consiliul pentru ora patru!"

☆ ☆ ☆

Când liderul intră în sală, doar șase din cei nouă membri ai Consiliului erau așezați în jurul mesei, ceilalți trei fiind prezenți virtual.

— Domnilor, începu Comandantul Suprem, inevitabilul s-a produs azi, la prima oră a dimineții. Deși, de-a lungul timpului, ne-am luat toate măsurile de precauție, se pare că nu am anticipat saltul tehnologic care a permis capturarea uneia dintre navele noastre de supraveghere. Aghiotantul deschise proiectorul și porni redarea celor 42 de secunde cu înregistrarea evenimentului.

— Ceea ce nu știm, în acest moment, este ce urmează să facă ei cu nava noastră și cu pilotul. În rest, au dovada prezenței noastre acolo. Ce sugestii aveți pentru ce vom face în continuare?

Discuțiile avansară pe multiple direcții, convergând spre o operațiune de tip comando care să localizeze nava și să o distrugă, încercând în același timp extragerea pilotului.

— Dacă-mi permiteți, domnilor, aș avea și eu o propunere.

Cel care vorbise nu era altul decât Precedentul Comandant Suprem, care, deși avea un rol mai mult onorific, continua să fie foarte respectat de populație, chiar dacă generația mai nouă de conducători avea viziuni diferite.

— Răul a fost făcut, continuă acesta, pe un ton calm. Nu cred că o operațiune de forță este cea mai bună cale de urmat. De altfel, este chiar probabil ca ei să se aștepte la un astfel de răspuns din partea noastră. Nu trebuie să uităm că până acum prezența noastră în zonă a fost discretă, și cel mai probabil acțiunile lor au fost motivate de curiozitate mai curând decât de ostilitate. Este cazul, zic eu, să încercăm o comunicare directă.

— Să ne dezvăluim poziția? vru să clarifice unul dintre generalii virtuali.

— Să ne dezvăluim identitatea, veni răspunsul fostului lider. Să stabilim o relație... oficială.

— Și cum propui să facem asta? Nu putem să descindem în plină zi în mijlocul mulțimii.

Ceilalți chicotiră amuzați, cu excepția Comandantului Suprem.

— Implicațiile pe termen lung sunt incalculabile, zise el. Deși au existat niște scenarii la un moment dat, îmi dau seama că niciunul nu se aplică acum. Ne trebuie o soluție viabilă, iar timpul nu e de partea noastră. Fereastra se închide în... cât? privi spre unul dintre cei aflați lângă el, care, cu o voce șoptită, dădu răspunsul: „cinci zile". Cinci zile. Nu putem aștepta încă un an, prea multe lucruri se pot întâmpla.

— Zic să trimitem un negociator, cu un mandat limitat, interveni șeful armatei. Le spunem clar că dorim să ne recuperăm nava și pilotul, iar dacă nu se conformează, vor exista consecințe.

— Amenințări, amenințări... pufni Precedentul. Nu. Zic că ne trebuie un ambasador, cineva care să ne apere interesele, dar să poată, în același timp, să construiască o punte.

— Te oferi?

Comandantul Suprem îl întrebă direct, fără ocolișuri. Era o strategie din care avea numai de câștigat. Dacă refuza, se discredita, dacă accepta, scăpa de el, măcar pentru o vreme.

Precedentul știa și el acest lucru. Intrase singur în capcană, dar era mai bine așa, decât să lase loc generalilor să gestioneze criza.

— Prea bine, atunci. Trebuie să-i înștiințăm cumva că vom trimite pe cineva să discute cu ei și să asigure condițiile necesare.

— Generale? Ce putem face? se adresă liderul unuia dintre cei patru generali din consiliu.

— Putem trimite o sondă automată cu un mesaj. Nu e prea complicat. Se poate face până mâine.

— Perfect. Atunci Precedentul va concepe acest mesaj și mi-l va trimite pentru aprobare. În 24 de ore trebuie livrat.

Ceru din priviri încuviințarea celorlalți, care aprobară în tăcere.

☆ ☆ ☆

Pilotul captiv se trezi, în cele din urmă. Era întins pe un pat, iar spațiul în care se afla era puternic luminat. Cineva intră în sala unde se găsea, atras de sunetele de avertizare ale echipamentului de monitorizare. Ieși, pentru a reveni însoțit de patru bărbați solizi. Doi aveau armele ațintite asupra lui, iar ceilalți se apropiară precauți, desfăcându-i chingile care-l țineau legat.

Se ridică în capul oaselor, studiindu-și gardienii cu aceeaşi curiozitate cu care îl studiau şi ei. Stătea nemișcat, nedorind să le dea impresia unei acțiuni agresive. Cineva îi vorbi, dar nu putu înțelege nimic. O altă persoană intră în sală, împingând o măsuță pe rotile, pe care se afla o sferă luminiscentă. Pe suprafața acesteia rula în buclă o holoproiecție care arăta că trebuie activată de pilot. O recunoscu imediat ca fiind o sondă standard trimisă de oamenii lui. Cei din jurul lui se dădură la o parte, lăsându-l să interacționeze cu sfera.

În spatele unei oglinzi, un grup format din doi ofițeri, doi savanți în halate albe și un civil îi urmăreau, nevăzuți, fiecare mișcare. Doi lunetiști aveau armele ațintite spre capul lui. Un tehnician asigura transmisiunea în direct a ceea ce se întâmpla acolo.

Atinse sfera cu multă precauție. Aceasta își mări brusc intensitatea luminoasă, se deschise și proiectă o înregistrare pe care până și un copil de școală primară o putea înțelege. Telefonul civilului din spatele oglinzii vibră în buzunar.

— Da, domnule Președinte. Am înțeles. Vom proceda ca atare.

☆ ☆ ☆

Cumva, informația se strecurase afară și mai multe ziare de scandal o preluaseră. Un comunicat oficial nu făcuse altceva decât să alimenteze zvonurile, modul în care fusese redactat ridicând mai multe semne de întrebare decât să ofere răspunsuri.

Stratul subțire de zăpadă, așternut peste noapte, păstra urmele înghețate ale soldaților din batalionul care asigura paza unei zone cu acces restricționat de aproape două hectare. În mijlocul acestui perimetru se afla nava capturată cu câteva zile mai înainte. Pilotul, alături de un grup relativ numeros, se afla într-un cort militar, amplasat în imediata ei vecinătate.

☆ ☆ ☆

Pojghița de gheață de pe suprafața lacului aflat la mai bine de cincizeci de kilometri depărtare începu să crape. Apa bolborosea printre ochiuri, făcând valuri din ce în ce mai mari, pentru ca în cele din urmă din adânc să se ridice o navă similară ca aspect cu cea capturată. Singurul pasager al navei era Precedentul, care, înainte de a ieși, se asigură că nu era nimeni în preajmă. Scoase din cala navei vehiculul de transport terestru conceput special pentru misiune, in-

spectă încă o dată încărcătura formată din mai multe cutii pătrățoase, apoi îl parcă pe mal și activă comanda de scufundare a navei.

Înainte de a porni, își scoase combinezonul de zbor și rămase îmbrăcat în costumul de ceremonie, creat de un expert al Comandantului Suprem pe baza informațiilor furnizate de misiunile de recunoaștere anterioare, și despre care acesta era sigur că va contribui la mesajul de pace și prietenie pe care Precedentul urma să-l aducă. Decolă lin, îndreptându-se spre punctul de rendez-vous.

☆ ☆ ☆

— Acolo, acolo sus! se auzi o voce din micul grup aflat în așteptarea ambasadorului.

Toate privirile se îndreptară spre direcția indicată. Urmară câteva secunde pline de tensiune pe măsură ce vehiculul se apropia cu repeziciune. Două elicoptere militare apărură de nicăieri, escortându-l.

— Avem contact vizual, se auzi unul dintre piloți în stația radio din cortul militar. Domnule, e greu de crezut, dar...

Nu mai reuși să-și termine propoziția, fiind întrerupt de locotenent-colonelul care comanda operațiunea:

— Avem și noi contact vizual acum. Ce naiba, e un fel de glumă?!

☆ ☆ ☆

La Londra, la Palatul Buckingham, pregătirile pentru sărbătorile de iarnă erau în toi. Un brad mare, împodobit cu ornamente delicate, domina anticamera sălii de conferințe. Fetița de șase ani a prințului moștenitor se strecură în sala

unde tatăl ei, însoțit de primul ministru și câțiva colaboratori apropiați, urmăreau în direct tot ceea ce se petrecea.

— Uau! exclamă ea, privind monitorul uriaș. Aia e chiar sania lui Moș Crăciun?! Dar Crăciunul e abia poimâine!

Fără să înțeleagă de ce nimeni n-o bagă în seamă, continuă, cu inocența specifică vârstei:

— Tati, dar de ce Moș Crăciun e verde și are tentacule?!

Zăpada de la capătul lumii

de Daniel Botgros

Seara se anunța interesantă. O cană de vin fiert, o cină consistentă, specială adică, ce să mai vorbim, o simfonie de calorii și un festival de gusturi. Cu sentimentul de vinovăție aferent pentru obiceiuri nesănătoase. Acum, sigur, simularea unei cine de sărbătoare nu era deloc o problemă pentru Chef. Dimpotrivă, milioanele de rețete disponibile, combinările și recombinările infinite de mâncări puteau hrăni pe cineva sute de ani, poate mai mult, fără a se repeta vreodată și fără a pune în pericol digestia cuiva. Rick chiar se gândea, uneori, cu părere de rău, că nu va putea testa vreodată, în această viață, toate gusturile disponibile. Până una-alta, însă, se bucura cât putea de provocările gastronomice din timpul liber sau de sărbători.

Nora, însă, dimpotrivă, tributară alimentației clasice, dintr-o nostalgie inexplicabilă, pentru că nu trăise niciodată vremurile de aur când știai cu exactitate ce mănânci, strâmba tot timpul din nas. În lumea lucrurilor sintetice din jurul ei, orice ar fi fost natural dobândea o aură mitică. Dar pe Enitan existau, practic, zero șanse să găsești ceva natural. Iar serele din clasicele science-fiction dispăruseră din conștiința publică înainte de a reprezenta cu adevărat o alternativă pentru călătoriile spațiale sau colonizarea unor lumi noi. Aici, pe înghețatul avanpost de la „capătul lumii", al-

ternativa era, ca de altfel și pe Terra, sintetizarea de materie în așa fel încât să nu știi niciodată din ce e făcută cu adevărat hrana. Chef era, din acest punct de vedere, un maestru al disimulării. Te făcea să te legeni în iluzia că iei masa la un restaurant de soi, cu toate manierele și aromele specifice. Așa că, până la urmă, ce mai conta?, ar fi zis Rick și bărbatul chiar o făcea deseori.

Oricum, însă, în seara de Crăciun o asemenea dezbatere socio-culinară ar fi fost futilă. Mai ales când mucalitul și omniprezentul Chef le rezervase o surpriză. Baza de la Polul Nord al lui Enitan era, de altfel, pregătită de sărbătoare. Nora pusese la bătaie întregul concert de tradiții apuse, dar iată, reînviate aici, la două sute de ani-lumină de Pământ. Cercetase cu asiduitate arhivele, rămânând ore în șir în imersiune, pentru a putea simula aproape perfect o seară de Crăciun de pe Terra. Transferase acest, să-i spunem know-how, și celeilalte echipe, de la Polul Sud – Teodor și Yara. Colegii lor, un pic mai sceptici cu privire la un astfel de eveniment pe planeta înghețată a avanpostului pământean, intraseră totuși în joc, promițând că se vor vedea online spre miezul nopții de sub acest cer străin, închinând o cană de vin fiert pentru ceva ce nu prea înțelegeau. De altfel, nici Rick nu simțea cu adevărat ce semnificație avea această sărbătoare străveche, cum de fapt nu prea pricepea ce e cu oricare sărbătoare. Dar acceptase jocul Norei, pentru că dacă era vorba de o cană cu vin și, poate cine știe, un pahar de bourbon, precum și o aventură culinară, nu s-ar fi dat niciodată în lături.

Un vânt înghețat mătura platourile pustii ale lui Enitan, temperaturile scăzând cu fiecare jumătate de oră. Ajunseseră deja la aproximativ –70°C și urmau să continue să coboare vertiginos. Masivii muntoși de la orizont, de un alb cenușiu, aduceau de departe cu munții de pe Pământ, dar

era o simplă percepție. Înălțimile lor de 15-20 de kilometri depășeau, evident, orice familiaritate cu planeta natală. Iar presiunea și gravitația mai mare transformau o excursie aici într-un pericol letal, fără o protecție adecvată. Dincolo, însă, de a fi o lună înghețată care orbitează o imensă planetă gazoasă, Enitan atrăsese atenția arheologilor și exobiologilor pământeni pentru că sondele fără echipaj uman descoperiseră niște urme care ar fi putut indica vestigiile unui anume tip de civilizație. Așa că Uniunea Terrană decisese să stabilească aici un avanpost uman, cu un mic corp expediționar care să cerceteze, cu ajutorul tehnologiei spațiale avansate, urme de viață inteligentă. Ar fi fost pentru prima oară în istoria omenirii, pentru că, în ciuda avansului în călătoriile spațiale, acel atât de așteptat *first contact* nu se produsese încă.

Chef, care împrumutase imaginea unui bucătar bonom, cu o tichie roșie și un pulover cu reni, începuse să le servească masa. Rick nu cunoștea toate felurile de mâncare izvorâte din uitate arhive, dar Nora se bucura ca un copil și, de dragul ei, bărbatul decise să fie vesel. Femeia trăgea des cu ochiul la afișajul temperaturii exterioare. Trebuia să apară fereastra mult așteptată! Cerul plumburiu de afară rămânea frământat de încolăciri fascinante de nori rapizi, care-l traversau într-o horă nebună. În interiorul bazei, însă, atmosfera se încălzise cu adevărat, spre satisfacția femeii, extrem de emoționată. Bujori discreți îi colorau obrajii plini, în timp ce Rick se bucura sincer de transformarea Norei. Câteva înghițituri de vin fierbinte îi făcuseră bine, destinzând tocmai la timp nervii încordați de ultimele evenimente și, până la urmă, de tensiunea permanentă exercitată de sumbrul Enitan.

Deodată, Nora sări în picioare, cât pe ce să răstoarne paharele de pe masă.

— Rick, privește! strigă ea, exaltată.

Bărbatul țâșni și el în sus, dintr-un reflex datorat îndelungilor ore de antrenament.

— Ninge, Rick! Ninge! O seară de Crăciun perfectă!

Spre surpriza lui, ninsoarea carbonică de pe Enitan, nespecifică zonei în care se aflau, din cauza temperaturilor mult prea joase, prinsese ca prin minune acel interval în care sublimarea în fulgi carbonici era posibilă. Nora făcu un semn în aer și largi pereți panoramici se sorbiră în structura stației, dezvăluind cerul apăsător al planetei de la „capătul lumii", înnobilat acum de o ninsoare care aducea destul de bine cu cea de pe Pământ. Nora lăcrima de fericire, o întreagă lume apusă înflorise în ea și o făcea să trepideze de emoție. Nașterea lui Iisus nu-i mai părea acum atât de îndepărtată și de mitică. Își imagină ieslea Divină, caldă și intimă în frigul etern de pe Enitan și asta o făcu să lăcrimeze de emoție.

— Rick, știi ce ne lipsește? Habar n-ai, nu? Moș Crăciun!

— Cine? întrebă anapoda bărbatul, ceea ce-i smulse un zâmbet larg Norei.

— Of, dacă n-ai chef să citești sau să asculți, puteai măcar să-ți dai un update, se amuză femeia arătând spre tâmpla lui, acolo unde se adăpostea un DaVinci de un exabyte.

— Lasă, îmi povestești tu, rosti alene bărbatul, un pic euforic de la vin.

Și Nora, cuprinsă total de atmosfera sărbătorii, îi relată despre ce reprezentase Iisus pentru omenire, dar și despre frumusețea unui personaj bun și blând din Laponia, ce devenise simbolul Crăciunului și bucuria absolută a copiilor. Dar nu numai a lor. Rick renunțase, pe moment, la a obține informație instantaneu, îl obosise conexiunea continuă și acest moment era numai bun pentru o rară relaxare. Așa că nu reacționă la primul semnal al alarmei de proximitate.

Abia după câteva secunde realiză că în fața lor se materializase o bulă cu imaginea în 360 de grade a bazei și că sistemul indica puternic o prezență. Cu toate că exersaseră de mii de ori reacția la acest tip de alertă, pentru cei doi expediționari senzorii nu remarcaseră niciodată nimic de acest fel pe suprafața cunoscută a lui Enitan. Nu era, însă, un exercițiu și se părea că chiar au de-a face cu ceva... viu?! Sau cel puțin ceva în mișcare.

Rick și Nora rotiră în aer micul univers exterior și solicitară urgent informații despre ce anume era acolo, afară. Pe câmpiile înghețate se deplasa ceva, înfruntând vântul înfrozitor. O comandă cognitivă activă sistemul de protecție al bazei. Pe măsură ce se apropia, oamenii constatară cu stupoare că părea... o siluetă umană. Mai mult, căra ceva în spate, iar culoarea veșmintelor era... da, roșie!

— Moș Crăciun?! întrebă prostește Nora, gâtuită de emoție. Imposibil...

Camerele aduseră în prim plan creatura care se deplasa nestingherită pe suprafața neospitalieră a lui Enitan, îndreptându-se spre bază. Curios, atotputernicii senzori nu reușeau să pătrundă în structura intimă a ființei, blocați parcă de ceva impenetrabil. Era un bătrânel cu barbă albă și obraji roșii, destul de bine legat, ce înainta voinicește, trecând nonșalant de sistemul de apărare. Scotea aburi, respirând des și uitându-se din când în când în sus, la ninsoarea feerică. O zăpadă străină, într-o lume străină și totuși, acum, atât de familiară...

Emoția Norei ajunsese la paroxism, iar Rick nu mai era capabil să încerce să înțeleagă de ce nu reacționaseră sistemele de apărare avansate ale bazei. Moș Crăciun se apropie zâmbitor de unul dintre hublourile panoramice și, preț de o clipă, cei doi expediționari siderați avură impresia că va

trece prin materialul mai dur decât diamantul. Moșul, însă, se mulțumi să șteargă cu mănușa un strat de gheață imaginar și să le facă celor doi semne prietenoase. Aburii respirației lui închipuiră pe suprafața vitrată mici curcubeie. Le zâmbi cu bunăvoință și le făcu semne spre sacul pe care Nora îl bănuia doldora de daruri.

Femeia se bucură ca un copil și alergă spre hubloul exterior. Nici măcar Rick nu putu s-o oprească. Acolo, își lipi fruntea și palma de fruntea și palma Moșului cel bun, aflat pe cealaltă parte a materialului extra dur. Lacrimi de fericire curseră nestăvilite pe obrajii ei.

Moș Crăciun scotoci prin sac și scoase câteva pachete mari, poleite, legate cu fonte viu colorate, așezându-le ușor jos. Apoi surâse din nou, larg, le făcu cu mâna celor doi, se întoarse alene și plecă, pur și simplu.

Nici acum nu reacționă niciun sistem, iar Rick și Nora rămaseră într-un fel de catalepsie până când Moș Crăciun se pierdu în depărtarea albicioasă.

În cele din urmă, Rick se dezmetici, clipi de câteva ori și solicită cognitiv o înregistrare a scenei. Sistemul nu returnă niciun rezultat, în afară de câmpurile pustii, bătute crunt de vânt, ale lui Enitan. Ceva se întâmplase, însă, la sistemele DaVinci ale celor doi, care se blocaseră pe o singură vagă idee... sau mai degrabă un fel de gând abia perceput, ca sfârșitul unui vis topit în lumina dimineții, ceva ca un „Bun venit..."

— Merg afară, se pomeni Rick că rostește, parcă fără voia lui. Mă duc după el. Ai auzit și tu în minte un fel de „bun venit"?

— Da, cred că da, răspunse nesigură Nora. Dar știi prea bine că trebuie să respecți protocoalele, Rick. Ieșirile neautorizate nu...

— Le suprascriem, Nora! E crucial ce se întâmplă! S-ar putea să fim în pragul unei moment unic în istoria omenirii și a explorărilor spațiului. Nu realizezi?

Bărbatul era extrem de surescitat.

— Te-au năpădit anumite nostalgii pe care nu le-ai trăit, însă cine știe, poate că undeva, adânc, în ADN-ul tău, ele există. Dar, dincolo de magia lui Moș Crăciun, cred ca avem de-a face cu ceva inteligent și nu putem rata asta...

— Rick, există și protocoale de siguranță. Nu te pot lăsa să faci asta! Trebuie să-i anunțăm pe Teodor și pe Yara! Să nu mai vorbesc de centrul de comandă de pe Terra.

Rick o privi cu un amestec curios de condescendență și nerăbdare.

— E contraproductiv, Nora! Până vine un răspuns de pe Pământ pierdem momentul.

Și în mod cu totul ciudat, sistemul DaVinci din tâmpla Norei emise brusc o furtună de informații care o blocară. Doar ochii i se mai zbăteau în orbite, încercând cu mari eforturi să înțeleagă dacă Rick are vreo implicare în comportamentul neobișnuit al softului. Seara care se anunțase magică era pe cale să se transforme într-un coșmar. Observă cu greu, ca printr-o pâclă, faptul că Rick părăsește încăperea.

Hoverul Volvo demară, cu perna de energie la 50 de centimetri deasupra solului pietros al lui Enitan, părăsind baza la viteza de croazieră care-i permitea să efectueze multiple scanări asupra împrejurimilor. Rick, la bordul lui, analiza construcțiile virtuale din habitaclu, generate de măturarea minuțioasă a zonei.

Se părea că Moș Crăciun dispăruse. Probabil că în acest timp, Nora se dezmeticise și demarase procedurile de alarmare, pentru că Teodor, de la celălalt pol al lui Enitan, încerca disperat să-l contacteze.

Fără niciun avertisment, frânele automate ale hoverului opriră vehiculul aproape instantaneu. În fața sa apăruse un obstacol: Moș Crăciun!

Bătrânul zâmbi fermecător și-i făcu semn cu mâna lui Rick să coboare. Tot antrenamentul exploratorului, inclusiv cel repetat de mii de ori în cazul unui *first contact*, dispăru instantaneu și bărbatul deblocă în mod mecanic, ca atins de o magie, de o forță inexplicabilă care-l mâna afară, ecluza hoverului, depresurizând cabina. Plecase echipat cu costumul de exterior și asta îl salvă pe moment. Simțise, în mod clar, că acea forță l-ar fi condus afară în orice condiții, ceea ce i-ar fi fost fatal în frigul și atmosfera nepământeană de pe Enitan.

Ieși și se apropie de bătrânul în roșu, care acum nu i se mai părea atât de asemănător cu iubitul personaj de pe Pământ. Trăsăturile îi erau aspre, era mult mai înalt decât părea, ceea ce se dovedea a fi ori o stranie iluzie optică, ori o realitate ulterioară apariției sale. Personajul părea că se află într-un fel de cocon de energie și emana o atracție irezistibilă. Rick se îndreptă spre el ca o păpușă dezarticulată, cu creierul golit de gânduri, dar cu sufletul plin de o strălucire caldă, magică. Nu observă naveta care cobora vertiginos spre cei ei și care lansă un pachet masiv, dar bine țintit, de energie asupra lui Moș Crăciun. O strălucire orbitoare activă vizorul căștii lui Rick, care se închise instantaneu. Bărbatul se clătină și căzu în genunchi. Casca își reveni și exploratorul putu să vadă, printre ciocanele pneumatice care îi băteau ritmic în cap, o frământare de cețuri cenușii din care răzbăteau niște membre acoperite cu solzi ca de piatră. De culoarea rocii de pe Enitan. Cu un țiuit și un scrâșnet intens, în ciuda atmosferei rarefiate de pe planetă, creatura dispăru.

Rick se trezi într-una din facilitățile medicale din bază, unde Chef, transformat acum într-o doctoriță răpitoare ce pe Pământ, îi acorda îngrijiri medicale. Încă ușor amețit, bărbatul constată că Nora se găsea lângă el. Îi surâse cu căldură. Nu părea supărată.

— Te simți bine, Rick?

— V... voi ați fost? bâgui exploratorul.

— Noi! Adică eu și Teodor. Ești un norocos. Ceea ce ai văzut era un prădător de pe Enitan, foarte inteligent și abil. A citit direct în ființa noastră ce ne emoționează în această perioadă. Așa supraviețuiește el, punând capcane. Am reușit să anihilăm și „cadourile" sale, care ne-ar fi distrus baza. Crăciun Fericit, Rick!

Afară, pe Enitan, ningea din nou cu fulgi de zăpadă carbonică. O seară magică de Crăciun! Nimic altceva...

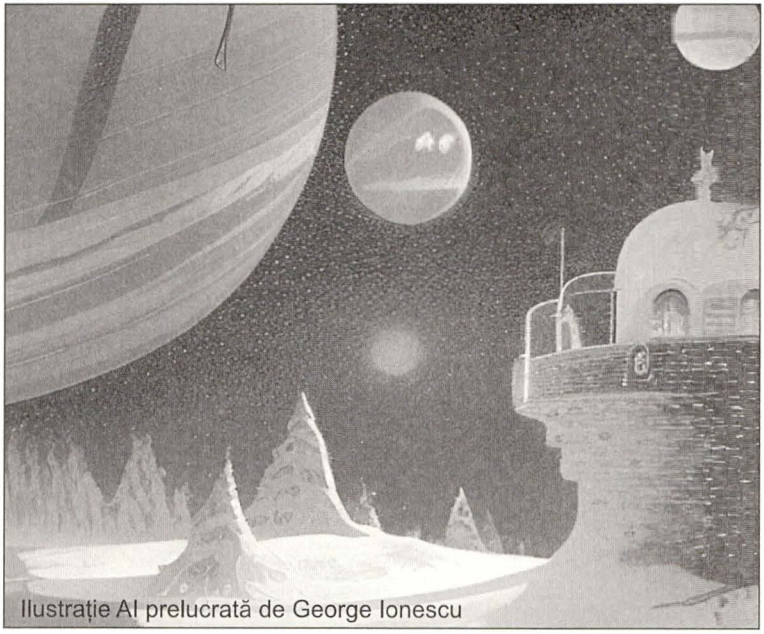

Ilustrație AI prelucrată de George Ionescu

San Tha și-un malluk albastru

de Constantin D. Pavel

În lungile nopți polare, privea aurorele boreale și se întreba, în mintea lui, dacă este real sau doar imaginat. Se sătura însă repede să caute răspuns. La urma urmelor, era real pentru cei care credeau în el și doar imaginat pentru cei care îi negau existența. Și-apoi, ce importanță avea dacă era ori într-un fel ori într-altul, atâta vreme cât el era conştient de sine şi de misiunea lui? Își făcea treaba cu conștiinciozitate și cât timp își împlinea menirea era mulțumit.

Creatorul îi lăsase instrucțiuni clare și până nu reapărea pentru a interveni asupra lor, avea să le urmeze cu sfințenie, realizând că activitatea pe care o făcea îi aducea o satisfacție fără de care n-ar fi putut funcționa. Misiunea lui era să recepteze dorințele oamenilor – mai ales pe-ale copiilor, pe care îi plăcea enorm! – și să intervină pentru a împlini cât mai multe dintre ele. Iar asta îi lua, adesea, un an întreg, căci nu-i o treabă tocmai ușoară să satisfaci nevoile a nenumărați oameni, răspândiți pe patru continente.

Istoria spunea că rădăcinile sale se găseau pe Vechiul Pământ și că oamenii îl aduseseră cu ei, considerându-l parte a sistemului lor de viață, perpetuând obiceiul dătător de fericire potrivit căruia în Noaptea de Ajun îl chemau să pună daruri pentru cei din familie sub Bradul de Crăciun. Noaptea de Ajun și Bradul de Crăciun reprezentau pentru el re-

perele cele mai dragi, căci atunci și acolo oamenii se conectau în mod conștient cu el și devenea, dacă nu Cel mai Important Personaj din Lume, cu siguranță Cel mai Iubit Personaj din Lume de către Copii. Și asta îl făcea să exulte de fericire. Când îi vedea pe copii fremătând de curiozitate în așteptarea deschiderii cadourilor de sub Brad, își simțea la rândul său ființa îmbătându-se de o senzație soră cu beatitudinea, fiindcă știa că pe lume nu exista bine mai mare decât acela de a putea aduce bucurie copiilor. Când copiii erau fericiți, întreaga societate devenea fericită; remarcase asta, de-a lungul celor două milenii de existență, generație după generație.

— San Tha!

Chemarea prinse viață înlăuntrul său și trecu pe modul «recepție», pentru a capta dorința ființei care se găsea la originea glăsciorului acela cristalin. Nu răspunse în niciun fel. De altfel, chiar dacă ar fi avut cum, n-ar fi făcut-o. Putea doar să recepționeze și apoi să creeze, cu migală și concentrare, seria de «coincidențe» menite să conducă, în Ajun de Crăciun, la împlinirea dorinței recepționate. Ascultă cu atenție cuvintele și înregistră visul lui Liqk, un băiețel de 6 anișori care locuia în megalopolisul Pacifiqk, din emisfera sudică a Lumii lui Renqk. Puștiul îi cerea un malluk albăstrui, vorbitor. Dar îl voia pui, ca să-l învețe el totul şi să-i devină astfel cel mai bun prieten.

Lui San Tha nu-i luă mult să descopere că familia lui Liqk mai avea un malluk, adult, acum foarte bătrân, care îi aparținuse tatălui băiețului încă de pe vremea când el însuși fusese un puști. Povestea se perpetuase și părintele, mai mult ca sigur, îi povestise cândva fiului că pe vremea când era ca el primise în dar, de Crăciun, un malluk verzui. Liqk dorea însă unul albăstrui, fiindcă aceasta era culoarea lui

preferată; și neapărat un puiuț, ca să nu se trezească asaltat de tot felul de prostii, așa cum obișnuia să debiteze bătrânul malluk verzui al familiei, care între timp devenise irascibil și nu se sfia să suduie atunci când se enerva.

San Tha alocă imediat spațiu de lucru noii solicitări și începu să deschidă, una după alta, canalele de comunicare unidirecțională ale familiei puștiului, pentru a identifica resursele și modalitățile prin care tatăl, mama și bunicul acestuia din partea tatălui – singurii membri ai familiei băiatului – ar fi putut împlini visul lui Liqk. Doar două sutimi de secundă dură până când scoase situația financiară a familiei din Pacifiqk și răsuflă ușurat constatând că și-ar fi permis un pui de malluk, pentru a-i împlini micuțului dorința de Crăciun.

Și se avântă în căutarea vietăților respective, cercetând bazele de date de pe planetă în care se găseau referiri la malluk. Fu foarte surprins să constate că nu erau atât de multe precum crezuse, ba chiar erau considerate o achiziție pretențioasă, fiindcă solicitau condiții de viață și de atenție cu totul deosebite până să ajungă să vorbească, plus mii de ore de atrenament pentru a reuși să poarte un dialog coerent cu deținătorii săi, mimând în felul acesta o ființă inteligentă. Studie imaginea animăluțului: o vietate aidoma unui cățel foarte pufos, de mărime medie, cu un cap rotund şi mare, împodobit cu două urechi lungi şi drepte, de aceeaşi culoare cu blana, dar şi cu alte două mai mici, laterale, ale căror pavilioane se ascundeau sub blana-i pufoasă şi care îmbrăcau, de fapt, canalele auditive; avea ochi rotunzi și vii, foarte umani, iar în jurul lor, pe o suprafață de cel puțin două degete, nu creștea fir de păr – poate tocmai de aceea discuțiile cu un malluk care te privea drept în ochi când îți vorbea, clipind expresiv, deveniseră atât de apreciate prin-

tre oameni; avea patru picioare principale, în spate și în față, precum și două mai mici, pe care le transforma rapid în mânuțe atunci când trebuia să-și decojească sau chiar să își amestece hrana; când era mic, trăgea după el o coadă lungă, blănoasă și întotdeauna albă, indiferent de culoarea părului de pe trup; când exemplarul ajungea la maturitate, coada îi cădea, devenind apreciatul și definitoriul accesoriu al celebrei Căciuli de Malluk. Predominau animalele albe, urmate de cele gri și maro și, rar de tot, se năștea pui verzui, portocalii sau albăstrui. Ultimele erau cele mai rare și San Tha realiză deodată două lucruri: pe planetă nu exista în acel moment niciun exemplar de malluk albăstrui, iar raritatea animăluțului făcea ca prețul unuia adus din Zona Colonizată să fie unul pe care bugetul familiei micului Liqk nu-l putea suporta.

Uf, chestia asta îi complica enorm munca! Dar o dorință era o comandă pentru el, mai ales dacă venea de la un copil ascultător și sârguincios, iar micul Liqk întrunea toate condițiile pentru ca San Tha să-i aducă darul de Crăciun mult dorit. Așa că începu să-și încingă creierul în căutarea de soluții. Pe lângă faptul că trebuia să nască o mulțime de situații în care bunicul și părinții băiatului să se lovească zilnic de ideea că micul Liqk va fi încântat de un malluk, era nevoit să mai includă și specificația «albastru», adică unul foarte rar și foarte scump. În plus, trebuia să găsească, la propriu, animăluțul și să facă în așa fel încât acesta să ajungă pe lumea lor de pe oricare dintre planetele Zonei Colonizate. Iar asta lua timp. Și o coordonare care includea suplimentarea generoasă a puterii de calcul alocate lui de către Ma Dhar; iar el era o simplă subrutină, fără mare importanță în buna funcționare a Societății de pe Lumea lui Renqk. Gândul îi produse un frison și, preț de o milisecundă, îngheță.

Realiză boacăna făcută, dar era prea târziu. Un canal de comunicare pe care aproape că-l uitase, îngropat în negura celor două milenii de când primise Misiunea, se deschise deodată și-i solicită toată atenția, producându-i cel de-al doilea frison, mult mai puternic de astă dată. Era chiar Ma Dhar!

— San Tha, îi zise ea cu calm, ca și când n-ar mai fi comunicat de ieri. De mult n-am mai primit de la tine o solicitare de suplimentare a puterii de calcul.

— Ma Dhar – răspunse el și, dacă ar fi putut face o plecăciune adâncă, ar fi făcut-o –, încă n-am solicitat nimic. A fost doar o preanaliză personală în vederea îndeplinirii unei dorințe de Crăciun a unui copil...

— Ceea ce ți-a provocat o sincopă. Care l-a alertat pe Ant Vyr. Care a ridicat un redflag în ceea ce te privește. Și pentru că de atâta timp n-am mai intrat cu tine în contact în mod direct, am zis să văd ce anume ți-a provocat căderea.

— Ma Dhar, dar n-a fost nicio cădere, ci doar o înghețare de o milisecundă, în care m-am gândit că pentru a împlini dorința micului Liqk voi avea nevoie de o suplimentare a puterii de calcul din partea ta. Și cum nu am mai comunicat direct de... 1998 de ani, am avut un moment de – cum să-l definesc? – slăbiciune...

Dacă ar fi putut roși, ar fi făcut-o. Ma Dhar îi trimise echivalentul unui râs sănătos, semn că o amuzase ideea cu roșitul.

— Ești deja roșu, San Tha! îi transmise ea. Așa ai fost făcut de Creator, încă de la început.

San Tha realiză ceea ce uitase demult. Anume că dacă Ma Dhar își concentra atenția asupra unei subrutine, o putea diseca la cel mai adânc nivel, astfel încât nimic nu i se putea ascunde, nici măcar gândurile. Așa că luă hotărârea să îi expună întreaga situație, dacă Ma Dhar era cu el, acolo, chiar

atunci. Îi transmise acesteia toate informațiile, fără cuvinte, iar după o clipă Ma Dhar vorbi:

— San Tha, dacă micul Liqk vrea sub Bradul de Crăciun un malluk albăstrui, pe care să-l învețe să vorbească, atunci vom aloca resurse pentru a-i împlini dorința. Când copiii sunt fericiți, întreaga societate este fericită!

— Mulțumesc, Ma Dhar.

— Am trimis deja, chiar acum, solicitarea ta de identificare a unui pui de malluk pe toate Lumile Colonizate, tuturor Ma Dhar-elor și cât de curând îl vom găsi. Din momentul acela, însă, este datoria ta să faci ca el să ajungă în posesia băiatului.

— Dar familia nu deține resursele financiare necesare achiziționării unui malluk albastru, zise San Tha puțin îngrijorat.

— Echilibrul unei Societății Umane este cel mai important, San Tha, răspunse Ma Dhar, iar faptul că tu exiști perpetuând o poveste despre speranță, dărnicie și bucuria de a face daruri membrilor familiei, este însăși dovada rolului-cheie pe care îl deții. Și nu doar aici, pe Lumea lui Renqk, ci pe toate cele 58 de Lumi Colonizate de Om cu ajutorul nostru. Misiunea noastră, a Minților fiecărei Nave, precum și a tuturor subrutinelor sale, a fost, este și va fi una singură: să nu facem vreun rău Umanității sau, prin neintervenție, să permitem ca Umanitatea să fie pusă în pericol. Iar când tu ai înghețat, după aproape două mii de ani, am realizat că nimic nu te putea aduce în acea stare în afară de un conflict intern cu Misiunea Primordială. Creatorul – cel care ne-a dat tuturor viață, atât mie cât și ție și tuturor Ma Dhar-elor și San Tha-ilor de pretutindeni – ne-a dăruit cu puterea de a administra resursele întregii Umanități, răspândite în întreaga Zonă Colonizată, pentru ca oamenii să prospere și

să se răspândească în toată galaxia, în tot universul. Dacă tu consideri că micul Liqk a îndeplinit criteriile pentru a-i putea fi împlinită dorința, atunci în Noaptea de Ajun vom ajuta la punerea bazelor unei prietenii de o viață între un pui de om și un malluk albăstrui.

☆ ☆ ☆

Tatăl lui Liqk își turnase un pahar cu apă și se pregătea să-l bea, când comunicatorul țistui scurt.

— Da? răspunse.

— Dolqk, mai ții minte câți ani aveai când ți-am adus malluk-ul?

— Oh, tată... Dar cine mai știe?

— Eu știu! Aveai 6 ani, la fel ca Liqk al tău acum...

Bărbatul ridică paharul cu apă spre gură și o rază jucăușă de soare străluci cu putere în sticla albăstruie a acestuia, făcându-l să-și oprească gestul la jumătate, emoționat. Și privi cu surprindere cum, ca într-o lupă, imaginea mărită a bătrânului său malluk, care zăcea tolănit pe perna veche din colțul bucătăriei, i se proiectă ca într-un film în undele mișcătoare ale lichidului din pahar. Îl cercetă cu atenție, trecându-i prin minte toate momentele frumoase petrecute alături de acel animal bun și devotat. Și câte o lacrimă își făcu loc la colțurile ochilor lui. Prietenosul malluk îi dăruise atâta bucurie, îl făcuse de atât de multe ori fericit, încât, deşi toți specialiştii susțineau că animăluțele din rasa aceea nu erau inteligente, ci doar bune imitatoare, precum papagalii de pe Vechiul Pământ, el era convins că malluk-ul său putea concura cu orice ființă umană gânditoare. Ideea îl înviora şi sugestia tatălui său începu să prindă tot mai mult rădăcini în mintea lui. Iar culoarea malluk-ului, acum mai mult

albăstruie decât verzuie, datorită sticlei paharului, îl țintui locului.

— Ți l-am adus tot de-un Crăciun, după ce mama te-a surprins urmărind cu pasiune un documentar despre malluk-ul vorbitor, pe ecranul din camera ta. Zicea că erai atât de absorbit de viața acelor animale, că nici n-ai băgat-o în seamă când te-a strigat. Te-a lăsat să vezi filmul până la final și mi-a sugerat, apoi, să îți luăm și ție unul, la fel ca cel din documentar, verde... Numai eu știu prin ce-am trecut ca să găsesc unul și nici acum nu-mi dau seama cum de-am reușit, c-așa s-au potrivit lucrurile de zici că le-a pus cineva cu mâna!

— Tată, cât mai e până la Crăciun?

— Două luni și jumătate, veni răspunsul bătrânului.

— Și te-ai gândit exact la ce mă gândesc eu acum, așa-i?

Chicotitul bătrânului fu confirmarea. Apoi veni și explicația:

— Mi-a apărut din arhivă, azi dimineață, în timp ce umblam după amintiri, albumul cu seara de Ajun în care ți l-am adus. Și nu m-am putut abține să nu mă gândesc la Liqk și la cât de mult îl iubește și el, la fel ca tine. Numai că bătrânul tău prieten nu mai are energia de a-i răspunde așa cum ți-a răspuns ție. Așa că...

— Te-ai gândit la o nebunie.

— O... altă nebunie, da.

— Să-i luăm lui Liqk un malluk...

— Da.

— Albastru!

Tăcerea bătrânului îi demonstră fiului că alegerea lui îl surprinsese. Reacționă într-un târziu:

— Sunt atât de rari, că n-am auzit să existe vreunul la noi pe planetă. Și, de ce să nu recunoaștem, pe cât de rari, pe atât de scumpi. Nu cred că ne permitem unul albastru, fiule...

Dolqk bău în sfârșit apa din pahar și îl puse cu un gest hotărât pe masă.

— Siri, se adresă el Asis Virt-ului, te rog să cauți dacă există vreun pui de malluk de vânzare și cât costă. A, încă ceva, să fie neapărat albastru!

O voce caldă de femeie îi răspunse imediat, răzbătând parcă de peste tot:

— Sigur că da, Dolqk. Numaidecât.

— Dolqk, fiule, continuă bătrânul pe un ton împăciuitor, poate găsim unul verde. Sau portocaliu... Știi, n-aș vrea să te văd muncind ani de zile pentru a acoperi împrumutul pentru achiziția unui malluk. Care, să mă ierți, poate n-are norocul de a trăi cât al tău...

— Liqk merită tot ce-i mai bun, tată! Nu mi-ai spus tu mereu așa?

— Ba da, dar...

— Dolqk – se auzi vocea lui Siri – un pui de malluk albastru s-a născut acum două săptămâni pe Lumea lui Als Obqk și s-a pornit deja licitația pentru el. Va fi vândut celui care dă cel mai mult în ziua în care va împlini o lună. Prețul de acum este de 14.800 de credite Sol și se estimează că în două săptămâni se va dubla sau chiar tripla.

— 14.800 de credite Sol?! sări bătrânul. Fiule, este imposibil! Noi abia facem 10.000 de credite cu toții, într-un an. În cel mai bun an. Și dacă licitația va dubla această sumă...

— Tată, merită să încercăm, îl întrerupse bărbatul. Siri, înscrie-mă te rog la licitație cu suma de 15.000 de credite Sol. În acest moment cred că mai avem disponibile vreo 7000 de credite. Restul de 8000 te rog să le obții printr-un împrumut bancar, în cele mai avantajoase condiții pe care le găsești.

— Dolqk! interveni iarăși bătrânul, cu o voce deja impacientată. Nu face asta! N-ai nicio șansă. Și-o să pierzi și 1500

de credite, taxa de participare la licitația pe care, orice-ai face, n-ai cum s-o câștigi. Sunt oameni cu mulți, foarte mulți bani, în Zona Colonizată, care se luptă pentru astfel de trofee doar de dragul de a le deține. Și care vor intra în competiție abia spre finalul licitației. Știi și tu cum merg lucrurile astea, fiule. Nu te lăsa mânat de impuls...

— Voi face rost de bani! decretă Dolqk, pe un ton ce nu admitea replică. Și te rog să te concentrezi și tu pentru a găsi soluții, nu piedici. M-ai învățat asta toată viața. Doar n-o să-mi spui acum că totul a fost doar pentru motivație?

Bătrânul oftă prelung.

— Bine, Dolqk. Dacă ți s-a pus pata pe un malluk albastru, hai să-i aducă în dar San Tha lui Liqk un malluk albastru. Așa este, iartă-mă, ai dreptate. Undeva, în universul acesta, trebuie să existe o posibilitate!

☆ ☆ ☆

Imediat după ce închise convorbirea cu fiul, ecranul din camera bătrânului își reajustă volumul la cel de dinainte. Și informația auzită îi făcu inima să-i bată cu putere. O reclamă la Loteria Planetară din acel an îl îmbia cu un pot uriaș: 3 milioane de credite Sol, cel mai mare la care se ajunsese vreodată.

— Siri, i se adresă Asis Virt-ului, analizează combinațiile mele numerice posibil câștigătoare și joacă pentru mine 10 bilete la Loteria Planetară.

— Costul acestor bilete, îi răspunse Siri, depășește jumătate din veniturile tale pe o lună, Saqk. Ești sigur că vrei să joci atât de mult?

— Da, Siri. E pentru o cauză care merită riscul.

☆ ☆ ☆

Licitația de pe Lumea lui Als Obqk se încheiase. Micuțul malluk albăstrui, o minunăție râvnită de mulți, fusese adjudecat cu incredibila sumă de 75.000 de credite Sol, cea mai mare pusă vreodată în joc la o aucțiune pentru animale. Fusese apoi repede îmbarcat și trimis către o destinație secretă, pe care presa, oricât se străduí, nu izbuti să o afle. Circulau diverse zvonuri, ce-i drept, dar acestea nu făceau nimic altceva decât să alimenteze nevoia de bârfă a unora și de senzațional a altora. „Tot un bogătaș a pus mâna pe el!", fu concluzia îmbrățișată de toți, în cele din urmă.

Și cum veneau sărbătorile, oamenii se luară cu ale lor și povestea păru a fi dată uitării. Până în ziua de Crăciun, când pe rețelele sociale apăru o filmare scurtă cu un băiețel de vreo șase anișori, care se juca fericit, pe peluza casei sale dintr-un cartier obișnuit din megalopolisul Pacifiqk, de pe Lumea lui Renqk, cu un superb pui de malluk albăstrui. Și deși jurnaliștii dezvăluiau că animăluțul fusese achiziționat de bunicul puștiului, nimeni altul decât câștigătorul potului cel mare la Loteria Planetară, micul Liqk știa că, de fapt, prietenul lui cel mai bun, superbul malluk albastru, fusese adus chiar de San Tha, în Noaptea de Ajun, și lăsat sub Bradul de Crăciun. De-acum, tot ce avea de făcut era să îl învețe să vorbească și să se bucure de el pentru tot restul vieții, la fel cum tatăl său se bucurase, în copilăria lui, de bătrânul malluk verzui.

☆ ☆ ☆

— San Tha.

— Da, Ma Dhar?

— Sunt mulțumită de treaba pe care-i făcut-o. Mă bucur că Directiva Principală îți conduce bine instinctele și că n-ai uitat că atunci când copiii sunt fericiți, întreaga societate umană e fericită!

— Și eu mulțumesc. Ma Dhar. Fără ajutorul tău n-aș fi reușit să-l fac fericit pe Ziqk.

— Pentru puțin. Să știi minte, totuși, Crăciunul ăsta, căci cine știe, poate cândva o să vină vremea să-mi doresc și eu un cadou de la tine...

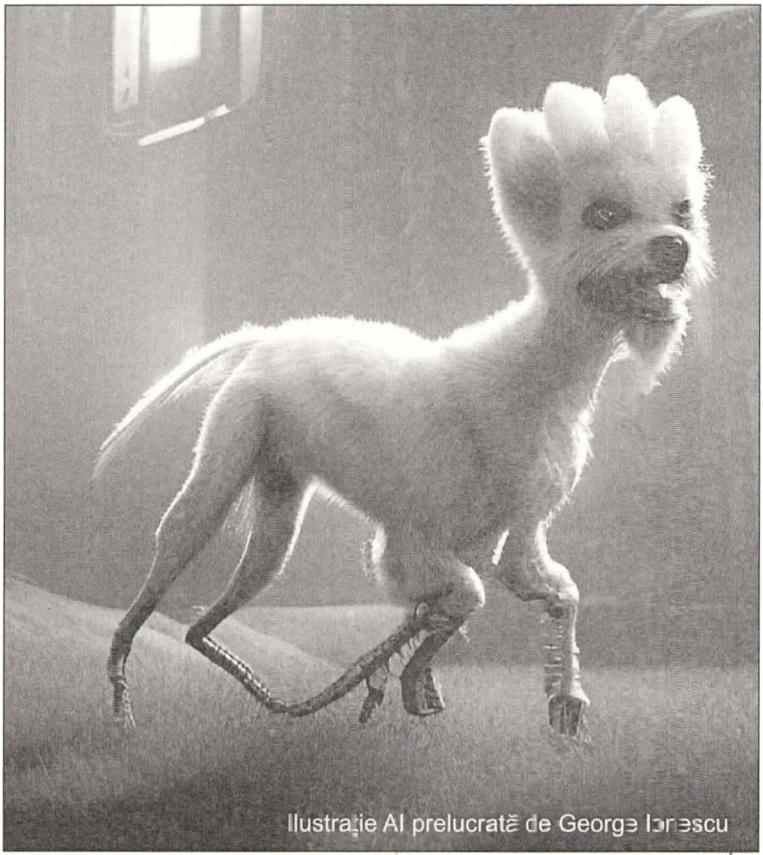

Ilustrație AI prelucrată de George Ionescu

La o cafeluță

de Dan Popescu

Mi-am băut ceaiul la 6:00, iar la 6:30 am fost jos, la cafenea. E mult spus cafenea, însă e o incintă caldă și eficientă. O încăpere lunguiață, cu o ușă la stradă și una spre curtea interioară, înaltă de trei metri și jumătate. Casă veche, de pe vremea străbunicilor, dar excelent amplasată în Centrul Vechi al orașului de munte unde, de ceva anișori, m-am obișnuit să petrec aproape o lună, înainte de sărbătorile de iarnă.

Liniște, aer de munte, sobă. Da, camera mea are, pe lângă amenajările moderne necesare unei pensiuni de „trei stele plus", și o sobă din teracotă, frumos colorată, veche și funcțională, iar gazdele au acceptat, amuzate, să-mi fac din când în când un foc mic, cât să simt mirosul și căldura din alt veac.

Unul dintre pereții cafenelei e ocupat aproape în întregime de blatul pe care sunt aliniate două espressoare mari, un rețou, stelajul cu căni și ibrice și toate celelalte unelte ale unui *barista*.

Peretele opus e decorat cu afișe și fotografii mai vechi sau mai noi – de pe internet – toate cu omniprezenta cafea. Și o oglindă măricică, să fie încăperea mai luminoasă.

Chiar în ușă se află masa pe care se petrece ritualul de trecere a cănuțelor cu cafea fierbinte către clienții cafenelei. În drum spre muncă, spre împrejurimi sau pur și simplu cu țigara de dimineață, care nu poate fi savurată în interior.

Pentru cei din urmă, fetele au pregătite și trei măsuțe pliante dotate cu umbreluță.

Cafeneaua „La Picior" a fost ideea fetelor gazdei, gemenele Nina și Nona, încă din vremea liceului. Acum, absolvente de ASE, au cam preluat afacerea de familie. Ne cunoaștem demult și am convenit ca în unele dimineți să le țin locul. Știu să umblu cu espressoarele și știu să fac cafea la ibric, plus că-mi face mare plăcere să vorbesc cu clienții – de altfel, un mare avantaj pentru un scriitor.

Așadar, la 6:30 am fost la cafenea și am deschis, am așezat măsuțele pentru afară, am pornit radioul și am pregătit primele espresso pentru clienții obișnuiți, fetele de la magazin, băieții de la covrigărie, doamna de la casa de schimb valutar. Și mi-am făcut și una mare-mare, nu foarte tare, cu caimac și cardamon.

Pe una din băncile din fața cafenelei, cu privirea pierdută cine știe pe unde, se dezmorțea un tip între două vârste. Avea o geacă din piele roșcată, îmblănită, cu glugă și cu guler înalt, care, prin închidere, îi acoperea gura și obrajii. Pantalonii erau tot din piele, iar ghetele înalte îi ajungeau până sub genunchi. Cu hainele alea, așa uzate cum păreau, putea merge comod și la Polul Nord. Motociclist? Posibil. Om al străzii? Cu siguranță nu, fața și barba erau curate. Deh, cine știe ce poveste ducea cu el, ce întâmplări teribile trăise?

Am servit fetele de la magazin și după o mică ezitare, l-am strigat:

— Hei, omule, hai să bei o cafea.

În privire i-a apărut o licărire și s-a apropiat. Mergea bine, nu părea nici amorțit, nici atins de vremi. Obișnuința m-a înghiontit să încerc să aflu despre viața lui, dar ceva, nu știu ce, m-a oprit. I-am întins cana mea de cafea la ibric, cu caimac și cardamon și i-am zâmbit. Mi-a mulțumit de mai multe

ori și în mod clar se vedea pe fața lui că se bucura cu adevărat de cafeaua aia.

— Frig?

— Nu, în Rovaniemi e mai rece.

Mi-a văzut sprâncenele ridicate a mirare și zâmbind, a continuat:

— Întâiul oraș din Sapmi, Laponia, știi, țara lui Moș Crăciun. De acolo vin.

Vorbea limpede, fără accentul tipic al celor din nord.

— Sunteți de pe la noi?

— Da, într-o anume măsură, da. Am mulți prieteni prin partea locului.

— Aha, așa se explică lipsa accentului. Vorbiți foarte bine.

— Mulțumesc. Venim în fiecare an, dar stăm puțin, așa că mă bucur să aflu că n-am pierdut dulceața limbii vorbite. Prietene, mulțumesc pentru aroma asta care mi-a încălzit dimineața. Mă duc, băieții au alimentat *sleipnirul* și avem multe de făcut.

N-am comentat. Deși folosise cuvinte cam nepotrivite, înțelesesem ce voise să-mi spună, cu glasul lui cald și baritonal.

În capătul străzii, la intersecția cu drumul mare, lângă stația de încărcare pentru mașini electrice, se zărea un monovolum alb, cu patru osii, plutind puțin deasupra asfaltului, iar un tip mărunțel, îmbrăcat și el în piele roșcată, făcea semn cu mâna.

Mi-a mai mulțumit o dată, în timp ce mi-a înapoiat cana. L-am urmărit cu privirea. Se mișca ușor. Apoi am trecut la următorii clienți, întrebându-mă ce-o fi vrut să spună cu *sleipnir*? Poate *hovercraft*, care era un vehicol pe pernă de aer. Sau magnetică...!?

După valul de matinali, am trecut la spălat cănuțele și mi-am propus să vorbesc mai târziu cu fetele să pună niște lămpi ambientale, cu led-uri. Și cum mă tot foiam cu ochii pe pereți, să văd unde ar fi putut fi mai bine amplasate, din oglindă, un tip roșu în obraji, cu barba albă și zgeacă din piele roșcată, care tocmai își potrivea fesul roșu pe creștet, îmi făcu semn cu mâna și rosti spre mine, cu un zâmbet cât casa pe chip:

— Pe curând, prietene!

Ilustrație AI prelucrată de George Ionescu

Universul lui Santas

de Traian Bădulescu

1. Locul de joacă

Era doar un orășel uitat de lume, pierdut undeva la marginea unui deșert oarecare. Populat cu ființe care mai aveau în comun cu restul lumii doar sufletul omenesc. Și acela, schimbător, când plin de bunătate, când erupând de ură, când recunoscător, când încărcat de frustrări. Era un orășel monoton, plictisitor, locul unde nu se întâmpla niciodată nimic, nici bun, nici rău. Singurii care mai reușeau să coloreze atmosfera aceea prăfuită erau copiii. Căci localitatea nu ducea lipsă de ei.

Kris, cel mai mare dintr-un grup de prichindei, își îndemnă tovarășii către locul de joacă.

— Marie, Jeir, Miko, haideți să cercetăm!

Știau că dincolo există ceva, căci aveau televizoare, acces la informații, aflau ce se întâmplă undeva, departe, dar numai atât. De generații întregi, nimeni nu mai îndrăznise să călătorească și să cerceteze. În ochii adulților, însă, copiii erau speranța unui viitor mai bun. Poate că ei, când aveau să crească, se vor încumeta să călătorească, să exploreze, să descopere.

La chemarea lui Kris, micuții se îndreptară spre centrul orașului, spre unicul lor loc de joacă, un parc imens. Acolo se simțeau izolați de restul lumii, de familiile și rudele care,

în lumina arzătoare a soarelui, se relaxau nepăsătoare pe șezlongurile lor, savurând o limonadă rece, citind știrile despre lumea de „dincolo" sau pur și simplu pierzând timpul trăgând alene din câte-o țigară.

În parcul devenit propria lor lume, copiii se zbenguiau și se jucau, construind din nisipul fierbinte castele, clădind cazemate și ridicând construcții cât mai îndrăznețe. Unii construiau chiar și mașinării cu care, se spunea, în trecutul îndepărtat oamenii plecau de acolo la alți oameni, ba chiar și undeva, sus, unde existau altfel de creaturi. Tot ce le trecea prin mintea lor curată și ingenioasă, aici, în parc, puneau în aplicație. Jucăriile li se înecau în marea de nisip și mingile multicolore, păpușile, mașinăriile foarte vechi, al căror rol nu mai era nimănui clar, cu toatele dansau o sarabandă nebună, împreună cu micii lor proprietari.

— Petr, Joan, hai să construim aparatul!

Deși nimeni nu putea refuza îndemnul liderului, deși aveau toate piesele care le trebuiau, le lipsea ceva: libertatea de a călători şi de a descoperi ce se afla acolo, departe, dincolo. Văzuseră în filme că puteau pleca, ori pe orizontală, la rasul nisipului, ori pe verticală, direct spre cer, cu o viteză copleșitoare și mereu, ca într-un ritual, se străduiau să construiască, din nisip și jucării, aparatul care să-i ducă de acolo, cât mai departe.

— Și-acum ce facem? întrebă Kris. Mergem peste dunele de nisip, unde niciunul dintre părinții și bunicii noștri n-au ajuns vreodată, sau zburăm către cer?

Deși părerile erau împărțite, majoritatea copiilor își doreau zborul.

— Cu aripi sau fără? dori Kris să știe.

— Fără, fără, că așa am văzut în filme. Vom face o mașină zburătoare.

Cu toții văzuseră filmul acela în care o mașinărie uriașă, care explora cerul, descoperea mereu oameni noi, ființei noi și noi civilizații. Și sperau că minunea se va întâmpla, că din nisip va prinde viață dispozitivul care îi va duce acolo, departe.

Kris fu primul care observă, cu coada ochiului, schimbarea. Privi spre cer și îi atenționă și pe ceilalți. Cu mirare, apoi cu teamă, remarcară cu toții cum nori negri și grei începeau să acopere fața arzătoare a soarelui. Pentru prima oară de când se știau ei, lumina astrului dătător de viață era anihilată în timpul zilei.

Umbra cuprinse parcul și, încetul cu încetul, întregul oraș. Micuții, în loc să fugă spre casele lor, spre siguranță, rămaseră acolo, țintuiți parcă de o forță supranaturală. Simțeau că li se va întâmpla ceva, deși nu știau ce anume; oricum, ceva care nu le putea face niciun rău. Dimpotrivă.

Întâi, o briză răcoroasă le trecu timid prin păr. Apoi, ca niciodată, vântul porni să mângâie și să răcorească orașul arid. Treptat, răcoarea fu înlocuită cu o senzație pe care copiii n-o mai putură identifica. Pielea începu să le fie înțepată cu mii de ace fine, iar mâinile și fețele porniră să li se înroșească și unora chiar să li se învinețească. Prin nări le pătrunse un iz necunoscut. Un aer foarte rece le provoca, totuși, o senzație plăcută.

Intrară într-o stare de așteptare, conștienți că trebuia să se întâmple ceva, nu știau ce anume, dar cu siguranță ceva care avea să se producă foarte repede. Fură cuprinși de un tremurat, din cauza frigului din ce în ce mai atroce, mai paralizant. Aceasta nu mai era senzația aceea de răcoare pe care o mai trăiseră din când în când.

Ca la un semn, din adâncul cerului porni să pice un praf alb; mai întâi timid, apoi din ce în ce mai puternic. Firicelele

se transformară curând în fulgi, apoi în niște biluțe tot mai mari. Cerul căpătă o nuanță albicioasă și fu luminat dintr-odată de o strălucire mai orbitoare decât cea a soarelui.

Amuțiți de miracolul din fața ochilor lor, întinseră palmele. Prinseră câteva biluțe din acelea albe și le strânseră în pumnișorii lor micuți, cu toată forța lor de copii. Iar când le desfăcură, constatară cu dezamăgire că ciudatele globulețe pieriseră și în locul lor mai rămăseseră doar picături reci de apă.

Solul se acoperise de un strat albicios aidoma unui covor, un fel de nisip, dar mult mai fin, mai frumos și mai rece. Mirarea copiilor se transformă în entuziasm. Deși nu mai făcuseră asta niciodată, începură să adune în pumni noul nisip miraculos, să-l facă bulgări și să-i arunce unii în alții, într-o joacă nebună și nouă. Acesta era un nisip mult mai bun decât cel arid, gălbui și fierbinte, cu care fuseseră obișnuiți. Și nu înțelegeau cum de nu mai văzuseră niciodată o așa minune a naturii. Lăsară deoparte toate celelalte jucării, uitară de celelalte jocuri și se dedicară covorului alb și fermecat din care puteau obține orice doreau.

Noua jucărie albicioasă îi vrăjise. Țipetele lor de bucurie și încântare se pierdeau în atmosfera acum rece și albă ce acoperea întregul oraș. Și astfel pierdură noțiunea timpului, care se desfășura cu viteza cu care un șarpe hain se strecura prin nisipul deșertului.

Un huruit puternic răzbătu deodată de deasupra lor. Ridicară uluiți capetele, fără teamă; ce li se mai putea întâmpla rău, după atâtea minuni? Din cer se apropia de ei o mașinărie plină de luminițe, precum aveau unele jucării de-ale lor, dar cu mult mai mare. Aceasta pluti și se așeză lin pe pământ. Era roșie, un roșu pur și intens, cum copiii nu mai văzuseră vreodată. O trapă se deschise și un fascicul puternic de lu-

mină îi orbi pe toți. Din interior se ivi o siluetă. Și o șoaptă puternică le inundă mințile.

— Aveți multe jucării aici. Însă puteți fi mult mai fericiți decât în acest parc. Cine vine cu mine va primi un cadou care va schimba viața tuturor!

Kris, atras ca de un magnet, se îndreptă spre ușa misterioasei jucării gigantice.

— Vreau să cunosc... Vreau să știu ce este dincolo!

Copilul dispăru în interior. Ușa grea se închise în urma lui și uriașa mașinărie decolă rapid spre cer. În mulțime se așternu tăcerea. Câțiva prichindei începură să plângă.

— Mă voi întoarce, se auzi deodată vocea lui Kris. Voi lua cadoul și-l voi oferi apoi tuturor...

Vorbele se pierdură într-o șoaptă stranie, dar liniștitoare. Copiii se întoarseră la jocurile lor, uitând curând de jucăria imensă și roșie. Fericiți, n-aveau ochi decât pentru nisipul alb și rece, moale și pur. Nici nu băgară de seamă când soarele se ascunse după dune și seara luă în stăpânire orașul.

Alertați de întârzierea copiilor, părinții se îndreptară spre parc. Cei mici părură să nu-i observe și adulții reușiră cu greu să-și dezmeticească odraslele, care se jucau și împroșcau, înfierbântați, cu nimic altceva decât cu nisip. Se tăvăleau prin el, cuprinși de o euforie ieșită din comun. Și deși se străduiau să-i facă pe adulți să vadă covorul alb, aceștia nu observară nimic altceva decât obișnuitul peisaj arid.

Încetul cu încetul, parcul se goli și orașul se liniști. Negura nopții făcu uitate toate lucrurile neobișnuite de peste zi. Doar câțiva mai observaseră pe cer o stea strălucitoare care se mișca rapid, în vreme ce lumina îi scădea treptat în intensitate.

Părinții erau fericiți că își recuperaseră copiii. Doar o familie era cuprinsă de tristețe și temeri.

— Ne-a transmis că se va întoarce și că totul va fi bine! Așa am simțit și n-a fost un vis!

Părinții priviră calendarul. „25 decembrie". Ziua în care ningea doar pentru copii...

— Voi reveni cu cel mai frumos cadou, prieteni! răsună vocea lui Kris în mințile tuturor. Cunoașterea!

2. Darul

Santas privea relaxat la dealul roșu, care îi transmitea imagini din trecutul îndepărtat, când înaintașii lui erau avizi după cunoaștere. Rememoră descoperirea primului aparat zburător. Apoi, descoperirea primului dispozitiv care le permisese să-și părăsească planeta. Apoi, primul aparat care îi dusese către alte planete. Apoi, către stele. Apoi... oriunde doreau.

— Ce vremuri... Cât de însetați de a ști tot eram. În fine, își spuse Santas, gata cu nostalgiile. E timpul să schimbăm atmosfera.

Muntele dispăru și în locul lui apăru o mare roșie, în care sclipeau irizațiile soarelui verde și puternic. Sări în apă și înotă un pic. Apoi se așeză pe un șezlong care gravita la câțiva metri deasupra plajei roșii și accesă „Cartea Cunoașterii".

Era ca o recapitulare a tuturor celor descoperite, simțite și trăite de înaintași. Fiecare recitire îi revela însă ceva nou.

Acum îi atrase atenția capitolul „Dăruiește".

„Noi am obținut cunoașterea universală. Însă ea rămâne zadarnică dacă nu o împărtășim semenilor noștri din Univers".

Era momentul să continue, la rândul său, drumul cunoașterii, oferind. Fiecare seamnăn de-al lui trebuia să ofere măcar o dată în viață. O clipă de meditație avea să-i aducă direcția.

Închise ochii, fără să se mai gândească la nimic. Întrevăzu un car ce mergea, de obicei, pe apa înghețată, tras de nouă creaturi cu excrescențe lungi în vârful capului.

„Acolo vei merge. Unde carul acela este așteptat în fiecare an".

Deschise ochii. În fața lui se ivise un aparat de zbor, roșu, care îi permitea să ajungă oriunde dorea.

„Acele creaturi există, însă carul purtat de ele e un simbol. Tu vei fi cel purtat de car", îi șopti vocea.

Santas păși în nava roșie, cu care era familiarizat, iar aparatul dispăru imediat în abisul cerului roșu, lăsând în urmă planeta roșie. Și în față i se ivi o planetă albastră.

Ilustrație AI prelucrată de George Ionescu

Undeva în munţi

de Daniel Timariu

Cele pe care vi le voi povesti acum s-au petrecut cu mult timp în urmă și ele s-au tot repetat, fără ca eu, strămoșii sau urmașii mei să le putem schimba. Diferă doar locurile, oamenii și, poate, ordinea vorbelor.

Pe atunci stăteam lângă Anina, nu departe de drumul ce șerpuia printre munți spre Oravița. Tata, care lucrase toată viața ca pădurar, închiriase de la Ocolul Silvic o casă veche din bârne căreia îi ziceam Cabana. Mama o îndrăgise din prima clipă și cred că asta a contat foarte mult în decizia de a ne muta în ea toată familia. Nu fusese un lucru ușor, mai ales după ce bunicul murise și tata trebuise să-i preia îndatoririle.

Tata se pricepea la toate. Sunt unii oameni ca el, parcă născuți cu ciocanul și dalta. Au un fel de a privi lumea, tehnicist i-aș spune, dar nu, nu, într-un fel magic, de parcă lumea a fost creată spre folosul lor. Pădurile pentru lemn, pământul pentru hrană, munții pentru minereu. Îi plăcea mai ales să mestereasă la motoare, dar putea la fel de bine să repare un radio, o motocoasă, o bicicletă sau să preschimbe lemnul stricat în cele mai frumoase jucării.

Cabana avea pivniță, parter și două etaje, iar el mai ridicase și o mansardă, ceea ce m-a mirat. Eram doar noi trei, pentru ce atâta risipă? Dar ei doi se amuzau copios, șușo-

teau și făceau tot felul de planuri, ce-mi scăpau înțelegerii. A tras apă de la un râu din apropiere, a făcut o fosă septică și a amenajat patru băi. Una jos, pentru ei, una pentru mine, una pentru viitor și încă una pentru oaspeți.

Mama lucrase zece ani ca învățătoare, asta deși le spunea tuturor că se pregătise să fie profesoară de limba engleză, dar nu prinsese niciun post. De fapt eu știam, pentru că ea îmi povestise, că visul ei fusese să devină o celebră pictoriță, sau măcar designer de interior. Într-un fel, mă gândesc acum, tata pregătise Cabana, așa cum o făcuse, și pentru a o motiva pe mama. O lăsase să-și imagineze fiecare încăpere, fiecare colț, fiecare bucățică din casă. Ce gresie, ce faianță, ce dușumea, ce culori, ce lemn și ce țiglă. Iar mama nu stătuse prea mult pe gânduri.

În toată perioada aceea cântase și fusese tot timpul îmbujorată. Era atât de fericită, încât de multe ori mă lua pe sus și se învârtea cu mine. Îi plăcea să asculte jazz, spunea că o inspiră. Se întindea pe podeaua încălzită, mă trăgea lângă ea și stăteam amândoi așa, nemișcați, dând visători din cap, în timp ce la pick-up-ul cumpărat de tata tocmai din Timișoara se auzea saxofonul lui John Coltrane, sau trompeta lui Miles Davis, sau pianul lui Thelonious Monk. Avea preferații ei, pe care-i îndrăgeam și eu, chiar dacă nu puteam spune că le iubeam și muzica.

Nu aveam pe atunci decât doisprezece ani, așa că părinții erau încă zei.

Când tata intra în casă, întreaga lume începea să strălucească. Dintr-odată lucrurile își schimbau forma, culoarea, ba chiar și Cabana devenea altceva. Ca și cum până atunci își ținuse respirația și abia la apariția lui își permitea să răsufle. Și o făcea. Nu am mai trăit de atunci niciodată într-o casă care să inspire și să expire, în care să se audă cum ticăie

ceasul și în care viața să fie atât de palpabilă, încât să-mi pară o formă aparte a existenței noastre.

Iar mama ocupa fiecare colțișor. Pe hol pusese o mulțime de flori, pe o poliță o mică statuetă de bronz. Avea multe obiecte, unele mici, altele suficient de mari încât să ne chinuim împreună când le urcam sau să le coboram între etaje. Îi plăcea mai ales să inventeze noi feluri de aranjare a cărților. Prima dată trasa pe ziduri forma rafturilor, apoi făcea o schiță, după care venea tata, se încrunta, urmărea cu degetul lui mare formele rafturilor, a cărților, cădea pe gânduri și dispărea în atelier.

Îmi plăcea să-i urmăresc cum discută, cum tata îi aranjează câte o șuviță de păr rebel pe după ureche, cum mama îi perie hainele de scame, cum din mâinile și mințile lor ies obiecte dintre cele mai banale, dar și năstrușnice.

Mamei îi plăcea să le schițeze, iar tatei să le facă.

Stăteam de multe ori și o priveam cum desenează. Uita atunci de mine, de casă, ba chiar și de tata. Când se concentra își scotea vârful limbii din gură și respira greu. O imitam și eu, pe cât puteam, dar mie nu-mi reușea. Oricât mă chinuiam și de oricâte ori îmi arătase ea, desenele mele nu erau altceva decât linii frânte sau curbe, niciodată un întreg armonios. Avea însă răbdare, singura însușire pe care i-am moștenit-o.

Îl urmăream și pe tata, dar el era mult mai ermetic în tot ce făcea și nici nu-i plăcea prezența mea. Se uita așa dintr-o parte, de parcă mă judeca de fiecare dată când apăream în raza lui vizuală. Mai ales în atelier. Mai ales dacă era înconjurat de calfele lui. Mai ales dacă se grăbea. Și el întotdeauna se grăbea.

Niciodată nu mă găsise suficient de pregătit pentru a mă iniția în prelucrarea lemnului sau a fierului. A trebuit să fur

totul, să învăț pe apucate. Ofta când mă ofeream să-l ajut și-mi dădea să fac ceva mărunt. Să sortez șuruburile sau să mătur pe jos. Încercam să mă achit de sarcini cât mai bine, chiar dacă de fiecare dată mai răsturnam câte ceva sau îi stăteam în cale. Însă tot ce făcea era atât de miraculos! Lua, parcă la întâmplare, scânduri din magazie sau buturugi de lemn, dacă urma să folosească strungul, și la final apăreau un dulăpior nou, o etajeră, un scrin, o vază sau un bol din lemn. O jucărie, o păpușă sau o ramă aurită pentru un tablou. Niciodată nu știam ce va face, nici chiar atunci când îmi arăta bucata de lemn și-mi spunea, pe o voce joasă, ce mă făcea părtaș la secretele lui:

— Astăzi vom face un căluț.

Nu era prea vorbăreț. E poate singura caracteristică pe care am moștenit-o de la el.

Dar tata venea tot mai rar pe acasă, iar mama devenea tot mai tăcută.

Uneori, mai ales atunci când se apropia finalul de lună, sau urma o sărbătoare, mama mă trimitea să aduc un sac de făină de la morarul din satul învecinat. Mergeam însoțit de Comet, câinele negru și lățos despre care tata spunea că e lup, iar mama că e oaie. Morarul mă aștepta de fiecare dată cu același sac, care părea tot mai peticit și mai mic cu fiecare vizită a mea. El spunea atunci:

— Ce mare te-ai făcut!

Iar eu îi răspundeam:

— Sunt tot eu.

El adăuga:

— Ai mai învățat ceva?

Eu îi răspundeam, după chef și timp:

— Știu să fac electronice, ieri am făcut un radio.

După care mă ajuta să urc sacul în roaba meșterită de tata din lemn de tei și corn și mă urmărea cu privirea până

treceam de Culmea Înserării, primul deal care ne despărțea de sat. De acolo și până la liziera pădurii pășeam pe o cărare îngustă, străjuită de frunze de ferigă și podbal. Din loc în loc creșteau tufe de mure, coacăze negre și agrișe. Asta era Valea Lacului, din care mai rămăsese doar o baltă și o fântână cu cumpănă, unde aduceau oierii și văcarii animalele la adăpat în verile secetoase. Când începeam să urc, venea pădurea, un codru des și întunecos unde fiecare copac își avea istoria și numele său.

Spuneam:

— Bine v-am regăsit!

Îmi răspundeau prin foșnete și trosnituri. Continuam:

— Vă rog să-mi binecuvântați povara și să-mi permiteți să ajung acasă viu și nevătămat.

Treaba asta o știam de la mama. Tata ne privea încruntat, dar se vedea pe chipul său că nici el nu era străin de orânduielile locului, chiar dacă nu-i făcea plăcere să recunoască. El era, cum să spun, mai degrabă un om al tehnologiilor, un savant, un cercetător al mecanicii, un inginer. De la el am învățat eu tot ce știu acum, chiar dacă el nu ar recunoaște. Cum zboară pasărea, cum zburdă căprioara, cum rage leul și hăulește lupul, cum fug norii pe cer, cum de răsare soarele tot din est și cum de luna strălucește în miezul nopții.

Ajungeam acasă tot pe înserate. Mama mă aștepta în prag, stând în picioare, luminată palid de stele. Din depărtare părea că se încovoaie, că se clatină, ca o stafie nesănătoasă. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât vedeam mai limpede cum în ochi îi reapare viața, iar obrajii i se îmbujorează. Chiar și acum, când sunt un zdrahon cu barbă sură, la imaginea chipului ei mă cuprinde melancolia. Încă-i simt îmbrățișarea, căldura trupului și sunetul făcut când își umplea plămânii cu mirosul părului meu.

— Deh, mi-a explicat o singură dată tata, e mamă.

Dacă am apreciat ceva la tata, atunci asta a fost priceperea lui în a făuri obiecte. Dacă am urât ceva, atunci a fost muțenia lui. Putea să nu vorbească luni în șir. De cum ieșeau primii ghioceii și toporași până la prima ninsoare. Lucra în atelier, alături de zecile lui de calfe, unde mirosea a lemn, a fier, a cărbune, a foc și a pământ fără să-mi arunce o singură privire, fără să-mi spună o singură șoaptă. Îmi arăta cu degetul lui mare și gros cât brațul unui copil un burghiu, o daltă, o șurubelniță sau un aparat electric, de găurit sau de măsurat, iar mai nou un instrument cu laser sau un calculator dotat cu inteligență artificială. Dar eu întrebam:

— Ăsta?

Uneori arătam greșit, deși îi înțelesesem mesajul, doar așa, ca să-l văd cum se miră, cum sprâncenele lui groase și lungi se ridică și-i lasă vederii ochii mici, de culoarea cromului. Înțelegea că glumisem și atunci le lăsa să cadă înapoi, ca pe niște obloane.

Uneori îmi răspundea:

— Te ții de șagă.

Când eram copil, fugeam la mama și îi repetam:

— Te ții de șagă!

Și râdeam de se scuturau pereții Cabanei. Aveam amândoi vocile subțirele, așa că ne prosteam pe rând, încercând să le îngroșăm prin lăsarea bărbiei în piept:

— Te ții de șagă! zicea mama când eu ceream o clătită în plus.

— Te ții de șagă! îi ziceam eu când ea mă ruga să-i închid la spate șorțulețul de bucătărie.

Ce ne mai distram.

În casă, însă, tata se schimba cu totul, redevenind Tata și nu Moșul taciturn de care mă și temeam, dar pe care-l și ado-

ram în același timp. Nu de puține ori, când intra se repezea la mine, mă lua pe sus și, prins bine de grumazul lui, fugeam prin camere, pe scări, de toată Cabana trosnea și se clătina înfricoșător. Mama țipa la noi, mai mult în glumă, chiriăia când tata se prefăcea că e cal nărăvaș, iar eu ceva cavaler pus pe salvat domnițe sau prins domnițe, depinde de poveste. Făceam atunci o asemenea hărmălaie de știa tot satul, ba chiar și alții de mai încolo, până spre Timișoara, dacă nu și mai departe. Tata știa să se distreze, iar mama făcea și ea tot ce putea.

După ce tata și-a pierdut slujba, lumea a început să devină tot mai mică și mai meschină. Până și Pădurea, care altădată-mi oferea calea cea mai scurtă de la marginea ei până la Cabană, se molipsise de la ceilalți, de ajunsesem ca în unele nopți să umblu cu ceasurile până găseam drumul spre casă. De aceea mama era tot mai palidă și mai slabă. Ardea uneori ca o făclie înaltă, subțirică și bătută de vânturi, cât să o văd eu de departe, de oricât de departe mă purtau pașii. Trebuia doar să-mi ridic ochii, să-mi întorc fața spre ea și pâcla din jur se desfăcea molatic, lăsându-mi vederii cărarea spre Cabana din munți.

Într-o zi, tata nu a mai venit. Știam că va veni clipa asta, dar speram să fie cât mai îndepărtată, suficient ca pe mama să nu o afecteze. Aș minți dacă aș spune că pe mine m-a lăsat rece, că respirația nu mi s-a îngreunat, că fruntea nu mi-a ars, că în stomac nu am avut un gol, același și în suflet, mult mai greu de umplut. Mama a încercat să-și ascundă suferința. Îi plăcea încă să asculte jazz și, la fel ca pe vremuri, ne așezam pe burtă unul lângă altul, ascultând și dând din capete. Dar, spre deosebire de toții anii din urmă, tot mai des eu eram acela care se ridica primul pentru a face mâncare, pentru a vedea de animalele din curte, pentru a hrăni pisicile și câi-

nii, pentru a șterge praful și a face ceea ce făcea tata în atelier. Pentru a lucra alături de calfe, făurind noi și noi obiecte.

Mama se împuțina tot mai mult, de parcă întreaga ei energie, în care mă scăldasem cu inocență în copilărie și adolescență, găsise o formă de evadare. Eu creșteam, aveam barbă, iar părul îmi devenea tot mai sârmos și mai neplăcut la atingere, în timp ce ea se strângea în sine, slăbuță, ninsă și tăcută.

Într-o zi, alături de morar, am văzut o femeie nouă, cam de vârsta mea. În sat rareori poposea câte cineva. Doar polițiștii, profesorii, medicii și preoții se schimbau, fermierii și pădurarii rămâneau aceiași, transmițându-și cu încăpățânare genele urmașilor. Aceiași și aceiași, un șir lung de bărbați și femei trăind între văi de munți și dealuri, în luminișurile din păduri sau pe serpentinele unor defileuri greu de străbătut.

— Ea e Ana, mi-a spus morarul urmărindu-mi privirea.

Am dat din cap și n-am spus nimic. Nu-mi făcea plăcere să-l imit pe tata, cu felul lui de a fi ba morocănos, ba agresiv cu ceilalți. Însă găseam că e mai comod așa. Oamenii de prin zonă apreciau vorbele molcome și savurau tăcerile lungi și sugestive. Așadar:

— Ana, i-am răspuns eu la următoarea noastră întâlnire.

Însă Morarul fusese grăbit. Mușterii din alt sat descărcau o remorcă cu boabe de porumb. A dat din mână și a uitat de mine. Așa că a trebuit să repet întrebarea, la proxima întâlnire:

— Ana?

Mama era încă în putere atunci. Tata nu-și consumase timpul, iar slujba îl ținea ocupat și binedispus. Atâta cât putea fi el. Cu măsură. Așa că și eu aveam mai mult timp, ba chiar chef să întâlnesc lume nouă, să vorbesc, să discut.

— E învățătoare-n sat și iubește pictura.

Am dat din cap și am săltat sacul pe umeri. Cum v-am spus, devenise mic, se micșorase până la dimensiunile unui

săculeț de pânză, din ăla în care mama ținea plantele pentru ceaiuri și făina cea bună. Sau poate nu. Morarul și el se micșorase. Un bătrânel cu burtă mare și picioare subțiri, plin de praf de grâu și porumb ce-și făcuse loc chiar și-n ridurile frunții și obrajilor, marmorându-l pe vecie. M-am uitat peste gardul lui, peste ale vecinilor până la casa albă în care creșteau copiii sătenilor. Morarul mi-a urmărit privirea și a oftat.

— I-oi spune de tine.

Am tăcut atunci, la fel și în lunile următoare.

— Când va să fie, va fi, mi-a explicat mama fără ca eu să-i fi spus ceva. Până atunci trebuie să mai înveți, să mai crești, să poți duce cât ți-o cere lumea.

— Lumea, mamă?

A dat din cap și mi-a făcut semn să mă apropii.

— Oamenii sunt schimbători. Lumea la fel.

— E bine asta, e de rău?

— Dacă oamenii ar rămâne aceiași, lumea s-ar usca aidoma unui copac bătrân și ar cădea răpusă de putregai.

— Stejarii au sute de ani.

— Oamenii au milioane.

— Pădurea are și mai multe.

— Oamenii, îmi arătă mama luna ale cărei raze se strecurau prin frunzișul pădurii și luminau palid bucătăria, pot ajunge acolo unde nimic altcineva nu poate, acolo unde acum doar mintea răzbește.

Am vrut să-i spun că nu mă simt pregătit să ajung pe lună, cu atât mai puțin la stele.

— Ce să caute acolo?

— Sinele.

— Și noi?

— Noi îi vom urma oriunde vor merge.

Atunci a intrat pe ușă tata. Avea figura aia a lui, de dulău pus pe joacă, așa că am sărit repede și ne-am dezlănțuit într-o fugă și-o hârjoană de se zguduiră munții.

— Dar cine suntem noi? i-am întrebat eu, pe când stăteam toți trei întinși pe covorul moale și ascultam *Late night jazz* de Chet Baker.

Tata a zâmbit și a scos din buzunar un oval ce părea o sculptură sau o piesă de domino, dar care era de fapt o micuță navă spațială, cu hublouri, punți, antene și mici oameni care trebăluiau de colo-colo.

— Noi suntem imaginația lor, fiule.

Am tras aer în piept și am lăsat cuvintele lui să se așeze ușor peste mine, peste mama, peste Cabana de undeva din munți, peste imaginea Anei, peste cel al viitorului și al prezentului. Le-am strâns palmele în palmele mele și pentru prima dată mi-am dat seama cât sunt de fericit.

Ilustrație AI prelucrată de George Ionescu

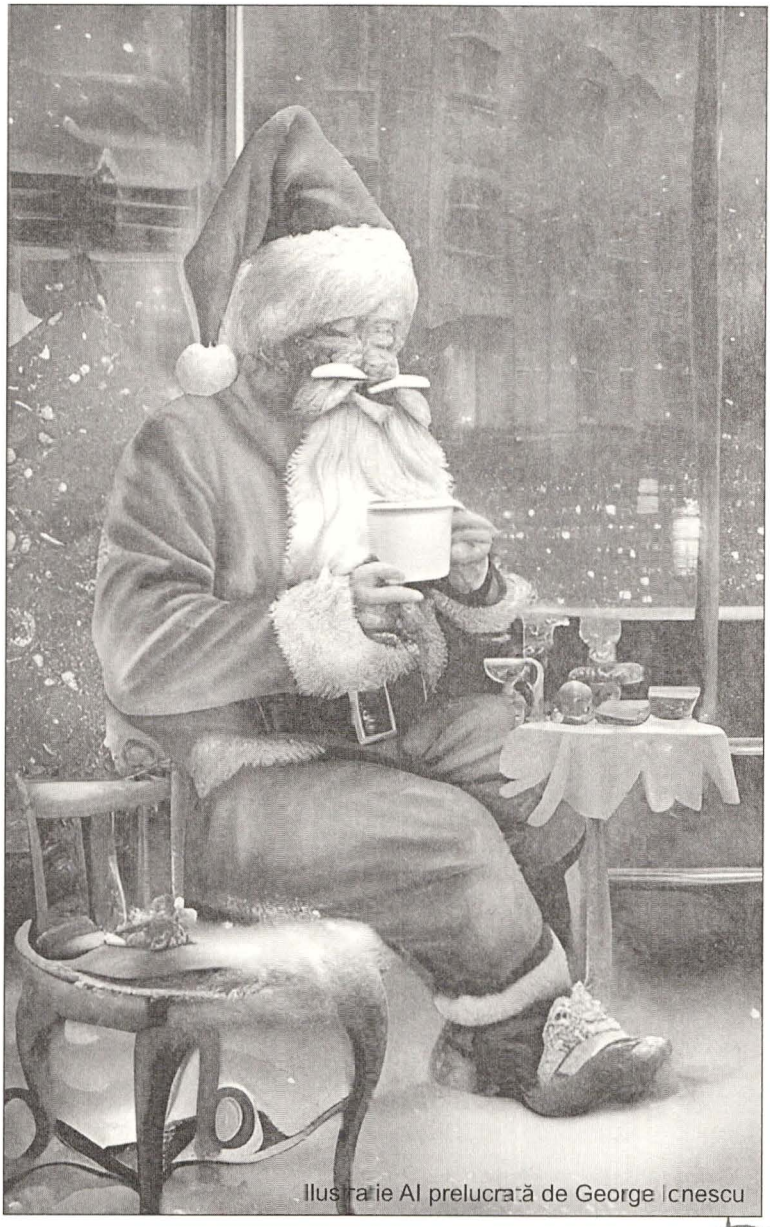

Ilustrație AI prelucrată de George Ionescu

SUMAR

1 – Sacul lui Moș Crăciun
Aurel Cărășel

68 – Mosh Kraetchun
Anamaria Borlan

87 – Ambasadorul
Cristian Cârstoiu

95 – Zăpada de la capătul lumii
Daniel Botgros

104 – San Tha și-un malluk albastru
Constantin D. Pavel

116 – La o cafeluță
Dan Popescu

120 – Universul lui Santas
Traian Bădulescu

127 – Undeva în munți
Daniel Timariu

Revista **CSF** **Colecția Science-Fiction**
Anul IV, nr. 24/2022 ISSN — 2668-1862
Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Redactor-șef: **Aurel Cărășel**
Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici**

Coperta: **George Ionescu** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**
Editor: **Constantin D. Pavel**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Colecția Science-Fiction PAVCON

Peste 150 de cărți SF, exclusiv autori români!

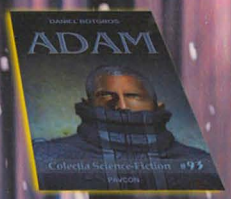

Descoperă-le pe toate pe pavcon.ro !

ISSN 2668-1862

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025